
KOMMUNISTI

№ 3—4 (51—52) MAALIS—HUHTIKUU

1929

TOIMITUS:

K. Rovio   Yrjö Sirola
V. Ojanen   Lauri Letonmäki

S I S Ä L T Ö:

1. Santeri Nuorteva.
2. Taloutemme 5-vuosisuunnitelma XVI puoluekonferenssissa.
  - 1) Toveri Rykovin selostus.
  - 2) Toveri Krshishanovskin selostus.
3. Konferenssin päätös 5-vuosisuunnitelmasta.
4. Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle. Toveri Kalinin alustus.
5. Konferenssin päätös tov. Kalininin alustuksen johdosta.
6. Tulokset ja lähimmät tehtävät taistelussa byrokratismia vastaan.
7. Puolueen puhdistuksesta. Toveri Jaroslavskin alustus.
8. Konferenssin päätös tov. Jaroslavskin alustuksen johdosta.
9. Nykyajan mekanistit. Kirj. M. Merkurjev.

Santeri Nuorteva

Raskas tappio on kohdannut liikettämme: tov. Santeri Nuorteva kuoli maaliskuun 31 pnä klo 5, 45 ip. Leningradissa Pervuhinin sairaalassa useamman kuukauden kestäneen sairauden jälkeen.

Tov. Nuorteva oli syntynyt 29—6—1881 Uuraassa Viipurin läänissä. Vanhemmat olivat: isä—F. K. Nyberg, venäläistynyt Suomen ruotsalainen sähkölennätinvirkamies, äiti—venäläinen, virkamiehen tytär. Kävi Helsingissä ruotsalaisen kansakoulun, sen jälkeen 5 luokkaa lyseota. Työskenneltyään vuoden rautakaupassa rupesi merimieheksi. Kierteli maailmaa saksalaisilla ja englantilaisilla laivoilla kolmatta vuotta, oleskellen pitemmän aikaa Saksassa, Englannissa, Etelä-Amerikassa ja Afrikassa.

Katseltuaan maailmaa eri kulmilla Santeri (jolla nimellä häntä kaikkialla toveripiireissä kutsuttiin) palasi Suomeen v. 1901 lopulla ja ryhtyi työskentelemään konttoristina. Työskenneltyään jonkun aikaa konttoristina päätti jatkaa keskeytyneitä opintojaan ja tarmokkaan itseopiskelun jälkeen suorittikin v. 1903 ylioppilastutkinnon Porvoonlyseossa. Seuraavana vuonna hän suoritti Helsingin yliopistossa kasvatustutkinnon ja syksyllä 1904 nimitettiin venäjän, englannin ja ruotsin kielen opettajaksi Forssan suomalaisen yhteiskouluun.

Muutettuaan Forssaan Santeri liittyi Suomen sos.-dem. puolueeseen syyskuulla 1904 ja siitä lähtien työskenteli keskeytymättä työväen-

liikkeessä useissa eri maissa aktiivisesti ja antaumuksella elämänsä loppuun saakka.

V. 1905 puhjennut vallankumous tempasi Santerin täydelleen pyörteisiin. Ollessaan lokakuun päivinä Pietarissa Santeri esiintyi täällä agitaattorina ja palatessaan Suomeen joutui marraskuun suurlakon pyörteisiin Viipurissa, jossa työskenteli suurlakkokomiteassa yms. Palattuaan jälleen Forssaan Santeri muutti perustamansa sanomalehden sos.-dem. puoluelehdeksi. Marraskuun suurlakko herätti ja tempasi valtavat joukot liikkeeseen ja Santeri matkustelee hyvin ahkeraan pitkin Hämettä harjoittaen pontevaa agitatioonityötä ja on mukana perustamassa kymmeniä uusia työväenyhdistyksiä. Kun sitten eduskunta-vaaleissa v. 1907 hänet asetetaan ehdokkaaksi on hänen nimensä jo niin yleisesti tunnettu, että hänet valitaan kansanedustajaksi korkeimmalla äänimäärällä.

Eduskuntaan joutuminen vaikuttaa sen, että Santeri joutuu jättämään opettajatoimensa koulussa tai tarkemmin sanottuna nyt hänestä tulee opettaja sanan kauneimmassa merkityksessä—työväenluokan harras ja kaikkensauhraava intomielinen opettaja luokkataistelussa. Santeri omistautuu kokonaan puolueetyölle, työskennellen puoluelehden toimittajana. Turussa hän oli Sosialistilehden toimittajana ja joutui v 1908 7 kuukaudeksi vankilaan majesteetin loukkaamisesta. Vankilassa ollessaan Turun vaalipiirin työläiset valitsivat

mielenosotuksellisesti Santerin kansanedustajaksi, mutta viranomaiset eivät kuitenkaan vapauttaneet häntä. Turusta Santeri siirtyi Tampereelle Kansan Leehteen toimittajaksi ja työskenteli siellä v. 1911 loppuun.

Kuvaavaa Santerin luonteelle oli ankara taistelu lehtien palstoilla työtätekevään monilukuisia vihollisia vastaan, milloin hän paljasti santarmikäytyreitä ja urkkijoita, hyökkäsi poliisia, kirkkoa ja uskontoa vastaan, eikä säästännyt keisariaakaan puhumattakaan työväen riittäjistä ja sortajista. Aina hän oli iskemässä ja paljastamassa vastustajiamme ja puoltamassa sorrettuja ja riistettyjä. Eipä ihme, että häntä alituisen vainottiin oikeusjutuilla ja lyhyessä ajassa niitä kertyi yhdellä kertaa 23 juttua, joukossa muutamia ns. majesteettirikosjuttuja, joissa hovioikeuden herrat antoivat syytetyille vähintään puoli vuotta vankilaa.

Tampereella ollessaan oli Santeri kiinteässä yhteydessä Venäjän valankumouksellisten kanssa, välitti kiellettyä kirjallisuutta ja avusti sotilasagitatsionia. Sikäläiseen puolueyöhön hän osallistui innolla ja oli piiritoimikunnan y. m. toimikuntain jäsen. Kun monilukuiset oikeusjutut uhkasivat kymmenien vuosien vankilatuomioilla ja toisaalta oli syytä pelätä myöskin santarmien taholta vangitsemista päätti Santeri muuttaa Amerikkaan, jonne hän sai kutsun „Toveri“-lehden toimittajaksi. Ja niin pudisti Santeri v. 1911 lopulla „isänmaan“ tomut jaloistaan—ja muutti väljemmille vesille.

Amerikassa Santeri oli vv. 1912—13 „Toveri“-lehden päätoimittajana, englanninkielisen Oregon Workers-lehden toimittaja, suomalaisen järjestön länsipiirikomitean ja sos.-puolueen Oregonin valtion komitean jäsen. Teki laajoja luento- ja agitatsioonimatkoja kaikissa lännen valtioissa,—oli mm. v. 1913 metsätyöläisten järjestön organisaattorina Kaliforniassa, taisteli syndikalisteja

vastaan. V. 1913 lopussa siirtyi Fitchburgiin, jossa toimitti Säkeniä ja myöhemmin Raivaaja v. 1918 alkuun saakka. Oli puoluekomiteain jäsenenä, v. 1915 valittiin Amerikan sos.-puolueen keskuskomitean jäseneksi, teki kirjallista työtä ja piti kursseja ja luentoja. Siirryttyään v. 1916 New-Yorkiin otti osaa englannin ja venäjänkielisen järjestön toimintaan, avustaen New-York Call ja Novyi Mir-lehtiä sekä luennoi englanninkielisessä Rand Scheol puoluekoulussa ym.

Tammikuussa v. 1918 työväen valankumouksen puhjettua Suomessa Kansanvaltuuskunta nimitti tov. Nuortevan helmikuussa edustajakseen Amerikkaan. Nuorteva järjesti New-Yorkiin Suomen työvänehallituksen Tiedonantotoimiston sekä myöskin Neuvosto-Venäjän Tiedonantotoimiston, joitten avulla harjoitti Amerikassa laajaa propagandatyötä neuvostovallan hyväksi. Julkaisi mm. englanninkielistä viikko-lehteä Russiain Information Bulletin, josta myöhemmin kehittyi aikakauslehti Soviet Russia. Joutuipa vangituksikin tämän toiminnan takia, mutta pääsi sitten vapaaksi. Kun maaliskuussa 1918 perustettiin Neuvosto-Venäjän edustajisto New-Yorkiin, niin Nuortevasta tuli sen sihteeri. Siinäkin hommassa hän joutui Amerikan poliisien kanssa tekemisiin.

V. 1920 Nuorteva läksi Kanadaan neuvottelemaan rautatievaunujen ostamisesta Venäjälle ja sieltä lähti Englantiin tekemään selkoa asioista tov. Krasinille. Pari viikkoa Englannissa oltuaan hänet vangittiin ja istuttuaan monessa vankilassa tuli karkoitetuksi Tanskaan, josta taas karkoitettiin takaisin Englantiin. Siellä hänet uudestaan vangittiin ja vihdoin viimein sotalaivalla vietiin Viroon, josta pääsi Moskovaan. Tultuaan tänne hänet nimitettiin Ulkoasiain kansankomissariaatin liittolaismaitten ja Pohj.-Euroopan osaston johtajaksi.

V. 1922 hän tuli Karjalaan, toimi Kansanvalistussosaston johtajana, ulkomaankaupan valtuutettuna, Punaisen Karjalan toimittajana, puoluekomitean jäsenenä jne. K. 1923 Nuorteva siirtyi jälleen Ulkoasiain kansankomissariaatin hommiin osaston johtajaksi, mutta perhesuhteitten vuoksi pyysi siirtoa takaisin Karjalaan. Oltuaan erinäisissä asioissa ulkomailla ja siirryttyään Tukholmaan Rostan johtajaksi, josta täytyi lähteä Ruotsin hallituksen kielteisen suhtautumisen vuoksi, hän siirtyi takaisin Karjalaan, jossa tuli valituksi Karjalan Toimeenpanevan komitean puheenjohtajaksi.

Karjalassa työskentely oli raskasta ja vaikeata. Ajat olivat vaikeita ja tarvittiin lujaa mieltä ja sitkeätä työtä selviytyäkseen tehtävistä sellaisena levottomana uutisraivauksen aikana. Santeri ei lannistunut, pikemminkin vaikeudet nostivat hänessä lisävoimia ja intoa työskentelemään. Hän oli mukana kaikessa, esitti uusia aloitteita, suunnitelmia. Oli lukemattomissa luottamustoimissa, komiteain jäsenenä, puuhaamassa tätä lehteä „Kommunistia“, yhtämittaa esiintyi puhujana ja luennoitsijana, kirjoitteli ja teki matkoja. Usein Moskovaan, mutta hyvin tiheään pitkin Karjalaa. Tuskin on sitä kulumakuntaa Karjalassa, jossa Santeri ei olisi käynyt. Hän tunsikin kaikki paikat ja kaikki toimitsijat. Mutta hyvin tunsivat kaikki Santerinkin, joka nautti yleistä suosiota ja kannatusta harvinaisen runsaassa määrässä.

Tämä 5-vuotinen kuumeisen työn ja touhun kausi mitä vaikeimmissa oloissa, lakkaamaton matkusteleminen, loman ja levon laiminlyönti loppujen lopuksi mursi elimistön, joka ei sitäpaitsi ollutkaan mikään vahva. Kesällä v. 1928 sattunut sairaus, jonka seurauksena Santeri joutui Kremlin sairaalassa tarkan lääkäreiden tarkastuksen alaiseksi paljasti Santerin elimistön loppuunkuluneeksi: Lääkärit vaativat jyrkästi

siirtymään säännöllisen lääkärin hoidon alaisuuteen, rauhallisiin oloihin ja korkeintaan kirjoitustyötä. Ei mitään hermostuttavaa, rauhatonta touhua, vaan mahdollisimman huoletonta, levollista hommaa kohtuullisessa mitassa. Santerilla näet osoittautui olevan pahalaatuinen verisuonten ja munuaisten kalkkeutuminen sekä sydäntauti—angina pectoris, kohtauksittain ilmenevä kivun ja kovan tuskan tunne sydämen kohdalla. Luonnollisesti myöskin hermot olivat epäkunnossa. Kovat olivat taudit ja mikä pahinta parantumattomat. Sellaiset, joihin kaikki meidän huomattavat johtomiehet ovat kaatuneet ennen aikaisesti.

Raskasta ja vaikeata oli Santerin vetäytyä pois tehtävistään Karjalassa, mutta pakon edessä oli taivuttava. Toisaalta häntä veti puoleensa kirjallinen työ. Hän oli erinomaisen tyytyväinen ja iloinen päästyään Valtion kustannusliikkeeseen työhön tietosanakirjan toimittajaksi. Muutettuaan Leningraadiin hän antautui tähän työhön täydellä „sielullaan“—kuten Santerille oli ominaista. Siinä hän tunsikin työskentelevänsä oikealla alalla, kun sai käyttää tietojään, joita hänellä oli kerrassaan kaikilta aloilta. Hän kertoi tovereilleen olevansa ensi kerran elämässään sellaisessa tehtävässä, jossa saa käyttää kaikkia tietojaan.

Mutta ei kestänyt kovinkaan pitkää aikaa, kun Santerin täytyi jättää työskentely—lopullisesti. Ollessaan joulukuulla saattamassa tov. Vänströmiä viimeiselle matkalleen sairaalasta sai Santeri kadulla ankaran kohtauksen. Täytyi paneutua sänkyyn ja luopua kaikesta työstä. Kohtaukset uusiintuivat usein ja väliin ei Santeri saanut koko yönä ummistettua silmiään, vaau odotteli kovan tuskan alaisena loppuaan. Viikko toisensa jälkeen kului tuomatta helpotusta ja viimein tammikuulla Santeri siirtyi sairaalaan.

Oltuaan 6 viikkoa sairaalassa huolellisen ja tarkan hoidon alaisena

Santeri virkistyi ja piristyi siinä määrin, että rupesi taas pyrkimään työhön. Hän pääsikin pois sairaalasta ja aikoi siirtyä johonkin sanatorioon toipumaan ja sitten taas töihin. Kaikki oli hyvin ja sanatorio-paikka oli jo järjestetty, mutta samana päivänä, kun Santerin piti siirtyä sanatorioon hänen tilansa huononi, hän ei voinutkaan nousta sängystä ja rupesi huononemaan päivä päivältä.

Täytyi uudestaan viedä Santeri sairaalaan. Siellä ei kuitenkaan voitu enää auttaa. Munuaiset olivat lakanneet toimimasta. Jokapäiväisten kamferttiruiskeitten avulla pidettiin yllä riutuvaa elämää. Viimeiset kolme viikkoa Santeri eli aivan syömättä. Hän lei yksinkertaisesti voinut syödä mitään, ruoka oli äärettömän vastenmielistä eikä ruumis ottanut sitä vastaan.

Oli järkyttävää ja masentavaa seurata Santerin kuolinkamppailua. Mies oli parhaassa miehuudenikässä, vasta 47 vuoden vanha, kypsytynyt hedelmälliseen työhön, kiihkeä touhun ja toiminnan mies, vilkas, elämänsihalainen—ja riutuu ja heikkenee päivä päivältä. Eikä millään voi auttaa ja pelastaa miestä kuoleman kynsistä. Kuolema ei kuitenkaan kiirehdi, mutta ei hellitäkään, hitaasti, mutta varmasti se vetää saalistaan.

Tässä pitkäaikaisessa ja kiduttavassa kamppailussa tulivat selvästi näkyviin Santerin taistelijaominaisuudet ja tavaton luonteen lujuus. Hän oli itse erinomaisen selvillä asemansa toivottomuudesta, tiesi sairautensa parantumattomaksi, mutta silti ei hän menettänyt malttiaan, ei joutunut epätoivoon, vaan oli aina sama Santeri kuin terveenäkin ollessa. Ihailtavaa lujutta! Viimeiseen saakka hän harrasti yhteisen taistelunme asioita. Tautivuoteessa maatessa häntä kiinnostivat puolueen sisäiset kysymykset, trotskilaisuuden taistelu puoluetta vastaan y. m. s. Sanomalehtiä hän seurasi tarkasti

viimeiseen saakka ja kun lopulta syömätönnä ollen heikkeni niin, ettei jaksanut sanomalehteä kädessään pitää, niin pyysi vaimoaan pitämään lehteä ja luki lehden sisällysotsikon. Kuolinkamppailun alkaessa, ollessaan puolittain tiedottomana Santeri puheli poliittisista asioista, väitteli trotskilaisuutta vastaan. Ruumis oli jomelkein kuollut, mutta Santerin henki oli vielä eloisa, täynnä taistelumieltä ja tahtoa. Näin hän kaatui kuin sotilas taistelukentällä, viimeiseen saakka heiluttaen miekkaansa ja lyöden vihollista!

Olemme lyhyesti kertoneet Santerin elämänvaiheet. On vaikeata yksityiskohtaisesti kertoa sitä, sillä siksi rikas ja monivaiheinen se on. Monin paikoin se on jännittävämpi ja tapausriikkaampi kuin jännittävin romaani.

Nuortevan aatteellinen kehitys oli Suomen sos.-dem. liikkeen kehitystä v. 1917 Venäjän vallankumoukseen saakka. Venäjän vallankumous, joka selvensi käsitteitä ja käytäntöä työväenliikkeessä kaikkialla vaikutti Santeriin valtavasti ja hänestä tuli kommunisti, proletariaatin diktatuurin ja sosialistisen rakennustyön uuras ja uhrautuva taistelija.

Santeri ei ollut teoreetikko, vaan voimakas käytännön mies, erikoisesti hän oli kuin luotu diplomatian tehtäviin, sanomalehtimieheksi ja puhujaksi.

Laaja iukeneisuus, tietojen monipuolisuus, älykkyys, laaja maailman tuntemus, mukaansa tempaava kertomataito ja seurustelutaito sekä monikielisyys tekivät Santerista taitavan diplomaatin, joka osasi taitavasti ja periaatteistaan luopumatta menestyksellä puolustaa neuvostovallan etuja.

Kielimestarina oli Santeri verratton. Hän itse kertoi, että kahden kuukauden aika riitti hänelle oppiakseen uuden kielen. Suomenkie-

len hän kertoi oppineensa aikuisena ylioppilaaksi valmistautuessaan.

Puhujana hän osasi herättää mielenkiintoa ja puhui vilkkaasti, vauhdikkaasti ja vakuuttavasti. Osasi oikein asettua kuulijakuntansa tasolle ja temmata sen mukaansa ja „lämmittää“ tahtonsa mukaisesti. Emme tunne suomalaisia puhujia, joilla olisi niin „liukas“ kieli kuin oli Santerilla. Kaikkiialla, missä Santeri oli puhunut kerääntyi väkeä runsaasti häntä kuulemaan.

Sanomalehtimieheksi oli Santeri myöskin kuin luotu. Tietorikkaana ja monikielisenä hänen oli helppo toimittaa lehteä. Tavattoman aloterikkaana, energisenä ja elävänä ihmisenä hän ehti joka paikkaan ja joka asiaan oikealla ajallaan.

Santeri oli harvinaisen voimakas käytännöllinen työntekijä. Väsymätön, alotekykyinen, monipuolinen, energinen, vaatimaton, uhrautuvainen ja itseään säästämätön.

Hänen luonnettaan kuvaa sattuvasti eräs kohta hänen kirjeessään eräälle porvarilliselle, jossa hän selittää Karjalan rakennustyötä:

„Emme me pyydä tunnustusta työllemme keneltäkään muilta kuin niiltä, jotka ymmärtävät nykyai-

kaisten proletaarimassojen kulttuuripyrkimyksiä. Emmekä me yleensä minkään kiitoksen takia työtämme täällä tee. Me vain suoritamme vaatimattoman osamme työstä proletariaatin valtataistelussa.

Tässä proletariaatin valtataistelussa Santeri suoritti suuren ja tuolosriikkaan työn. Hänellä oli onni elää täyttä taistelijan elämää ja taistella todellisena internatsionalistina taistelevan proletariaatin riveissä useissa maissa — kaikkiialla taistelijain eturivissä.

Ihmisenä ja toverina oli Santeri erittäin pidetty ja suosittu. Avulias ja herkkä toveri, valmis auttamaan tovereitaan kaikessa, avonainen ja vilpitön. Harvinaisen suoraluontoisena ei sietänyt mitään vilpistelyjä. Tavattoman vaatimaton. Aina ystävällinen, iloinen ja hyvätuulinen. Kertoja, jota jaksoi kuunnella päiväkaupalla.

Valoisana ja unohtumattoman muiston jätti Santeri itsestään. Kauan tulee säilymään Santerin nimi suurten työläis- ja talonpoikaisjoukkojen mielessä Neuvostoliitossa, Suomessa, Amerikassa yhtenä parhaimmista, taitavimmista, uhrautuvimmista taistelijoistaan.

Taloutemme 5-vuosisuunnitelma XVI puoluekonferenssissa.

I.

Toveri RYKOVIN selostus.

Puheeni aiheena on 5-vuosisuunnitelman yleinen kuvailu.

Sosialistisen rakennustyön tiellä on erikoisen suuri historiallinen merkitys tällä päivällä, jona puoluekonferenssimme on tilaisuudessa käsittelemään sosialistisen yhteiskunnan järjestämissuunnitelmaa.

Olemme tähänkin saakka suorittaneet voimaperäistä ja hedelmällistä

taloudellista ja kulttuurityötä, mutta vielä kolme neljä vuotta sitten meillä ei ollut edes „kontrollilukuja“, ei ollut edes pääpiirteissään hahmoteltua taloussuunnitelmaa vuodeksi eteenpäin. Ei ollut myöskään kiinteätä vuosibudjettia valtiollamme, suunnittelut tehtiin vain vuosineljänneksittäin. Nyt meillä on sosialistisen rakennustyön suunnitelma

kokonaista viideksi vuodeksi. Tar-
kasti sanoen, vasta nyt, kun meillä
on 5-vuosisuunnitelma, vasta nyt
pääsemme käsiksi syvällisempään
suunnittelutyöhön. Yleisenä ohjeena
on meillä ollut VIII neuvostokon-
gressin vahvistama sähköistämis-
suunnitelma, on ollut myös eräiden
teollisuusalojen suunnitelmia muuta-
miksi vuosiksi. Mutta heikkou-
tenamme on ollut se, että emme ole
kyenneet kyllin hyvin kytkemään
työtämme yhteen ajallisesti. Jokai-
nen vuosi määrää seuraavan vuoden,
mutta meillä ei ollut mahdollisuutta
seuraavaan vuoteen silmäystä luoda.
Jokainen vuosi on ryhmitelty
uudella tavalla taloudellisia ja luok-
kavoimia, mutta me emme ole kyen-
neet kyllin hyvin arvioimaan em-
mekä parhaalla tavalla käyttämään
hyväksemme näitä muutoksia uuden
yhteiskunnan järjestämiseksi. Nyt
tulee tämä puute poistetuksi.

5-vuosisuunnitelman merkitystä
kuvaillessani kiinnitän huomiotanne
erikoisesti siihen suureen osaan, joka
sillä on joukkojen mobilisoimisessa
sosialistiseen rakennustyöhön. Uuden
yhteiskunnan järjestäminen on sa-
malla työväenluokan ja köyhän ta-
lonpoikaiston suurten joukkojen jär-
jestämistä tietoisesti, aktiivisesti,
välittömästi osallistumaan luokat-
toman, sosialistisen yhteiskunnan
rakentamiseen. Mitä paremmin laa-
jat työväen ja talonpoikain joukot
järjestetään, sitä sujuvammin sosia-
lismin rakentaminen käy. Ja 5-vuo-
sisuunnitelma, joka konkreettisesti
osoittaa, mitä työtätekevä väki ku-
nakin vuonna saavuttaa, on erino-
mainen ase kansanjoukkojen mobi-
lisoimisessa uuden yhteiskunnan
järjestämistyöhön. Suunnitelma osoit-
taa kyllin täsmällisesti, kuinka
pitkälle sosialistinen rakennustyö
näiden vuosien aikana edistyy, kuinka
työväenluokan asema paranee, kuin-
ka talonpoikaiston asema paranee,
kuinka pitkälle päästään kapitalis-
tisten suhteiden jäännöksiä hävit-
tämässä. Se osoittaa, että nämä

saavutukset voivat olla suurempia
tai pienempiä riippuen työn tuotan-
tovoiman kasvusta, siitä kuinka
hyvin osaamme järjestää tieteelliset
ja teknilliset voimat, kuinka hyvin
osaamme parantaa tekniikkaa, kuin-
ka hyvin järjestää maaseudun kohot-
tamaan satoisuutta jne. Suunnitel-
man pääaineokset pitää upottaa jokai-
sen työläisen, jokaisen talonpojan
tietoisuuteen, jotta jokainen selvästi
näki, mikä riippuvaisuus on hänen
ponnistuksiensa ja tuloksien välillä.
Nämä laskelmat on tehtävä laajojen
proletaaristen ja talonpoikaisten
joukkojen järjestämisen perustaksi.

Suunnitelman pääkohdat.
Jos toteutamme suunnitelmassa ase-
tetut tehtävät, niin SSSR kilpailussa
maailman maiden kanssa kohoaa
tuotantovoimiensa kehitystason puo-
lesta korkeammalle. Esim. raudan
tuotannossa, mikä on talouden teol-
listumisen ratkaisevia osottimia,
olemme nyt kuudennella tilalla,
mutta näiden vuosien kuluessa siir-
rymme kolmannelle, Yhdysvaltojen
ja Saksan jälkeen. Kivihiihen tuotan-
nossa siirrymme viidenneltä neljän-
nelle tilalle, Yhdysvaltojen, Englan-
nin ja Saksan jälkeen. Tämän val-
tavan saavutuksen pohjana ratkais-
tessamme historiallista tehtävääm-
me—saavutettava ja sivuutettava
teknillis-taloudellisessa suhteessa
johtavat maat—on pääomasijoituk-
sien suuri kasvu. Suunnittelun alai-
seen teollisuuteen aiotaan 5 vuoden
kuluessa sijoittaa 16,5 miljardia rup-
laa, kun kuluneiden 5 v. aikana
sijoitettiin vain 4,4 miljardia. Sa-
malla kasvavat suuresti myös n. s.
perusfondit koko kansantaloudessa
ja erikoisesti sen sosialistisessa sek-
torissa. Teollisuuden perusfondit
lisääntyvät 8,6:sta 25,8 miljardiin,
sähköistämisen 5 kertaisiksi, nim.
5 miljardiin, rautateiden 10,8:sta
18,2:een, maatalouden 28,7:stä 38,9
miljardiin.

Tätä vastaavasti kasvaa koko kan-
santalouden tuotanto nopeasti, enem-
män kuin kaksinkertaiseksi, ja eri-

toten teollisuuden tuotanto (yli 2 $\frac{1}{2}$ kertaiseksi). 5-vuosisuunnitelma ei siis viitota kansantalouden tuotantovoimien pelkkää kasvua, vaan kasvua niin, että maamme muuttuu agraaris-teollisesta teollis-agraariseksi maaksi. Näiden aineellisten muutoksien takana ovat syvät yhteiskunnalliset muutokset, jotka ilmevät erikoisesti siinä, että sosialistisen sektorin perusfondit lisäävät ominaispainoaan 52,7%:sta nykyään 68,9%:iin v. 1932/33.

Tällainen on yleispiirteisissään se erikoisen tärkeä ohjelma, jonka valtion suunnittelukomitea on kahtena varianttina, vaihtoehtona esittänyt. Kun tätä ohjelmaa käsiteltiin kansankomissaarien neuvostossa ja puolueen KK:ssa, tulimme yksimielisesti siihen tulokseen, että pitää vahvistaa yksi vaihtoehto, se joka edellyttää suuremmat saavutukset. Enemmänkin, tätä optimaalistakin varianttia piti jonkun verran laajentaa sekä maatalouden linjalla että eräiden teollisuusalojen linjalla. Eräillä itäisillä alueilla on kylvöala vieläkin paljon pienempi kuin ennen sotaa. Suunnitelma edellytti kasvun niin hitaaksi, että muutamilla alueilla olisi v. 1932/33 tuskin päästy samalle tasolle kuin ennen sotaa. Harkitessamme tätä kysymystä kansankomissaarien neuvostossa tulimme päätelmään, että nopeampi tempo kylvöalan laajentamisessa on mahdollinen, ja siis välttämätön, ja siksi suurensimme tehtävää. Toinen oleellinen korjaus koskee neuvostotalouksien viljatuotantoa. Päätimme, että Viljatrustin neuvostotalouksissa on tuotantoa suurennettava. Kun maatalouden tuotannon kasvu nyt on tavattoman hidasta, päätimme sitäpaitsi lisätä mineraalisten lannoitteiden ja maatalouskoneiden tuotantoa lähimpinä vuosina. Samoin suurensimme tehtävää sähköistämisen alalla, eritoten Nishni Novgorodin piirin sähköistämistä, mikä on yhteydessä uuden suuren autotehtaan rakentamisen kanssa. Edelleen, suurensimme

polttoaineen tuotantosuunnitelmaa. Eräs 5-vuosisuunnitelman kuvaavia piirteitä on se, että suunnitelma on rakennettu polttoaineen tehokkaan järkiperaistytämisen pohjalle: polttoaineen kulutus tuoteyksikköä kohden vähenee 30%:lla. Mutta sekään ei vielä tee polttoainebalanssia varmaksi. Siksi pidimme tarpeellisena suurentaa polttoaineen tuotanto-ohjelmaa, eritoten Kuznetsin alueella, ja lisäksi saada suuria tuloksia paikallisen polttoaineen käytössä. Liittomme polttoainetalous nojautuu pääasiassa Donin ja Kuznetsin alueisiin, jotka sijaitsevat pitkien matkojen päässä sellaisista teollisuuskeskuksista kuin Leningrad ja keskinen teollisuusalue. Kuljetus tulee kalliiksi. Siksi kysymys paikallisten polttoaineiden käytöstä sähköistämisen muodossa saa erikoisen tärkeän merkityksen. Huolimatta suurista saavutuksista paikallisen polttoaineen käytössä jo nyt edellytti suunnitelman luonnos polttoaineen kuljetuksen Donin alueelta keskiselle teollisuusalueelle miltei kaksinkertaistuvan. Tämä pani meidät tekemään päätöksen Moskovan alueen hiilen käyttämisestä suuremmassa määrässä ja turvetuotannon lisäämisestä. Velvoitimme suurentamaan hiilituotannon Moskovan alueella 5-kertaiseksi ja turvetuotannon kolminkertaiseksi. Pelkäämme, että muutoin polttoaineen kuljetus pakottaa meidät tekemään suurempia sijoituksia uusiin rautateihin, jotka yhdistäisivät teollisuusalueet etelän polttoainealueisiin. Tämä on tärkeimpiä muutoksia suunnitelman luonnokseen. En ryhdy luettelemaan useita muita korjauksia. Sanon vain, että mikään niistä ei oleellisesti muuta suunnittelukomitean laatimaa luonnosta 5-vuosisuunnitelmaksi.

Ovatko mahdollisia, ovatko realisia korkeat taloutemme kehitystempot, jotka ylittävät kaikki muiden maiden kehityshistoriasta tuntemamme tapaukset? Kapitalistisille maille hyvin korkeana temppona pide-

tään teollisen tuotannon kohoamista 7—10%:lla vuosittain. 5-vuosisuunnitelman mukaan on suunnittelun alaisen teollisuuden, joka on maan koko talouden kehityksen ratkaiseva tekijä, tuotannon kasvu vuosittain tuossa 20% tienoilla. Pääomasijoitukset suunnittelun alaiseen teollisuuteen lisääntyisivät vuosittain seuraavasti: +26%, +25%, +15%, +12%, +9%. Ajattelen että tällaisen tempon voimme kestää. Jo tänä vuonna sijoitamme teollisuuteen ja sähköistämiseen pari miljardia ruplaa. Jos vuosittain sijoitamme yhtä paljon, niin se jo tekee 5 vuodessa 10 miljardia. Taloutemme kuitenkin vuosi vuodelta vaurastuu, ja siis myös lisääntyvät mahdollisuudet varojen saantiin pääoman rakentamista varten. Aikaisemmin moni meistä erehtyi ajatellessaan, että siirryttäessä niin sanotusta jälleerakentamisen vaiheesta rekonstruoimisvaiheeseen kehitystemppo hidastuu paljon pienemmäksi kuin viime vuosina todella on ollut. Moni meistä silloin orientoitui 10—12%:iin. Nyt samoin kuin edellisenäkin vuonna teollisuutemme kuitenkin lisää tuotantoaan noin 20%:lla. Luulen, että myöhemmät vuodet antavat vielä enemmän mahdollisuuksia. Ottakaa huomioon, että tämän ja viime vuoden aikana olemme suorittaneet valtavaa rakennustyötä teollisuuden varustamisessa uudella koneistolla, uusien tehtaiden rakentamisessa, ja tämä koneisto ja nämä tehtaot alkavat osittain työkennellä tänä vuonna ja vielä suuremmassa määrin ensi vuonna. Samalla voimme saada rakennustyöt käymään pikemmin ja pääoman kiertokulun nopeammaksi. Rakennustyössä on vielä suuri määrä virheitä ja puutteita. Mutta ei voi kieltää sitä, että rakennamme jo sentään paremmin, halvemmalla ja nopeammin kuin 2 à 3 vuotta sitten. Tämä antaa edellytykset pääoman nopeammalle kiertokululle, jolla on tavaton merkitys. Suunnitelmassa

edellyttämme mahdolliseksi sellaisten metallurgian jättiläisten kuin Magneettivuoren ja Telbesin rakentamisen kolmessa vuodessa. Tällainen rakennustyön tempo ei jää jällelle eurolaisesta. Suunnitelma edellyttää rakennustyön tempon niin kiihtyvän että höyryllä käyvän piiri-aseman rakentaminen suoritettaisiin kahden sesongin kuluessa. Ja se on täysin mahdollista, kun rakennustyöt hyvin järjestetään ja käytetään tekniikan nykyaikaisia saavutuksia.

Paitsi sitä, että suunnitelma asettaa suuria vaatimuksia kaikkien talousjärjestöjen laadulliseen puoleen nähden, se edellyttää myös työn tuotantovoiman kohoavan yli kaksinkertaiseksi. Se ei tietysti merkitse, että työn voimaperäisyyden, ihmisen energian kulutuksen pitäisi lisääntyä kaksinkertaiseksi. Noin suuri tuotantovoiman nousu on tulos niistä suurista sijoituksista, joita teollisuuden rekonstruoimiseen ja koko tuotannon järkipäristyttämiseen teemme. Väärä olisi kuitenkin luulo, että tuotantovoiman noin suuren nousun antavat meille uudet koneet ilman muuta, vaikka työkuripysyisi nykyiselläänkin. Vain sillä ehdolla, että täytetään hallituksen viimeinen asetus työkurin lujittamisesta, vain sillä ehdolla että tällä alalla päästään viime aikoina ilmenneistä puutteista, voidaan saavuttaa suunnitelman edellyttämä työn tuotantovoiman kasvu ja sitä vastaavasti edellytetty tuotannon lisääntyminen. Työväen realipalkkojen edellyttämien kohoavan 70%:lla, mutta selvästi on ymmärrettävä, että tällainen nousu on välittömästi riippuvainen koko suunnitelman täyttämisestä ja erikoisesti työn tuotantovoiman lisäämisestä. Työväenluokka on isäntänä neuvostovaltiossa; ja työväenluokan ja koko työväenluokan ja koko työväenluokan väen aineellisen ja kulttuurisen aseman kohottaminen on työväenluokan ja koko köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain massan käten työtä, heidän laajalla osanotollaan on saa-

tava aikaan myöskin korkeampi työn tuottavuisuus, parempi työjärjestys.

Näiden 5 vuoden aikana tapahtuu huomattavia muutoksia: teollisuus valtaa yhä suuremman tilan koko kansantaloudessa. Teollisuuden ominaispaine maan puhtaassa tuotannossa kasvaa muuttumattomien hintojen mukaan 32,7%:sta v. 1927/28 38,2%:iin v. 1932/33, sen ominaispaine perusfondeissa kasvaa 14%:sta 22,8%:iin, ja yhdessä sähköistämisen kanssa 15,4%:sta 27,1%:iin. Tämä merkitsee myös suuria muutoksia luokkasuhteissa. Työväenluokan ominaispaine ja merkitys vastaavasti kasvaa. Sensusteollisuudessa kasvaa työväen määrä 2.750.000:sta 3.631.000:een, ja palkkatyöväen määrä koko maassa 11.350.000:sta 15.724.000:een v. 1932/33. Teollisuuden kasvun ja kansantalouden yleisen kohoamisen yhteydessä edellyttää suunnitelma työttömyyden suuresti vähenevän.

Sosialistisen rakennustyön suunnitelman toteuttaminen on mahdollinen ainoastaan työväenluokan ja talonpoikaiston pääjoukkojen valtaavan kulttuurisen kasvun pohjalla. Suunnitelman mukaan aiotaan tehdä suuria varasijoituksia kulttuurisen rakennustyön linjalla. Menot yhteiskunnallisiin ja kulttuurisiin tarpeisiin lisääntyvät 2,4 miljardista viime vuonna 5,9 miljardiin v. 1932/33. ja kaikkiaan käytetään tähän sektoriin 5 v. aikana 21,4 miljardia ruplaa. Näiden varojen avulla saadaan otetuksi vasta ensi askeleet kulttuurikumouksen kehityksessä. Sosialistisen yhteiskunnan järjestämistyö tulee yhä suurenevassa määrin riippumaan sosialistisen kulttuurin kasvusta, laajojen kansanjoukkojen kulttuurisesta kohoamisesta. Siksi menot kulttuuritarpeisiin ovat 5-vuosisuunnitelman elimellinen osa.

En epäile sitä, että me kyllä suoriudumme kansallistulon jakamistehävästä ja voimme sijoittaa teollisuuteen ja muille aloille ne määrät,

mitkä suunnitelma edellyttää. Pelkoa suunnitelman toteuttamisen suhteen herättää minussa se kysymyssarja, joka koskee tekniikkaamme, teknillisiä kaadereja. Voimmeko nämä varat käyttää kyllin tehokkaasti, suorittaa niillä sen työn, mikä suunnitelmassa on merkittynä, toisin sanoin: kykenemmekö ratkaisemaan kysymyksen ihmisten järjestämisestä, tieteellis-teknillisten kaaderien järjestämisestä, ammattitaitoisen työvoiman järjestämisestä, osaammeko käyttää hyväksemme niitä valtavia kehitysmahdollisuuksia, mitkä nykyinen tekniikka antaa? 5-vuosisuunnitelma on valtava voima. Se on kumouksellinen suunnitelma paitsi siinä mielessä, että se ilmaisee pitkää hyppyä sosialistisen yhteiskunnan järjestämisen tiellä, vaan myöskin siinä mielessä, että se ilmaisee kokonaista vallankumousta tekniikan alalla, uuden tekniikan soveltamisen alalla. Meidän täytyy luoda miltei alusta kokonaisia tuotantoaloja. Uuden rakentamisen eivät riitä yksin rahavarat, eivät riitä yksin rakennusaineet: niiden lisäksi tarvitaan ihmisiä, teknikkoja ja organisaattoreja. Siksi kysymystä ihmisten vastaavasta valmentamisesta ei voida pitää minään suunnitelman „liitteenä“. Se on erottamaton elimellinen suunnitelman osa. Kun jo nyt käytämme paljon voimia omaksuaksemme länsi-Europan ja Amerikan tekniikan (emmekä tuloksettomasti), niin ulkomaisen tieteellis-teknillisen kokemuksen käyttäminen on 5-vuosikauden kuluessa tuleva paljon suurmitaisemmaksi. Nyt kun aiomme suorittaa vallankumouksen tekniikkasamme oikein valtavassa mitassa, nyt eivät kysymystä voi ratkaista sellaiset toimenpiteet kuin sadan tai parin ulkolaisen spesialistin tänne tuominen.

Eräs 5-vuosisuunnitelman erikoisista piirteistä, joka pistää silmään verrattaessa tätä ehdotusta aikaisempiin, on se että tässä on oikein

ja selvästi viitotettu maatalouden kohoamisen ja rekonstruoinnin perspektiivi. Tämä suunnitelma asettaa toiminnallisesti kysymyksen maatalouden yhteiskunnallistuttamisesta (neuvosto- ja kollektiivisten talouksien, osuustoiminnan kautta) uuden energetiikan pohjalla. Uuden suunnitelmaan suurin saavutus on juuri se, että se ensi kerran viitottaa valtatiet maatalouden voimakysymyksen ratkaisussa. Konevoiman hankkiminen eläinten vetovoiman tilalle saa aikaan teknillisen mullistuksen maataloustuotannossa ja samalla on perustana valtaville muutoksille maaseudun yhteiskunnallisissa suhteissa. Nyt vasta pääsemme tehokkaasti käymään käsiksi maatalouden yhteiskunnallistuttamiseen, yksilöllisen talonpoikaistalouden muuttamiseen sosialistiselle ladulle, vahvistamaan periaatteellista linjaamme sellaisilla teknillisillä toimenpiteillä, jotka tekevät työmme maaseudulla vakavaksi, tuottoisaksi ja talonpojille ymmärrettäväksi. Erittäinkin kylienvälisen kone- ja traktoriasemien tulee suorittaa valtava osansa koko maatalouden kohottamisessa ja olla yhtenä tärkeimmistä välitysremmeistä maatalouden yhteiskunnallisesta sektorista yksilölliseen. Viimein, traktorien ja maatalouskoneiden ohella on maatalouden tärkeimpänä kohottajana kemiallisten lannoitteiden lisätty tuotanto.

Nimenomaan 5-vuosisuunnitelman tämän osan näin suuren merkityksen vuoksi päätimme, että on rakennettava vielä toinen traktoritehdas. Suunnitelman tuloksena järjestyy 20 miljoonaa talonpoikaa kollektiivisiin talouksiin ja neuvostotalouksissa tulee työskentelemään 1 miljoona maataloustyöläistä. Näin valtava on muutos maaseudun yhteiskunnallisessa rakenteessa, näin pitkä on askel sosialistisen yhteiskunnan rakentamista kohden.

Tämä suunnitelman päälinja ei missään määrin saa meitä unohtamaan yksilöllisen köyhän ja keski-

varakkaan talonpoikaistalouden merkitystä. Niin valtava kuin viitotettu työ tällä alalla onkin antaa yhteiskunnallistettu sektori (neuvosto- ja kollektiiviset taloudet) 5 vuosikauden lopulla vain 40% tavaraviljasta, yksilöllisestä sektorista saadaan vieläkin 60%. Maatalouden yhteiskunnallistuttaminen ja köyhän ja keskivarakkaiden talouksien kehittäminen eivät sulje pois toinen toistaan. Päinvastoin, koko kysymys maatalouden kohottamisesta ja rekonstruoinnista voidaan menestyksellä ratkaista vain oikein kytke-mällä yhteen nämä molemmat tehtävät. Siksi jää täydelleen voimaan se KK:n marraskuun täysistunnon päätös, jossa voimakkaasti korostetaan sitä että kaikin tavoin on kannustettava yksilöllisen keskivarakkaan köyhän talouden vaurastumista samalla kun tiukasti rajotetaan kulakin riistopyrkimyksiä ja edelleen hyökätään sen kimppuun. Köyhien ja keskivarakkaiden yksilötalouksien kannustaminen on välttämätön ehto, jotta todella tehokkaasti tulisivat käytetyiksi ne miljardit, jotka valtio ja sosialistinen teollisuus antavat maataloudelle (koneina, traktoreina, lannoitteina (ym.).

Onko suunnitelma kaikilta osiltaan täydellinen, onko kaikki siinä tarkoin punnittua ja oikein ratkaistu? Tähän asti ei vielä ole ollut tapusta, jolloin vuosittaisia budjetti- ja taloussuunnitelmia täytettäessä emme olisi todenneet monia puutteita. Aina vuoden varrella on pulpahtanut esiin suuria taloudellisia ja kulttuurisia tehtäviä, joita vuosisuunnitelmissa ei ollut edellytetty. Jotain tällaista toistuu tietysti tämänkin 5 - vuosisuunnitelman yhteydessä. Mutta väärin olisi näistä syistä lykätä sen vahvistamista. Päälinjojensa puolesta, talouden määräävien alojen—raskaan teollisuuden, kevyen teollisuuden ja maatalouden—kehityksen suhteen on se oikea, se on oikea myös yhteiskunnalliselta ja

luokkakannalta katsoen, sillä se takaa yhteiskunnallisen sektorin nopean kasvun koko talousjärjestelmässä, eikä ainoastaan kaupungissa vaan myös maaseudulla. Se on niin hyvin muokattu, että se voidaan ja pitää ottaa kaiken käytännöllisen työmme pohjaksi. Kokemus, käytäntö osoittaa, missä, mitä ja kuinka pitää korjata sitä. Itse suunnitelma on laadittu niin, että näitä korjauksia voidaan tehdä myöskin reservien avulla, jotka ehdottomasti pitää luoda suunnitelmaa vastaavasti.

Kuluva vuosi. Konferenssin harkittavaksi esitettyä suunnitelmaa tarkasteltaessa ei saa unohtaa, että kuluva talousvuosi on suunnitelman ensimmäinen vuosi, $\frac{1}{5}$ sen käsittämästä aikajaksosta. Tämän vuoden kuluessa suoritetulla työllä on suuri konjunkturi vaikutus tuleviin vuosiin, ja myös siltä kannalta katsoen, onko suunnitelma täytettävissä. Siksi yritän aivan lyhyesti hahmotella tämän vuoden taloudellisen työn kulussa ilmenneet pääiseikat.

Terävin ja polttavin kysymys, jota on korostettu puolueen KK:n päätöksissä, on kysymys maatalouden kohoamisen jouduttamisesta niin, että eroavaisuus talouden pääalojen, maatalouden ja teollisuuden kehityksessä poistuisi päiväjärjestyksestä mahdollisimman lyhyessä ajassa. Lähtökohdiana meillä kaikilla on se, että teollisuuden pitää kehittyä edelleenkin nopeammin kuin maatalous, sillä päinvastainen suhde tietäisi maan agrarisoitumista, eikä teollistumista. Kysymyksen ydin ei ole se, että maatalous yleensä jää kehitysnopeudessa teollisuudesta jällelle, vaan se että se jää nyt liiaksi jällelle. Niin paljon jällelle, että se käy uhkaksi itse teollisuuden kehitykselle. Vielä rekonstruoimisvaiheeseen siirtymisen jälkeenkin lisää valtion suurteollisuus tuotantoon hyvin nopeasti, noin 20%:lla vuosittain. Se on hyvä tulos! Maatalouden kokonaistuotanto sitävastoin (ilman kalastusta, metsästystä ja

metsätaloutta) on Valtion suunnittelukomitean tietojen mukaan kasvanut viime vuosina seuraavasti (% edell. vuot.).

1926/27 . .	+5.4%
1927/28 . .	-1.1%
1928/29 . .	+4.4%

Tämä kasvu on suurelta osalta käynyt teknillisten viljelmien kehityksenä. Teknillisten viljelmien ala on nyt $1\frac{1}{2}$ kertaa suurempi kuin ennen sotaa, vaikka sellaisten kasvien kuin pellavan ja sokerijuurikkaan sato eivät vielä ole päässeet sodanedelliselle tasolle. Näin suuri teknillisten viljelmien kasvu on sängen myönteinen tekijä. Edelleenkin pitää meidän voimakkaasti kehittää teknillisiä viljelmiä, mutta samalla kiinnittää paljon suurempi huomio jyväviljoihin, sillä niiden väheneminen on isku sekä teknillisille viljelmille että koko maataloudelle että koko kansantaloudelle yleensä. Ja jyväviljojen tuotannon suhteet ovat asiat huonommin. Viljatalouden tärkeimpänä osottimena on jyväviljojen kylvöalan liikunta. Jos otamme niiden kylvöalan ennen sotaa=100, niin oli se v. 1926/27—92,9, v. 1927/28—94,6 ja v. 1928/29—92,2. Henkeä kohti on jyväviljojen kylvöala nyt vain 83,8% sodanedellisestä. Tätä vastaavasti on liikkunut jyväviljojen kokonaissato: v. 1913—96,3 milj. tonnia, v. 1925/26—74,5 m.t., 1926/27—78,3 m. t., 1927/28—73,6 ja 1928/29—73,3 milj. tonnia. Varsinaisten elintarveviljojen, rukiin ja vehnän tuotanto väheni viime kesänä edelliseen verraten paljon huomattavammin: rukiin 24,4 milj. tonnista 19,6 milj. tonniin ja vehnän 21,1:stä 19,9 milj. tonniin. Tästä on johtunut sarja ilmiöitä, jotka jokaiselle meistä ovat kyllin tunnettuja.

Maataloudessa ja eritoten viljataloudessa syntynyt tilanne pakotti meidät koko voimallamme kylvöalan laajentamiseen tänä vuonna. Mutta syksyn kylvökamppailu ei antanut toivottuja tuloksia: sen sijaan, että

kylvöala olisi laajentunut, kuten odotettiin, se supistui koko SSSR:ssä lähes 3%:lla mikä osin johtui epäedullisista ilmastosuhteista. Pitää muistaa, että varsinaisina syysviljoina ovat ruis ja vehnä, ja ne juuri ovat heikoin kohta balanssissamme. Kaikkien konferenssiin saapuneiden toverien täytyy ymmärtää, kuinka poikkeuksellisen merkityksen näiden tosiasian valossa kevätkamppailu saa. Täyttäksemme aukon ja kontrollilukujen suunnitelman pitää kevätkylvöjen alaa laajentaa enemmän kuin 7%:lla. Jokainen % kylvöalan laajentamisen ja satoisuuden kohottamisen alalla sekä yksilötalouksissa että yhä lisääntyvissä kollektiivisissa ja neuvostotalouksissa on meille nyt iso plus. Jokainen läsnäolevista tietää millaista on väestön varustaminen viljalla nykyään. Viljahan kinnat sujuvat tänä vuonna huominkin kuin viime vuonna, mikä johtuu sekä kokonaissadon hieman pienenemisestä samalla kun väestö on kasvanut, että satomaantieteen epäedullisuudesta ja osittaisesta kadosta.

Nykyisten viljavaikeuksien suuruuden voi päätellä myös siitä hintaerosta, mikä on vapaiden markkinain hintojen ja hankintahintojen välillä. Tällaista viljamarckkinain tilaa seuraa keinottelu, mikä vuorostaan kielteisesti vaikuttaa viljanhankintoihin. Siksi on tärkeimmillä hankinta-alueilla turvaututtu yhteiskunnallisiin menettelytapoihin, joilla vaikutetaan maaseudun kulakkiaineksiin, jotka pidättävät viljaa. Viljan puute loi keinottelun myöskin kaupungeissa. Sellaisista keskuspaikoista kuin Moskovasta ja Leningradista alkoi muodostua keinottelun keskuksia, lähinnä työväenluokan vahingoksi. Siksi täytyi ottaa käytäntöön leipäkirjat pienentääksemme viljan kulutusta, estääksemme keinottelua ja turvataksemme työväenluokan ja maaseudun köyhän väen edut.

Toinen tämän vuoden taloussuunnitelmaa täytettäessä ilmennytseikka, johon on kiinnitettävä vakavaa huomiota, on nousutendenssi hintojen liikunnassa. Tämä tendenssi on päättävillä toimenpiteillä poistettava.

Suurena myönteisenä tosiasiana on teollisuuden bruttotuotannon iso kasvu, n. 20%, ja se että teollisuus on tänä vuonna paremmin kuin edellisinä valmentunut vahvasti kasvaneisiin pääomatoihin. Puutteena teollisuuden kehityksessä on se, että teollisuus ei ole täyttänyt vaatimusta tuotantokustannuksien alentamisen suhteen. Sen piti alentaa niitä tänä v. 7%:lla, mutta tähän mennessä on alennettu vain 2%:lla. Se on huono tulos. Työn tuotantovoima on kohonnut 10%:lla, sen pitäisi kohohtaa 17%:lla.

Hyvin ovat asiat budjetin tulo puolen suhteen. Ensi puolivuoden aikana on tuloja kertynyt 48,6% vuosisuunnitelmasta, siis enemmän kuin samana aikana viime vuonna. Sittenkin tunnemme suurta jännitystä budjetissa. Se on teollisuuden tuotantokustannuksien perin vähäisen alenemisen vaikutusta. Selvä asia, että jos tuotantokustannukset alenevat vähemmän kuin on edellytetty, jos niiden alenemiseen perustuva sisäinen kasautuminen tulee pienemmäksi mutta työt suoritetaan entisessä mitassa, niin budjetin määrärahojen ja luottosysteemin puristus ehdottomasti suurenee. Lieventääksemme budjettijännitystä kohotimme väkijoumien aksiiseja. Vieläpä otamme liikenteeltäkin pois sen ylitulot. Liikenteen miehet sitä kyllä vahvasti vastustavat, mutta se on pakko tehdä. Sitäpaitsi teimme päätöksen resurssien mobilisoimisesta teollisuudessa ja liikenteessä, ja sen pitää antaa noin 250 miljoonaa ruplaa tänä vuonna. Tarkoitin teollisuudelle ja liikenteelle kertyneiden kuolleena pääomana makaavien tarveaineiden ja puolvalmisteiden realisoitua. Tällainen tilanne puristaa

jossain määrin myös paikallisia ja tasavaltain budjetteja.

Huomattava osa nykyisen taloudellisen tilanteen heikoista puolista poistuu, jos kevään kylvökamppailusta menestyksellä suoriudutaan, ja samalla parannetaan maan viljavaruustelua tulevaksi vuodeksi. Mutta selvästi täytyy nähdä, että maatalouden suhteen ei tehtävämme rajoitu yksin kylvöalan laajentamiseen nyt kevään kylvökamppailussa. Ei, tehtävämme on paljon laajempi. 5-vuosisuunnitelma edellyttää tämän tehtävän ratkaisemista järjestelmällisesti vuodesta vuoteen ja lähtee siitä, että 5-vuotiskauden loppupuolella vilja tulee olemaan huomattavalla sijalla myös viennissämme. Nykyiset vaikeudet osoittavat, että suunnitelman tämän osan täyttämiseen, joka tietysti on yhteydessä koko suunnitelman kanssa ja erikoisesti nojautuu raskaan teollisuuden, maatalouskoneita rakentavan ja kemiallisen teollisuuden kehitykseen, täytyy kiinnittää aivan erikoinen huomio.

Muutokset hallintojärjestelmässä. Vielä koskettelen erästä, mielestäni hyvin tärkeätä kysymystä, joka on läheisessä suhteessa 5-vuosisuunnitelman menestykselliseen täyttämiseen. Kun luin suunnitelman aineistoa niin ajattelin, näinköhän teemme oikein, jos toteutamme tätä suunnitelmaa saman työjärjestyksen ja samojen työmenetelmien mukaan kuin tähän asti. Minusta näyttää, että siinä tuskin tekisimme oikein. Kaksi suurta tosiasiaa, 5-vuosisuunnitelma ja aluejaon päättyminen eivät voi olla kuvastumatta myös organisatorisessa systeemissämme ja työmetodeissamme. Paikalliset elimet ovat usein oikeutusti valittaneet talouden hallinnon liiallista keskitystä, mikä joskus on koskenut jopa tasavaltajien perustallaillisia oikeuksia. Pieni määrä keskuksen johtavia elimiä on pyrkinyt keräämään käsiinsä tavattoman määrän hallinnollis-operatiivista työtä.

Minusta näyttää, että 5-vuosisuunnitelman hyväksymisen jälkeen ja alueiden elimien järjestämisen jälkeen voidaan tehdä suuria muutoksia talouden hallintoyhteisöissä. Sillä keskitys operatiivisen työn alalla kehittyi sentähden, että kun paikallisilla elimillä ei ollut perspektiivistä työsuunnitelmaa, niin ne olisivat voineet käyttää varat sellaisiin töihin, jotka koko talouden yleisten etujen kannalta eivät ole etualalla. Nyt meillä on yksityiskohtia myöten muokattu suunnitelma, jossa melko tarkasti osoitetaan, mihin, milloin ja mitä pitää rakentaa. Tämän vuoksi voidaan operatiivisen johdon keskitystä heikentää ja lisätä paikallisten elinten oikeuksia suunnitelman sisältämien töiden suorituksessa. Suunnitelmallisen ohjauksen ja yleisen säännöstelyn pitää jäädä keskukselle, sitä pitää parantaa ja vahvistaa, operatiivinen työ pitää suurelta osaltaan jättää paikallisille elimille. Sitten näiden vuosien aikana tapahtuu valtava kumouksellinen prosessi teknillisen rekonstruoinnin alalla sekä kaupungeissa että maaseudulla. Ja minusta näyttää virheelliseltä se ajatus, että me voisimme kaiken tuon työn suorittaa säilyttämällä koneiston sellaisena ja käyttämällä samoja työmenetelmiä kuin tähän saakka.

Toverit Krshishanovski ja Kuibishev selostavat teille yksityiskohtaisemmin itse suunnitelmaa. Lopuksi korostan vain sitä ajatusta, jolla esitykseni alotin. Suunnitelma on hyvin täytettävissä niiden varojen mobilisoidun mahdollisuuden kannalta katsoen, mitkä sen täyttämiseen tarvitaan ja mitkä me voimme löytää omasta maastamme. Se on täytettävissä kaikissa muissakin suhteissa ehdolla, että mobilisoidaan proletariaatin, teknillisten kaaderien ja koko neuvostollisen intelligenssin voimat, mobilisoidaan talonpoikaiston köyhät ja keskivarakkaat massat, tiivistetään ne proletariaatin johdolla taisteluun kulakkia vastaan.

Rakennustyömme on koko ajan käynyt ja käy luokkataistelun oloissa, joka tässä vaiheessa ottaa kärkeviä muotoja. 5-vuosisuunnitelma on proletariaatin suurhyökkäyksen suunnitelma kaupungin ja maaseudun porvarillisten luokkien jätteitä vastaan. Samalla se on köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaistalouksien laajan, varsinaisen sosialistisen uudistamisen suunnitelman alkua näiden osuustoiminnan ja kollektivisoinnin kautta. Suunnitelman sisältämät aineelliset ja organisatoriset edellytykset, ne perspektiivit, jotka tämä suunnitelma avaa työläis- ja talonpoikaisjoukoille, ne ovat tärkein tekijä järjestettäs-

sä työväkeä ja talonpoikia taisteluun sosialistisen rakennustyön tiellä kohtaamiemme vaikeuksia vastaan. Sen täytyy samalla hävittää työväenluokan ja puolueenkin riveissä joskus ilmenevän hermostuneisuuden, jopa paniikinkin näiden vaikeuksien vuoksi. 5-vuosisuunnitelma, joka on puolueen aikaisemman loistavan työn tulos, viitottaa laajat perspektiivit Neuvostojen tasavallan kehitykselle ja työväenluokan taistelulle sosialistisen yhteiskunnan puolesta ja se on oleva perustana puolueen ja työväenluokan kaikkien voimien tiivistämisessä uuden, luokattoman, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen tiellä.

II.

Tov. Krshishanovskin selostus.

Toverit, mitä syvin vastuunalaisuuden tunne valtasi meidät suunnittelutyöntekijät viimeistellesämme viisivuotista perspektiivisuunnitelmaa ja laatiessamme yhteenvetoja ei yhden vuoden, vaan kokonaisen vuosisarjan töistä. Toverit, aivan erikoisluontoiset seikat olivat syynä tähän.

Alkava viisivuotiskausi eroaa jyrkästi edellisestä viisivuotiskaudesta.

Alkava kausi on uusi, ratkaiseva käännekohta Liittomme elämässä.

Väkisininkin muistuu mieleen aika, joka oli Lokakuun vallankumouksen sotakautta rauhankaudesta eroittavana rajana, aika, jolloin ensi kerran jouduin esittämään niinikään perspektiivisuunnitelmaa, tunnettua sähköistämissuunnitelmaa.

Silloin oli myöskin olemassa mitä terävin vastakohtaisuus tuon suunnitelman rakennuslinjojen, niin mi-
nut kuin suunnitelman laatimisessa työskennelleen koko toimitsijaryhmänkin vallanneen mitä syvimmän

varmuudentunteen ja sen tilanteen välillä, jossa oli silloin sodanjälkeisen rappiotilan viimeiset asteet saavuttanut maamme. Te tiedätte, kuinka tuo selostus otettiin vastaan, kuinka se kuvailtiin mielikuvitukselliseksi suunnitelmaksi, kuinka sanaa elektrifikatio (sähköistäminen) väännettiin pilkaten elektrofiktioksi (sähköhahattelu). Mielipiteeni on, että vain puolueen apu ja puolueen nerokkaan johtajan valtava tuki auttoivat murtamaan tuollaisen mielialan ja auttoivat, siitä rappiotilasta huolimatta, jonka piti raskaana levätä päällämme vielä useiden vuosien ajan, — ruumiillistamaan suunnitelmaa voimakkaasti käytännöllisessä elämässä.

Toverit, te tiedätte, että vaikkakaan emme ole suorittaneet loppuun Liittomme sähköistämistyötä, niin tästä huolimatta on vallan epäilyksetöntä, että perspektiivisuunnitelman edellyttämiin määräaikoihin mennessä, muutamien vuosien kuluttua, tulemme me ei ainoastaan to-

teuttamaan suunnitelman peruspiirteissään, vaan jatkamaan ja syventämään rakennustyötä eteenkinpäin.

Näin on nytkin, toverit. Uuden ajanjakson kynnyksellä, jolloin olemme siirtyneet taloutemme jälleerakentamiskauden sellaisen tason ohi, joka jo huomattavasti ylittää sodanedellisen tason, avautuu eteemme aivan erikoiset tehtävät. Niiden erikoisuus sisältyy siihen, että nyt asetamme itsellemme laadullisesti aivan toisenlaiset tarkoituserät, kuin kuluneena viisivuotiskautena järjestellessämme tätä taloutta, jolloin otimme huomioon vain yhden seikan, — yleisen lukumäärällisen tason mahdollisimman nopean kohottamisen sikäli, että koko talouskoneisto saisi kutakuinkin sujuvan käynnin. Te tiedätte, että tuota kulunutta kautta voi vain ehdollisesti kutsua jälleerakentamiskaudeksi, että me jo jälleerakentamistyön aikana tulimme vakuutetuiksi siitä, että vanha talousjärjestys ei tyydytä proletariaatin diktatuurin vallan alla eteenpäin kulkevan maan uusia tarpeita. Kuitenkin vasta jälleerakentamiskauden viimeisinä vuosina osottautui erikoisella kirkkaudella, että perinpohjaisen uudestirakentamisen kasvava välttämättömyys on edessämme kuin elämän ja kuoleman laki. Jos puhumme, että meidän on saavutettava ja sivuutettava kapitalistiset maat, niin on aivan selvää, että sivuuttaa me voimme vain jotakin erikoista tietä kulkemalla, joillakin erikoisilla keinoilla, sillä muiden yhdenvertaisten keinojen käyttämisessä ovat nuo meitä ympäröivät maat varustetut menneisyyden perinnöllä paljon suuremmassa määrin kuin me, ja jos kulkisimme samaa tietä, jota ne kulkevat, niin asia olisi meille toivoton. Te tiedätte, että määritelmä „savuuttaa ja sivuuttaa“ on ytimeltään määritelmä kahden maailman välisestä taistelusta — toisella puolen maailma, joka puhuu vanhalle maailmalle: väisty syrjään, tulen päällesi ja otan paik-

kasi, ja toisella puolen vanha maailma, joka on vakuutettu siitä, ettei vielä kaikki ole mennyttä, ja joka hyökkäyksemme laajenemisen mukaan tulee osoittamaan meille raivoisaa vastarintaa.

Toverit, ehkäpä tiedätte, että joku aika sitten laadin erikoisen kirjasen muodossa yhteenvedot kymmenvuotisesta jälleerakentamiskaudesta. Tosiseikkojen ja todisteiden sarjalla osoitin, että jälleerakentamiskautta seuraa perinpohjaisen uudestirakentamisen kausi ja että me olemme uuden sosialistisen hyökkäyksen välttämättömyyden kynnyksellä. Meidän rakennusprosessimme on yhtämittaisen uudestijärjestämisen, yhtämittaisen taistelun prosessi; se on yhtämittaista talouden soveltamista rakentuvan sosialismin vaatimuksiin. Tällainen rakennustyö tapahtuu kiertämättömästi taistelun prosessissa, ja jos te, toverit, nyt joudutte kuulemaan, että näiden töiden mittasuhte on jättiläismäinen ja että me nämä lukumäärälliset tehtävät suorittaessamme siirrymme jo muodollisestikin edelläkulkevain teollisuusvaltioiden luokkaan, niin kuitenkin kaikkein tärkein ei sisälly siihen, että me kuluneen viisivuotiskauden 25 miljaardin pääomarakennustyön summaa vastaan merkitsemme nyt numeron 64 miljaardia, vaan siihen, että jos me toden- teolla sijoitamme nuo 64 miljaardia tämän sosialistisen uudestirakentamissuunnitelman linjalle, niin me samalla todistamme koko mailmalle rakentuvan sosialistisen järjestelmän valtavan etevämmyyden. Ei teoriasa, vaan todellisuudessa me realisoimme luomistyön sellaisen proletarisen näytteen, jota ei voi kielen kuvailla, joka paremmin kuin mitkään sanat osoittaa itse teolla, mihin ohjaavat Leninin aatteet maailman raatajajoukkoja. Toverit, juuri tämän tähden me kutsumme suunnitelmaa suurten töiden suunnitelmaksi, juuri tämän tähden me kutsumme maata mobilisoimaan kaikki voimat

tämän suunnitelman realisoimiseksi, juuri tämähän me annamme sille niin valtavan historiallisen merkityksen.

Syventyessämme tutkimaan kuluneen ajan rakennusohjelman yhteenvedoja toi uuden socialistisen hyökäyksen välttämättömyyden ilmi sellaisen seikan paljastuminen, että vanha, vast'ikään jälleenympäristetty taloudellinen rakennus on uusiin tarpeisiin aivan sovellettamaton. Te tiedätte, että v. 1927—28 ylittivät tulot kansantaloudesta vuoden 1913 tason—noin karkeammin puhuen—16:lla %:lla. Mutta juuri kaksi linjaa—mustan metallin ja jyväviljatuotannon linjat—osottautuivat olevan paljon alempana vuoden 1913 tasoa.

Mitä tällainen seikka todistaa? Se todistaa sitä, että niin teollisuuden rakennustyön kuin maataloudenkin rakennustyön aloilla ovat vanhat raiteet kelpaamattomia. Toverit, tiedättehan varsin hyvin, että sodanedellinen Venäjä oli juuri metallin linjalla erikoisen takapajuinen maa ja että tämä ei ollut satunnaisista. Te tiedätte, että tsaari-Venäjä oli ulkomaalaisen kapitaalın käsissä ja että juuri tuo takapajuisuus auttoi ulkomaista kapitaalia pitämään maata riistokahleissa. Toisin ei voinut olla maataloudestakaan. Luonnonvoimista riippuvaisena oli maatalous tyypiltään pientä ja pienintä talonpoikaistaloutta, ja te tiedätte, että juuri tuo talonpoikaisen luonnonvoimaisuuden pirstoutuneisuus tuomitsikin luokkavastakohtaisuuksien yhteiskunnassa talonpoikaistalouden surkuteltavaan orjan toimeentuloon. Näihin molempiin suuntiin sisältyikin vanhan valtiokoneiston omalaatuisen manöveerailemisen salaisuus. Ja nyt, kun juuri olemme saavuttaneet pääpiirteissään ja kokonaisuudessaan ottaen talouden sodanedellisen tason, täytyi meidän törmätä näihin kahteen mitä valtavimpia epäsuhteellisuuksia sisältävään suuntaan. Me voimme ja meidän täytyy-

kin ne ottaa syvällisen analysoimisen alaisiksi löytääksemme radikaaliset tiet niiden hävittämiseen. Huolellisesti on meidän analysoitava myöskin uusi luokkavoimien asenne maassamme, etsimällä itsellemme liitollaisia, jotka auttaisivat meitä väkevästi poliittisella rintamalla asettamaan vanhan luonnonvoimaisuuden vastapainoksi tulevaisuuden suunnitelman.

Toverit, uskaltaa ryhtyä taloudellisenä murroskautena esittämään suunnitelmaa viideksi vuodeksi eteenpäin—on hyvin vaikea asia.

Pällemme lankeava vastuunalaisuus on teille kaikille tunnettua. Kaikin voiminemme pyrimme toimimaan siten, ettei se olisi yksityisten henkilöiden vastuunalaisuutta, vaan mahdollisimman laajan kollektiivin vastuunalaisuutta. Sanottava onkin, että tällä kertaa te tutustutte käsiinne jaettujen asiapaperien kautta mitä laajimman kollektiivin työhön, ei ainoastaan suunnittelutyöntekijäin, vaan myöskin tärkeimpien talousvirastojemme toimitsijakollektiivin työhön. Samalla ovat nuo asiapaperit tieteellisen ajatuksen edustajain töitä, sillä tällä kertaa me koetimme saada osallistumaan useihin konferensseihin niin paljon maamme tiedemiehiä, kuin suinkin voimme lyhyissä määräajoissa koolle saada. Luulen, että tieteelliseltä puoleltaan on tämä työ riittävän lujasti kengitetty. Emme yliarvioineet käytettävissämme olevia tieteellisiä voimia. Mielipiteemme kuitenkin on, että se tiedon ase, jonka me marxilaiset omaamme, sallii meidän ottaa tieteen arsenaalista käytettäväksemme sellaista, jota eivät pysty käyttämään toisenlaisen näköpiirin ja toisenlaisten ajatustottumusten ihmiset, vaikka he olisivat hyvinkin harjaantuneita spesialisteja.

Te tiedätte, että puolue määritteli vissit viittamerkit tälle rakennustyölle, te tiedätte, että XV puoluekokous antoi mainiosti muokatun evästyksen viisivuotisen perspektii-

visuunnitelman tärkeimmistä rakennuslinjoista. Te tiedätte, että useiden neuvottelukokousten, virastojen ja laitosten kautta kulkenutta viisivuotissuunnitelmaamme arvosteltaessa pitäisi ennen kaikkea kiinnittää huomiota asian tähän puoleen, eli siis tarkastettava, vastaako suunnitelman rakennuslinja koko puoluekokemuksemme antamia ohjeita ja—erikoisesti—XV puoluekokouksen ja sen jälkeen koolla olleiden täysistuntojen päätöksiä. Selostettaessa tämän suunnitelman pääpiirteitä pitäisi ensimmäiseksi todeta se, että suunnitelma kokonaisuudessaan vastaa näitä perustavia rakennuslinjoja.

Te tiedätte, että taloudellisessa rakennustyössämme me kuljemme maan jatkuvan teollisoimisen teitä, talouden jatkuvan yhteiskunnallistuttamisen teitä. Te tiedätte, että määritelmä teollisoimisesta siirtää etualalle omalaatuisen metallin, polttoaineen ja perustavan kemian yhteyden, s. o. sen, mitä me kutsumme raskaaksi teollisuudeksi. Te tiedätte, että toiselta puolen me arvioimme teollisen kehityksen eteenpäinmenon tunnusmerkillä, jona on kone-teollisuuden kehittyminen. Senpäävuoksi onkin teidän, tutkiessanne ja puolustaessanne tätä suunnitelmaa, ennen kaikkea seurattava, missä määrin siinä toteutetaan raskaan teollisuuden rakennustyötä, missä määrin siinä osoitetaan työtätekeville jatkuvaa apua koneilla varustamisessa. Muutamat yleiset numerot riittävät jo osoittamaan teille, että tämä linja on lujasti ruumiillistuttu. Suunnitelmaan sisältyvistä kaikista teollisuuden pääomasijoituksista lankeaa raskaaseen teollisuuteen 78°/_o ja kevyeen teollisuuteen vain 22°/_o. Laaja konerakennusteollisuus on siirretty siinä määrin etualalle, että se tulee noin suunnilleen kolminkertaistumaan, minkä ohella maataloudellisten koneiden rakentaminen tulee nelinkertaistumaan.

Toverit, puhuessamme vuonna 1920 sähköistämissuunnitelmasta

pidimme sitä maan teknillisen uudestimuovaamisen suunnitelmana, suunnitelmana maan siirtämisestä uudelle teknilliselle perustalle. Sodanjälkeisen tekniikan jatkuva analysointi osoittaa, että XX:nnellä vuosisadalla vallitsevan koneiden herruuden erikoispiirteenä on, että olemme uudelleen alkaneet pitää arvossa ennen kaikkea koneen sitä osaa, joka synnyttää liikkeen. Olemme alkaneet pitää konetta—voimakoneena. Nykyään ei enään kukaan kiellä sitä, että jopa maailman politiikkaakin heijastaa taistelua sellaisten luonnonrikkauksien vallitsemisesta, jotka ovat energieettisiä rikkauksia. Sähköistäminen on vain yksi rengas energetiikassa, sen kaikkein täydellisentynein rengas. Se seikka, että höyry- ja sähkötalouden paikan valloittaa yhä suuremmassa määrin puhtaasti sähkötalous, vahvistaa meidän silmiemme edessä yhäkin varmemmaksi niitä sanoja, jotka lausui jo 1880-luvulla yksi tieteilisen sosialismin ensimmäisistä opettajista, Friedrich Engels. Uuden energetiikan nousu, jättiläismäisten, 200 ä 300 tuhatta hevosvoimaa kehittävien voimakoneiden rakentaminen ovat itse asiassa tekoja, jotka synnyttävät raudassa ja teräksessä kokonaisen luonnonvoiman. Juuri tuo talouden sähkörengas on ratkaiseva, sentähden että nimenomaan tässä suunnassa kypsyvät ne materialiset voimat, joiden kärki on tähdätty kapitalistista järjestystä vastaan. Jo Engels totesi sen seikan, että satojen kilometrien etäisyydelle voimaa antava sähköenergia katkoo paikalliset ahtaat yhdyssiteet ja tekee lopun kaupungin ja maaseudun välisestä vastakohtaisuudesta. Tällä pohjalla nousee materiaallinen tuotanto siinä määrin, että entinen tuotantovälineiden yksityisomistus muuttuu aivan selväksi järjestömyydeksi. Ja taas se seikka, että nämä uuden energetiikan voimat ovat tähdätyt kapitalistista yhteiskuntaa vastaan, johtaa siihen, että suunnitelmallista

sähköistämistä ei voida toteuttaa kapitalistisessa Lännessä, ja tämän vuoksi se onkin sinä hallitsevana kukkulana, jonka ruumiillistaminen taloudessamme tuo meille verrattomat etuisuudet.

Tämän vuoksi onkin meidän viisivuosisuunnitelmaa toteuttaessamme kiinnitettävä erikoista huomiota — raskaan teollisuuden ja koneiden tuotannon nousun ohella — siihen, missä määrin me liikehdimme eteenpäin energieettisellä rintamalla, s. o. sähköistämissuunnitelman realisoimisessa. Tässä ovat „saavuttamista ja sivuuttamista“ varten meille erikoisen suotuisasti rakentuvat ehdot, ja tässä, tässä suunnassa ovat materiaaliset voimat laajassa rintamassa meidän puolellamme vanhan maailman voimia vastaan.

Asian tämä puoli — teollisuuden, kuljetuslaitoksen ja maatalouden tarkastaminen energetiikan näkökulmalta — on suunnitelman tieteellisenä akselina. Tämän ehdon noudattaminen antaakin meille oikeuden kutsua suunnitelmaa teknillistaloudelliselta puoleltaan todenteolla tieteellisesti perustelluksi.

Tämä yksin ei kuitenkaan vielä riitä. Jos suunnitelman lähtökohtana ei ole tosiseikkoihin pohjautuva taloudellinen käytäntö, jos suunnittelemamme rakennustyön linja ei vastaa taloudellisen elämän todellista kulkua, niin silloin suunnitelma tulee olemaan vain elämästä irti-irväisty, ilmassa riippuva hahmotelma.

Suunnitelman on oltava ei ainoastaan tieteellinen, vaan lisäksi sen tulee olla taloudellisesta todellisuudesta dialektisesti kasvanut suunnitelma. Luulen, että tähän toiseen tehtävään olemme riittävässä määrin kiinnittäneet huomiota.

Sähköenergian tuotantoa suunnitteleamme kohottaa 5:stä miljardista kilowattitunnista 22:een miljardiin kilowattituntiin; nimenomaan nämä numerot luonnehtivatkin energieettisen renkaan rakennustyömme

valtavaa nousua. Samalla osoittavat ne, kuinka nopein tempoin me kuljemme eteenpäin tällä mitä tärkeimmällä taloudellisella suunnalla.

Mustan metallin linjalla on suunnitelmamme kohottaa tuotantoa 10:een miljoonaan tonniin, ja täten siis siirtyä tälläkin alalla etumaisimpain teollisuusmaiden luokkaan. Kone- ja rakennusteollisuuden kolmin- ja nelinkertaistuminen osoittaa, että tämän viisivuotiskauden aikana otamme valtavan harppauksen eteenpäin maamme kapitalistisesta maailmasta riippumattomaksi tekemisen suuntaan. Kun tämän yhteydessä alleviivaan, että kemiallisten lannoitusaineiden tuotannon alalla suunnitteleamme nousta vuoden 1927—28 pahanpäiväisestä 175 tuhannen tonnin tuotantosummasta 8 à 9 miljoonan tonnin vuotuisen tuotantomäärään, niin on se todisteena siitä, että kohotamme teollisuutemme kaikkein takapajuisimman renkaan — kemian, ja heitämme sen tuotteet koko kansantaloutemme kaikkein ahtaimmalle alalle — maatalouteemme. Tämä juuri tulee olemaan sellainen tempo, sellainen vauhti, jota vielä yksikään maa maailmassa ei ole kokenut.

Maatalouskoneiden tuotannon nelinkertaistaminen, tämän alan vuotuisen tuotantoarvon kohottaminen 610 miljoonaan ruplaan, yllä kuvatun kaltainen kemiallisoitumistason nousu, traktorien vuosituotannon kohottaminen 50 à 60 tuhanteen kappaleeseen (2 uutta traktoritehdasta), — kaikki tämä kuvaa kirkkaasti teollisuutemme kasvavia voimia, teollisuutemme, joka nousee yhä ilmeisemmin talouden ratkaisevaksi tekijäksi.

Samanaikaisesti, kun tämä ohjelma toteutetaan teollisuudessa, alenee kustannushinta 35%:lla ja työn tuottavuus kohoaa noin suunnilleen kaksinkertaiseksi.

Viisivuotiskauden kuluessa aiomme maatalouden alalla suurentaa kylvöalaa ei vähemmällä kuin

22%:lla ja kohottaa satoisuutta ei vähemmällä kuin 35%:lla. Teollisuuden ja maatalouden välinen yhteenkietoutuminen on niin lujasti turvattu, että huomion keskipiste on siirrettävä järjestelykysymyksiä alalle. Kuitenkin näiden mekanisoinnin ja kemiallisoimisen kaikkien etuisuuksien toteuttaminen on mahdollista vain sillä ehdolla, että onnistumme tämän viisivuotiskauden aikana asteettaisesti ja johdonmukaisesti kiinnittämään maatalouden yhteiskunnallistettuun sosialistiseen sektoriin ainakin 20-miljoonaisen massan köyhää ja keskivarakasta talonpoikaista ja että onnistumme laajentamaan neuvostotilojen ja kollektiivisten talouksien kyvöalan ainakin 27 miljoonaan hehtaariin, s. o. ainakin 18%:iin koko Liiton kyvöalasta. Vain nämä kaksi kohottaa auttavat meitä toteuttamaan sen, mitä me nimitämme maatalouden mitä täydellisimmäksi vallankumouksellistuttamiseksi.

Kuljetuslaitoksen alalla on tarkoituksemme sellainen, että vaikkakaan emme ryhdy perinpohjaiseen teknilliseen rekonstruointiin, niin siitä huolimatta tulemme suorittamaan toimivan kuljetuskoneiston kaikinpuolisen ratsionalisoinnin ja sen kaikkien osien uudelleenarvioinnin, niin että loppujen lopuksi tulemme—noin suunnilleen samalla työvoiman määrällä—pienentämään transporttutuotannon kustannushintaa noin 25—30%:lla ja suurentamaan kuljetuslaitoksen työn määrää 1,8-kertaisesti.

Rakennustyömme laajuutta todistaa se valtava rahamäärä, jonka tulemme siihen sijoittamaan. Koetan havainnollistuttaa muutamilla numeroilla koko tämän rakennustyön mitasuhteita. Jos tarkastelemme aivan erikseen yksinomaan rakennustointintaa ja arvioimme sen vuoden 1926—27 hintojen mukaan, niin saamme summaksi—perinpohjaiset korjaustyöt poisluettuina—37 miljardia ruplaa. Tarkoituksemme on kui-

tenkin alentaa rakennustyön kustannushintaa, ja täten siis rakennustyön halpenemisen kautta toivomme voivamme rajoittaa 25 miljardin ruplan summaan. Tuo 32%:in (keskimääräinen) kustannushinnan alentuminen vastaa täten yleisemmän alentumista 12:lla miljardilla ruplalla. Näin siis jokainen rakennustyön kustannushinnan alentumisprosentti merkitsee likimäärin 400 miljoonan ruplan säästöä. Kas tuollainen on tämän suunnitelman rakennustehtävien mittakaava.

Millä todisteilla voisimme vielä vahvistaa viisivuotissuunnitelman realisuutta ja sen yhteyttä todellisuuden dialektiikkaan?

Otan ennen kaikkea 35-prosenttisen kustannushinnan alenemisen. Tästä juuri riippuu teollisuuden finanssioimisen mahdollisuudet. Lopullisten summeerauksien tekeminen finanssisuunnitelmassa on mahdollista vain sillä ehdolla, että todellakin tulemme alentamaan kustannushintaa 35:llä %:lla.

Mikä on tässä suhteessa tärkeimpänä ja ratkaisevimpana edellytyksenä? Tärkeimpänä ja ratkaisevimpana edellytyksenä on teollisuustyön tuottavaisuuden kohoaminen. Kustannushinnan alenemisen (35:llä %:lla saavutamme (viisivuotissuunnitelman puitteissa) sillä ehdolla, että viisivuotiskauden loppuun kuluessa kasvaa työn tuottavaisuus likipitkin kaksinkertaiseksi.

Laskelmat osoittavat, että meidän on jokaisena vuonna kohotettava työn tuottavaisuutta 14—15%:lla. Jo aikaisempinakin vuosina olemme kohottaneet työn tuottavaisuutta yhtä suurena määränä, ja varmaankin voimme luottaa siihen, että nytkin tulemme samanlaisen nousun ei ainoastaan saavuttamaan, vaan myös ylittämäänkin.

Jos tänä vuonna tapahtuukin jonkunlainen normaalin tahdin sekaantuminen ja kustannushinta ei alene aivan riittävässä määrin, niin ei ole unohdettava, että kuluva vuo-

si on maataloudelliseen tilanteeseen nähden aivan erikoisluontoinen. Ei ole unohdettava, että 5-miljoonaa hehtaaria käsittävä syyskylvöjen kato Ukrainassa ja Pohjois-Kaukaasiassa aiheutti meille ei vähempää kuin 411 miljoonan viljasentnerin menetyksen. 411 miljoonan sentnerin menetys viljan kiertokulusta on varsin raskas isku, etenkin jos ottaa huomioon, että nuo 411 miljoonaa sentneriä menetimme juuri niiltä alueilta, jotka aina ovat olleet tärkeimpinä ravintoaine-keskuksinamme, Ukraina ja Pohjois-Kaukaasia ovat alueita, jotka ovat valtiaina viljamarkkinoillamme. Tunnettua on, kuinka tämä seikka vaikutti monipuolisesti maataloustuotteiden hintatasoon ja teollisuuden raaka-aineiden hintoihin, mikä taas ei voinut olla aikaansaamatta jonkunlaisia vaikeuksia teollisuuskoneistossamme.

Tästäkin huolimatta tosiseikka jää tosiseikaksi: jo viimeisen kolmivuotiskauden aikana kävi selväksi, että työn tuottavuuden kohottaminen 14—15%:lla ei ole ollenkaan mikään haihatteleva keksintö, vaan aivan selvä johtopäätös käytännöstä.

Syyskylvöjen kato Ukrainassa puhuu meille ei ainoastaan kielteisistä ilmiöistä; Ukrainaa olemme aina pitäneet esimerkkinä syyskylvöjen tuotannon voimakkaan kohottamisen suhteessa. Olimme vakuutetut siitä, että arojen syystouot ovat takeena taistelussa kuivuutta vastaan, ja juuri tämä pakkasista johtunut syyskylvöjen kato suuntautui sellaisena ankarana iskuna meitä vastaan nimenomaan siksi, että syyskylvöjen ala oli niin suuri.

Suunnaton, 25 miljoonaa talousyksikköä käsittävä maamme maatalous ei voi muutamassa parissa vuodessa vapautua luonnonvoimien oikkujen alaisuudesta. Vielä useiden vuosien aikana voivat luonnonvoimat lyödä tuhoisia iskuja maatalouteemme. Kuitenkin luulen, että jo nyt havaitsemme maataloudessa sarjan vanhan rintaman murtumiskohtia, jotka

saavat meidät vakuutetuiksi siitä, että tälläkin alalla me liikehdimme huomattavasti eteenpäin ja että jonkunmoinen tukikohta hyökkäyksellemme on jo tälläkin alalla valmis.

Teollisuus on vasta pienessä määrin ylittänyt vuoden 1913 tason, juuri ja juuri se on kohottanut rakennustaan koneiden tuotannon alalla, mutta tästäkin huolimatta tarkastelkaapa, mitä jo nyt on tapahtunut maaseudun koneilla ja maatalouskaluilla varustamisen alalla. Vuonna 1924/25 teki maaseudun saamien koneiden ja maatalouskalujen arvo 62 miljoonaa ruplaa; v. 1926/27 — 139 milj. ruplaa; v. 1927/28 — 149 milj. ruplaa. Meidän niin suurella vaivalla valmistamien ja ulkomailta tilaamien traktorien määrä on tämän ajan sisällä kohonnut 9 tuhannesta 32 tuhanteen kappaleeseen. Kehityksessään vielä lapsenkengissä kävelevä mineraalilannoitusaineilla varustaminen on kohonnut 35,8 tuhannesta tonnista 111 tuhanteen tonniin. Itse maataloudessa havaitsemme monivuoroviljelyksen alla olevan kylvöalan keskeytymättömän kasvun; koko SSSR:ssä on se suurentunut viimeisen viiden vuoden aikana melkein viisinkertaisesti. Valiokylvölajien kasvu on VSFNT:n Maa-asiain Kansankomissariaatin tietojen mukaan ollut viimeisen kolmen vuoden aikana 8-kertainen. Havaitsemme—sanalla sanoen—rintaman osittaista murtumista, mutta tiedämme, että jatkuva ja väkevä takapajuisuutemme rintaman murtaminen maatalouden alalla on käynyt mahdolliseksi vasta nyt, jolloin me teollisuudessa reippaasti korjaamme metallin, koneiden tuotannon ja kemian linjaa.

Yleisen taloudellisen eteenpäinliikehtimisemme ensimmäisten askelten synteesi voidaan havaita eräässä erikoisen kirkkaassa osoittimessa. Taloudellisen työn kaikkein yleisimpänä osoittimena on kansallistulomme vuodesta vuoteen kasvanut 10:llä %:lla. Jos maatalous putoaisi toivotomasti, jos teollisuus ei korjaisi

heikkoja kohtiaan yleisellä kasvulla, niin kuinka voisi olla mahdollista, että nyt, jolloin taloudellisen rakennustyömme tempot eivät ole vielä täydessä mitassaan ja jolloin teollisuus ja maatalous on vielä muodoltaan verrattain vanhaa, nousee kansallistulomme vuosittain 10:llä %:lla, s. o. ylittää enemmän kuin kolminkertaisesti sodanedellisen Venäjän kansallistulon, ollen tässä suhteessa kapitalistisiin maihin nähden verrattomana osoittimena? Luulen tämän todistavan sitä, että yleensä ja kokonaisuudessaan kaikki tämän peruskuvastimen osoittimet viisivuotissuunnitelmassamme ovat kasvaneet taloudellisesta todellisuudestamme.

Mainitsin jo, että suunnitelman luonteenomaisimpana piirteenä on energeettinen rakennustyö. Suunnitelma osoittaa sen, kuinka oikeassa olimme, kun suurien vaikeuksien aikana, jo taloudellisen rappiotalan olosuhteissa pyrimme toteuttamaan leniniläistä sähköistämissuunnitelmaa. Mitähän olisivatkaan saaneet kokea sellaiset keskuksat kuin Moskova, Leningradi ja Donin kivihillialue, jos emme olisi näinä vuosina yhtämittaisesti toteuttaneet käytännössä sähköistämissuunnitelmaa? Tällä hetkellä elämme me aivan omalaatuista sähkörakennustyön kautta. Käynnissä olevien piiri-sähköasemiemme voimakkuus on varsin pieni—536 tuhatta kilowattia, mutta rakenteilla on yli puolitoista miljoonaa kilowattia. Seisomme nyt juuri rakennustyön sellaisen etapin rajalla, jolloin voimme hyvin lyhyessä ajassa täyttää koko Valtion Sähköistämiskomitean ohjelman, t. s. rakentaa niin paljon uusia asemia, että niiden yhteinen voimakkuus tekee yli 1.750 tuhatta kilowattia. Rakennuksen alaisena on 30 sähköasemayksikköä, joiden yhteinen voimamäärä vastaa sähköistämissuunnitelman tehtävää. Kaikilta puolin kuulemme nyt vaadittavan sähköistämistyön jouduttamista, sillä nyt on jo kai-

kille epäilyksetöntä, että suurimpien teollisuuskeskuksemme kohtalot riippuvat sähköistämssuunnitelman toteuttamisesta. Nyt me emme enää suunnittele erillisten sähköasemien rakentamista, vaan yhdistämme jokaisen sähköaseman joko vussin teollisuuskeskuksen elämään tahi rakennamme sen jonkun teollisuus- tai polttoainekombinaatin yhteyteen. Tyypillisenä esimerkkinä tässä suhteessa on Dnieprin sähköaseman rakentaminen. Dnieprin sähköaseman rakentamisen, aseman, josta tulee omalaatusensa sähköenergian, metallurgian ja kemian kombinaatti sekä—toivokaamme—myöskin maataloustyöhön yhdistyvä kombinaatti, olemme arvioineet tavalla, jota ei voi tehdä yksityistalouden olosuhteissa.

Dnieprin sähköasema tulee antamaan energiaansa vain sinne, minne teknillis-taloudellinen kannattavuus sitä vaatii. Kemiallinen teollisuus yhdistää kaikki laskelmansa Dnieprin aseman kaltaisen energiakeskuksen yhteyteen, tai sellaisten sähköasemien yhteyteen, jotka tulevat palvelemaan metallurgista teollisuutta. Keskuksien varustaminen polttoaineilla on mitä kiinteimmässä yhteydessä lämpösähköasemien rakennustyön kanssa. Tarkoituksemme on koota koko teollisuus yhtenäisen sähkökatoksen alle ja liittää yhteen teollisuuden ratsionalisoimisen ratkaiseva tekijä—energiaperusta. Juuri täten ajattelimme me ratkaista tärkeimmät rakennutkysymykset taloudestamme.

Tiedätte, esimerkiksi, että yhtenä vanhimmista maamme vitsauksista on ollut se, että tärkeimmät keskuksat—Moskova ja Leningrad ovat käyttäneet kaukaisilta seuduilta kuljetettavaa polttoainetta. Te olette jo kuulleet, että turveprobleemin sekä Moskovan alueen kivihilliprobleemin ratkaiseminen voi muuttaa kaukaa tuotavan polttoaineen ja paikallisen polttoaineen välisen voimasuhteen. Toverit, tiedätte kuitenkin, että tä-

mä olisi aivan suorastaan mahdollonta, jollemme me juuri tuota samaista turvetta ryhtyisi käyttämään hyväksemme piirisähköasemien avulla ja Moskovan alueen kivihiiltämme — sähköteollisuuskombinaattien avulla. Sähkökombinaatit kasvavat viimekädessä talouspiirien muotoon, kokonaiset piirit muovautuvat juuri siten, että koko talous rakentuu energetiikan perustalle. Juuri tätä tietä me saavutamme valtavan nopean hyökkäyksen tuotannossa, yksinkertaisuuden koko tuon mekanismin hallinnossa ja sellaisen teknologisen työnjaon, joka ilman tätä olisi kerrassaan mahdollonta. Te huomaatte, kuinka talouspiirit alkavat nähdä yhden tai toisen sähköaseman rakentamiseksi käytävässä taistelussa ei ainoastaan tuon kysymyksessä olevan sähköaseman kohtalot, vaan koko piirin teollisuuden, koko piirin talouden kohtalot. Te huomaatte, kuinka sähköistämissuunnitelma, Leninin suunnitelma, kasvaa silmienne edessä mahtavaksi maan uuden energetiikan suunnitelmaksi.

Yhtä suurenmoinen laadullisten uudestimuovautumisten ohjelma avautuu eteenne, kun ryhdytte yksityiskohtaisesti tutustumaan maatalouden rakennustyösuunnitelmaan. Neuvostotilojen ja kollektiivisten talouksien rakennustyö on ilman traktoria mahdollonta. Kuitenkaan tässä ei ole painostettava vain yksinkertaisesti traktoria, vaan sellaista traktoria, joka on yhteiskäytössä, traktoria, joka on kiinnitetty taloutemme väkevään sosialistiseen sektoriin.

Ukrainan ja sen liika-asutus-vyöhykkeen maatalouden tutkiminen on vienyt sellaiseen johtopäätökseen, että vanhaan vetovoimaan, hevosiin, pohjautuvat maatalouden kohottamisen tiet ovat nousseet pystyyn, sillä alueella vallitsevan maanpuutteen ja liika-asutuksen olosuhteissa tulevat hevoset syömään siksi paljon, että kylvöalat käyvät riittämättömiksi.

Tämä sitäkin suuremmalla syyllä, että pirstoutuneessa pikkutalouudessa on hevosten käyttö teknillisesti mitä suurimmassa määrin ala-arvoista. Jo nyt, kollektiivisten talouksien ja neuvostotilojen rakennustyön ensiaskeleiden aikana, pystyvät traktorimme korvaamaan sellaisen hevosmäärän työn, jonka luku ei ole 8—10, vaan 20—30 hevosta traktoria kohden. Muutamissa kohdin olemme jo lyöneet ameriikkalaisten ennätyksen. Ukrainassa on yksi traktori suorittanut 200 hehtaarin laajuisella alalla maan täydellisen muokkauksen, mikä vastaa — maata yksinomaan kylvöjä varten muokattaessa — 400 hehtaarin alaa. Laskimme keran, että maksimaalisen suuri maa-ala yhtä traktoria kohti on 500 hehtaaria. Käytännöllisesti katsoen olemmekin nyt saavuttaneet mahdollisuuden muokata yhden traktorin avulla 400 hehtaaria. Näin voi kuitenkin työskennellä vain sillä ehdolla, että traktoria sovelletaan maatalouden systeemiin järjestelysti. Tässä suhteessa kiinnitän huomiotanne kone- ja traktoriasemiin, jotka juuri ovat energieettisjärjestöllisen tehtävän radikaalisena ratkaisumuotona. Ne osoittavat, miten, — nojautumalla ei enään yksinkertaisesti traktorikolonnoihin, vaan kone- ja traktoriasemiin, joilla on takanaan vastaavanlaiset insinööri- ja agronomijärjestöt, — voimme ryhtyä valtaamaan suunnatonta talonpoikaisympäristöä, kitkemällä samalla keskivarakkaisiin ja köyhiin joukkoihin kohdistuvalta kulakin riistolta kaikki juuret. Tämän viisivuotiskauden kuluttua tulemme me puhumaan ei enään maataloudesta, joka elää erikoistunutta elämänsä, vaan omalaatuisestaan maatalousteollisuudesta.

Viljakeskuksen tietojen mukaan antavat hankintasopimus-viljelykset tänä vuonna faktillisesti 411 milj. kg., s. o. määrän, joka ylittää voimakkaasti alussa suunnitellut tehtävät. Maataloudelliset osuustoimin-

tajärjestöt tarttuvat silmiemme edessä yhä päättävämmin tuotannolliseen johtoremmiin. Leninin osuustoimintasuunnitelman sekä hänen sähköistämisuunnitelmansa toteuttaminen on täydessä käynnissä. Jos me edelleenkin tulemme kiristämään vauhtia tässä työssä, niin likimain 43% tavaraviljasta tulemme me saamaan sosialistisesta sektoristamme. Entä mitä tämä merkitsee? Jos yllämainittu osuustoiminnallinen johtoremmi, jos neuvostotilat ja kollektiiviset taloudet, jos hankintasopimusjärjestelmä, — jos kaikki tämä yhteensä turvaa viisivuotiskauden lopussa näin suuren maatalouden sosialistisen sektorin osuuden kasvun, niin se merkitsee, että nykyään havaittavat vaikeutukset viljanhankinnoissa tulevat juurineen hävitetyiksi. Nykyään on 30—40% tavaratuotannosta maaseudun 10-prosenttisen huippukerroksen hallussa, sen huippukerroksen, jolle viljan hintojen kohoaminen ja keinottelu ovat vain sen yhteiskunnallisen aseman luonnollisena yhteenvetona. Viljaa ostavan talonpoikaiston ja viljan hintojen säännöstelyyn liittyvät proletariaatin edut ovat tämän ryhmän eduille aivan vastakkaiset. Jo viisivuotissuunnitelman neuvostotiloja ja kollektiivisia talouksia käsittävän ohjelman mukaan valtaa sosialistinen sektori 40% markkinoille menevän jyväviljan tuotannosta, ja kun ottaa huomioon, että rinnan tämän kanssa tulee osuustoiminta ja hankintasopimusjärjestelmä kasvamaan, niin yhteenlaskettuna tulee valtauksen suuruus olemaan 85%. Maataloustuotteiden jalostaminen tulee suurenemaan sikäli, että se ylittää likimain kolminkertaisesti vuoden 1927/28 tason. Sokeritehtaat, pellavan ensiasteen muokkauksen suorittavat tehtaat, myllyteollisuus ja kokonainen sarja muita maatalousteollisuuden aloja tulevat kulkemaan järjestävine osastoinen maataloudellisen työn pelloilla, ja täten, yhdessä kone- ja traktoriasemien kanssa

auttavat meitä osaltaan maatalouden uundestimuovaamisessa. Tietenkin ei vuodessa eikä kahdessa, vaan viisivuotissuunnitelman kuluessa tulee maaseudun teknillisen ja yhteiskunnallisen muodon muuttaminen toteutetuksi.

Ei vielä milloinkaan yksikään luokka, eikä yksikään valtio ole asettanut itselleen näin jättiläismäisiä tehtäviä. Toveri Lenin painosti aikoinaan, että monimiljoonaisen pienen ja pienimmän talonpoikaiston ulosjohdattamisen maaseudun umpikujasta kykenee tekemään vain proletariaatin kaltainen luokka. Valtion Sähköistämiskomitean suunnitelman yhteydessä lausuin, että saapuvat vielä sellaiset ajat, jolloin proletariaatin kolonnat marssivat maaseudulle osoittaakseen siellä, maaseudun todellisuudessa, mitä voi antaa talonpoikaistolle liitto proletariaatin kanssa. Nyt onkin tuollaisen proletarisen näytteen aika saapunut. Kun kuuntelee tov. Andrejevin selostuksia siitä, mitä nyt tehdään Pohjois-Kaukaasiassa, kun tutkii Markeitsh'in kaltaisten Ukrainan miesten töitä, niin käy selväksi, minkälaisen murroksen aattoa me elämme. Epäilemätöntä on, että tämä murros nostattaa kaupungin ja maaseudun kapitalistiset ainekset ankaraan vastarintaan. Mutta kenenkä puolella ovat voimat? Ehdottomasti proletarisen kaupungin puolella ja sen uuden energetiikan puolella, jonka proletariaatti luo ja joka synnyttää mitä syvällisimmän vakaumuksen lähestyvään voittoon. Viisivuotissuunnitelma lakkaa olemasta teoriana, se alkaa itse olla todellisuuden järjestävänä perustana.

Toverit, puhuin jo teille taloutemme yleisen tuotannon valtavasta kasvusta. Epäilemätöntä on, että tämä teollisuuden kokonaistuotannon suureneminen melkein kolminkertaisesti (täsmällisemmin — 2,8 kertaa), maataloustuotannon kasvu 50:llä %:lla, kaikissa maamme talouspiireissä, sijaitkootpa ne keskuksesta

miten kaukana hyvänsä, kohoava valtava rakennustyö, — kaikki tämä yhdessä tuo taloutemme kolmannen tuotannollisen jaoston, kuljetuslaitoksen, eteen suunnattoman suuret tehtävät. Sallikaa minun, vaikkapa muutamilla sanoilla, kuvata näitä vaikeita tehtäviä. Jo vuonna 1928 siirtyi rautatielaitos jyrkästi jälleenrakennuskauden rajan yli. Rautatiet kulkevat edellä muita transporttimuotoja, ja niille kuuluukin tässä viisivuotisuunnitelmassa keskeisin osa transportti-tehtävien ratkaisemisessa. Olemme laskeneet, että tavarakuormien määrä rautateillä miljooneissa tonneissa tulee kasvamaan suunnitelman optimaalisen luonnoksen mukaan vuoteen 1932/33 mennessä 87%:lla, tehden likimäärin 280 milj. tonnia; vastaava luku vuonna 1913 oli 132 milj. tonnia. Sisäisillä vesiteillä nousee liikenne niin ikään huomattavasti—aina 78 miljoonaan tonniin, vastaten 48 milj. tonnia v. 1923. Merisatamien tavaravaihto kohoaa 52 miljoonaan tonniin, vastaavan luvun ollessa vuonna 1913 37 milj. tonnia. Vielä valtavampi tulee olemaan maitse suoritettava tavarankuljetus, jonka määrä nousee likimain 1.200 milj. tonniin. Jo v. 1927 teki rautatieverkkomme pituus yli 18 tuhatta kilometriä, s. o. 31% enemmän kuin vuonna 1913. Mutta jos rautatielaitos onkin ratkaisevasti sivuuttanut jälleenrakentamiskauden rajan, niin samaa ei voi sanoa muista transporttimuodoista. Nishnij-Novgorodin ja Astrakanin välistä Volgan osaa lukkuunottamatta on jokilaivaliikenteemme, niin jokien purjehduskelpoisuuteen kuin myös laivojen varustamiseenkin nähden jäänyt yleensä ja kokonaisuudessaan ottaen pahasti jällelle.

Vielä huonommassa kunnossa on viertotie- ja yleensä maantietransporttimme. Näiden teiden päällysvaate, makademiseerattu kerros, on aivan loppuun kulunut, ja meidän onkin kokeiden kautta etsittävä kei-

noja tämän päällysvaateen korjaamiseksi siten, että se kestäisi tälle transportti-muodolle lankeavan, maatalouden uudestijärjestämisestä johtuvan, jättiläismäisen tehtävän painon.

Toverit, yleensä jos ajatellaan transporttitehtäviä kokonaisuudessaan, niin sanoisin, että tärkein edesämme oleva tehtävä sisältyy siihen, että osaamme oikein punnita näiden kolmen perustavan transporttimuodon suhteellisen osuuden ja saada selville oikeat voimasuhteet rautatielaitoksen, vesiteiden ja viertotietransportin välillä.

Tavaraliikenteen järjestämisen mielessä, kuljetuksen teollisoimisen mielessä on meidän tämän viisivuotiskauden aikana ratkaistava ennen kaikkea kaksi kysymystä: ensimmäinen on kysymys Siperian yhteydestä Uralin ja teollisuuskeskuksemme kanssa, ja toinen—Donin kivihiihtialueen yhteydestä Moskovan ja Leningradin piirien kanssa.

Viisivuotissuunnitelma edellyttää sijoitettavaksi Siperian rautateiden päälinjojen rakentamiseen 250 milj. ruplaa. Vaikkakaan emme onnistuisi muuttamaan yhteyttä Siperian kanssa yhden mahtavan päälinjan muotoon, niin kuitenkin toivomme sellaisilla keinoilla, kuin suurien tiemutkien oikaisemisella ja muutamien uusien suoristavien linjojen rakentamisella, saavuttavamme sen, että kuljetusten kustannushinta alenee likimain puoleen kopeekkaan yhtä tonni-kilometriä kohden, mikä vastaa koko rautatieverkollamme 1,21 kop:n keskimääräistä kustannushintaa tonnikilometriltä. Tällä me luomme uusia mahdollisuuksia Siperian maataloustuotteiden markkinoille pääsyä varten. Siperia, kuten tiedätte, on alue, joka eri piirien välisessä vertailussa nousee jo nyt maataloustuotannon alalla varsin korkealle. Jos me Siperian äärettömiin lakeuksiin käymme käsiksi universaali-traktorin kaltaisten uusien voimakoneiden avulla, jos me pystymme siellä sovellutta-

maan laajaan käyttöön erilaisia maatalouskoneita, jotka vähentävät elävää työvoimaa,—niin kaikki tämä yhdessä antaa uuden sysäyksen Siperian maatalouden kehitykselle, vieden sitä lähemmäksi sellaista maanviljelystyyppiä, joka nyt niin voimakkaasti kehittyy Pohjois-Ameriikan Yhdysvalloissa. Oletamme, että jos Siperian vilja jo tämän viisivuotiskauden aikana esittää suuriarvoista osaa, niin tulevaisuudessa on se nimenomaan Siperian vilja, joka auttaa meitä tyydyttämään viljaa kuluttavien keskuksien tarpeet, kun taas etelän vilja—Ukrainan, Pohjois-Kaukaasian ja osittain Volgankin vilja—menee pääasiassa ulosvientitarpeisiin. Toiselta puolen yhdistää suunnittelemamme päälinja Kusnetskin alueen suunnattomat kivihiiirikkaudet Uralin metalleihin ja näin ikäänkuin sivumennen ratkaisee Uralin metallurgian tehtävät. Toinen yhtä tärkeä tehtävä on Donin kivihiiialueen yhdistäminen Keskieseen teollisuuspiiriin ja Leningradin piiriin. Nykyään kiistellään siitä, emmekö voisi kohottaa paikallisen polttoaineen—erikoisesti turpeen ja Moskovan piirin kivihiiilen—tuotantoa sikäli, että kaukaisen Donin alueen kivihiiiltä ei niin suuressa määrin tarvitseisi kuljettaa. Olisi kuitenkin mitä suurinta varomattomuutta näiden perspektiivisten mahdollisuuksien yliarvioiminen jo tällä hetkellä. Kysymyksen huolellisen käsittelyn jälkeen tulimme suunnitelmassamme sellaiseen johtopäätökseen, että vaikka Donin kivihiiialueen osuus, sen ominaispaino koko polttoaine-balanssissa pieneneekin 77:stä %:sta 70:een %:iin, niin siitä huolimatta tulee Donin kivihiihi olemaan edelleenkin tämän viisivuotiskauden aikana teollisuuden ratkaisevana polttoaineena ja samalla varmimpana vakuutena tärkeimpien keskuksien teollisuuden normaaliselle käynnille.

Uusi rakennustyö kuljetuslaitoksen alalla edellyttää uusien rauta-

teiden rakentamista 20,000 km:n pituudelta, josta määrästä joutuu välittömään käyttöön 17.000 km. Tähän rakennustyöhön suunnitteleamme sijoittaa—pyörein luvuin lausuttuna—noin 1 miljardi 600 milj. ruplaa.

Kuljetuslaitoksen mekanismin rekonstruointiin ryhdymme me useilta puolilta.

Rautatieveturiemme vetovoima suurenee yleensä ja kokonaisuudessaan ottaen keskimäärin 14:llä %:lla. Viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä tulee isotyypisten tavaravaunujen lukumäärä tekemään 20% koko rautatievaunujen määrästä, ollen vastaava suhde tällä hetkellä vain 9%.

Uudistaessamme rautatietransportin vetokoneistoa ajattelemme samanaikaisesti kohottaa sen työtehoa vielä kahdella yksinkertaisella toimenpiteellä. Ensimmäinen on automaattisen jarrulaitteen käytäntöönotto, mikä laite supistaa suuresti henkilökunnan määrää ja suurentaa liikenteen vakavuutta ja turvallisuutta; toinen—automaattisen tai puoliautomaattisen koplaussysteemin käytäntöönotto, mikä suurentaa voimakkaasti rautatien liikennekykyisyyttä.

Tiedätte, kuinka tärkeä osa on kuljetuslaitoksessa polttoaineella. Tänä vuonna suunnitteleamme suorittaa kokonaisen sarjan tieteellisiä tutkimustöitä ratsionaalisten ja välttämättömien polttoaineiden löytämiseksi kuljetuslaitosta varten. Yleinen polttoaine-menojen pieneneminen rautateillä täytyy olla vähintään 13-prosenttinen. Muussa tapauksessa rikkoutuu koko polttoaine-balanssimme.

Vesiteiden suhteen tahtoisin muuttamin sanoin alleviivata niiden tehtävien tärkeyttä, jotka ovat mitä laajimman Volga-Donin rakennustyön edessä. Toverit, jos tässä suunnitelmassamme kuljemmekin jonkunlaisen minimaalisen transportin rekonstruointi-ohjelman mukaan

laskien, että syvälinen kuljetuslaitoksen rekonstruointi onnistuu meille nähtävästi vasta sitten, kun olemme sivuuttaneet raskaan teollisuutemme jatkuvassa kohottamisessa vissin edelläkäyvän etapin, niin se ei ollenkaan merkitse sitä, että meidän pitäisi kieltäytyä suuriluontoisesta rakennustyöstä ja politiikasta transportin alalla. Jos me uskalsimme ryhtyä sellaiseen suurtyöhön kuin Turkestanian ja Siperian yhdistämiseen,—jota tekoa me, luullakseni, emme tule katumaan, sillä juuri tämä yhteyshän auttaa meitä kohottamaan voimakkaasti puuviljanviljelystä ja sitomaan keski-Aasian kulutuspiirien tarpeet Siperian raakaaine-markkinoiden mahdollisuuksiin,—niin ajattelen, että seuraava tehtävä, ehkäpä luonteeltaan vieläkin tärkeämpi, on Volgan ja Donin yhdistäminen. Vladimir Iljitsh osoitti aikoinaan, että tämä Volgan ja Donin yhdistäminen on oleva sinä väkevänä transporttivipusimena, joka muuttaa koko Kaakkoisen alueen talouden. Viime vuosina suorittamamme analyysi on yhäkin suuremmassa määrin vahvistanut tämän Vladimir Iljitshin lausunnon pätevyuden. Asia on sillä tavalla, että nyt emme voi kohottaa Volgan taloutta siten kuin tahtoisimme, koska alueen omat polttoaineverat ovat pienet. Volgan alueella ei ole halpaa polttoainetta, joka voisi olla Volgan teollisuudelle sinä leipänä, jona on — sanokaamme — Donin hiili Ukrainan vuoriteollisuuspiirin jättiläismäiselle teollisuudelle. Ja nyt osottautuukin, että erikoisten, varsin huolellisesti tekemiemme tariffilaskelmien mukaan muuttaa Volga-Donin kanavan rakentaminen Volgan ja sen rantakaupunkien linjan Donin kivihiilialueen piiriksi. Jos on oikein, että 2.600 km:n matka Stalingradista Nishnij-Novgorodiin vastaa tavarankuljetus-hinnoiltaan kaikkiaan 260 km:n matkaa rautateillä, niin tämä osoittaa, että täten me yhdistämme Volgan aina Nishnij-

Novgorodiin saakka Donin polttoaineen välittömään vaikutuspiiriin. On vaikeata kuvitellakaan sen merkityksen valtavuutta, mikä tällä tulee olemaan Volgan alueen koko voimataloudelle. Liikenne jokea ylös- ja alaspäin tasoittuu, koko Volgan laivakulun tuottavaisuus kasvaa ja alueen teollisuus nousee kukoistukseen.

Sitten muutamia sanoja tärkeimmistä talouspiiri-tehtävistä.

Teollisuuden kivijalkana tulee tämänkin viisivuotiskauden aikana yhä edelleenkin olemaan kolme tärkeintä piiriä: Leningradin piiri, Keskinen teollisuuspiiri ja Etelän vuoriteollisuuspiiri. Yhteensä kuuluu niihin 67% koko teollisuuden peruspääomista.

Leningradin teollisuuden tarpeisiin sijoitetaan 1 miljardi ruplaa. Te tiedätte, toverit, että Leningradissa pysyy metallinjalostus edelleenkin ensi tilalla. On muistettava, että sellaiset Leningradin tehdasjättiläiset, kuin „Punainen putilovilainen“, Nevskin ja Ishorin tehtaat j. n. e., vaativat rekonstruointiaan varten kymmeniä miljoonia ruplaa. Rekonstruointi taas johtuu taloutemme uusista tarpeista. Leningradin parhaimmille tehtaalle suosittelemme me tarmokkaasti niiden osuustoiminnallistuttamis-aa/etta. Juuri „Punaisen putilovilaisen“ traktorituotanto osoitti, kuinka tärkeätä on meille tämän viisivuotiskauden aikana yhdistää kaikkialla, mikäli se vain on mahdollista, kokonainen sarja tehtaita yhtenäiseksi osuuskunnaksi. Tällä tavalla me voimme korvata yhden tehtaan puutteellisuudet muiden tehtaiden avustavalla yhteistyöllä. Mielestäni on tässä suhteessa Leningradin toverien edessä vieläkin suurimerkityksellisempi tehtävä. Jos me aiomme rakennustehtävienne mukaisesti suurentaa Uralin teollisuuden peruspääomia kuusinkertaisesti, jos me aiomme luoda Siperiassa, Kusnetskin-Altain alueella, yhtäsuuren teollisuuden, kuin koko

Uralilla on viime vuoteen saakka ollut, niin käy selväksi, kuinka tärkeätä näille teollisuuspiireille on Leningradin kaltaisen keskuksen tuki.

Mielestäni on Leningradin mittakaavassa toteutettavan osuustoiminnan yhdistyttävä Leningradin työläisten, Leningradin proletariaatin uuteen hyökkäykseen näiden nousevien teollisuuspiirikeskusten avustamiseksi. Jos sodan aikana Leningradin työläiset ratkaisivat aktiivisuudellaan silloisen taistelun kohtalon, niin toivon, että myöskin nyt Leningradin proletariaatin aktiivisuus ja sen näihin uusiin teollisuuspiireihin kohdistuva huolenpito ja välitön yhteys auttavat saamaan tälläkin rintamalla yhtäsuuren voiton kuin aikoinaan sotarintamalla. Tämä on välttämätöntä sotilaalliseltakin katsotakannalta: Leningrad kuuluu rajavyöhykkeeseen, ja on varsin tärkeätä, että kokonainen sarja Leningradin tuotantoaloja syntyisi jo rauhan aikana muissa piireissä, joten tarpeen tullen voitaisiin koko Leningradin elävä voima siirtää näihin jo aikaisemmin valmentuneisiin teollisuuspiireihin, jotka voisivat olla avuksi ja ryhtyä heti työskentelemään silloin, kun on välttämätöntä ryhtyä sotilaalliseen puolustukseen. Kuten tiedätte, suorittaa Leningrad nyt valtavaa sähkörakennustyötä. Syvärin 80 tuhannen kilowatin sähköasemaa rakennetaan, Olhovan voima-asema työskentelee suurenmoisesti, mutta kaikesta tästä huolimatta kärsii Leningrad sähkönläkkää. Meidän onkin jo ryhdyttävä suunnittelemaan uuden, turpeella käyvän sähkökeskuksen rakentamista. Välttämättömästi on aloitettava uuden turveaseman rakennustyöt vähällä Visherillä.

Niinikään on Leningradin suunniteltava palavan liuskakiven hyväksikäyttämistä. Liuskakiveä on Leningradin lähistöllä huomattavat määrät ja jos kaupungin teknilliset voimat ratkaisevat oikein kysymyk-

sen sen hyväksikäyttämistä,—mikä onkin nyt mahdollista, sentähden että tekniikka on palavan liuskakiven muokkaamisen alalla mennyt kovasti eteenpäin,—niin tämä auttaa myöskin Volgan aluetta, sillä ennen Volga-Donin kanavan avaamista voidaan Keskisellä Volgalla rakentaa suuri sähköasema, joka tulee käyttämään polttoaineenaan Volgan rantojen palavaa liuskakiveä.

Toisena piirinä on, kuten tiedätte, Keskinen teollisuuspiiri eli oikeammin teollisuuspiirit. Alue, mikä aikaisemmin on ollut yhtenä piirinä, on nyt paloiteltu useihin piireihin. Teollisuuden pääomarakennustyöhön suunnitellaan sijoitettavaksi tällä alueella pyöreän luvuin lausuttuna noin 3 miljaardia ruplaa, minkä ohella ryhmään A—s. o. raskaaseen teollisuuteen—merkityt sijoitukset ovat ensi tilalla, tehden noin 60% koko sijoitussummasta.

Moskovan alueen kivihiileen kiinnitämme me suuria toiveita, kuten jo ylempänä mainitsin.

Suunnitelmassa on 100 tuhatta konetta vuodessa tuottavan automobii-litehtaan rakentaminen; samaten rakennetaan fosfaattitehtaita. Kivihiilen tuotanto nousee Moskovan teollisuuspiirissä vuoteen 1927 verraten viisinkertaiseksi. Meidän on rakennettava ei ainoastaan Bobrikovin sähköasema, vaan lisäksi sähkökemiallinen kombinaatti typpi- ja fosforipitoisten lannoitusaineiden sekä synteettisen ammoniakkin valmistamista varten.

Moskovan kivihiilialueeseen kuuluukin kaksi suurta fosforiittikerrostumien piiriä.

Kaikkein huomattavin asema pääomarakennustyössä on kuitenkin Ukrainalla. Kun pääomasijoitukset Leningradin teollisuuteen tekevät 1 miljaardi ruplaa ja Keskiiseen teollisuuspiiriin kaikkiaan 3 miljaardia ruplaa, niin Ukrainan teollisuus saa 4,2 miljaardia ruplaa. Ukrainassa avautuu ennen kaikkea eteemme valtava Donin kivihiilialueen raken-

nustehtävä. Viisivuotiskauden loppuun mennessä kohotamme Donin hiilialueen tuottavaisuuden 27:stä milj:sta tonnista 53:een miljoonaan tonniin, t. s. kaksinkertaistutamme tuotannon. Vanhaa Donin aluetta rakennuttivat kapitalistit noin 40 vuotta, me taas luomme uuden Donin viiden vuoden kuluessa. Tämä jättiläismäinen rakennustehtävä on sitäkin vaikeampi, kun olemme pahasti myöhästyneet alueen geologisessa ja teollisessa tutkimustyössä. Meidän täytyy mitä suurimmalla varovaisuudella laajentaa uutta kaivosrakennustyötä; mutta—aika ei odota. Töiden mittasuhte käy selville siitäkin, että meidän on joka vuosi rakennettava 10—12 suurkaivosta ja vanhoja kaivoksia laajennettava ja uusittava käynnin aikana.

Donin hiilialueen sähköistämisen on myöhästynyt—se on tosiseikka. Meidän on kiireellisesti rakennettava Sujevin sähköasema, mutta samanaikaisesti on meidän ajateltava Lisitshanin tai Toshkovin sähköasemien rakentamisesta, jatkaen samalla työtä useiden tehdassähköasemien pystyttämiseksi. Tällainen on näiden jättiläismäisten töiden mitta-kaava.

Keskisen teollisuuspiirin sähköyhtymä tulee antamaan meille viisivuotiskauden loppuun mennessä kolme ja puoli miljaardia kilowattituntia, s. o. enemmän kuin sodanedellisen Venäjän kaikki sähköasemat yhteensä. Näin valtavia sähköasemia energian tuotannon määrään nähden on olemassa vain kaksi Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa ja yksi Kanadassa. Donin kivishiilialueella saa sähköistämistyö vieläkin avarimmat mittasuhteet. Viisivuotiskauden loppuun mennessä ylittää Ukrainan piirisähköasemien energiatuotanto jo 4 miljaardia kilowattituntia.

Seuraavan viisivuotiskauden aikana, jolloin Dnieprin sähköasema on jo täysin valmis, nousee sähköenergian tuotanto 6 miljardiin kilowat-

tituntiin ja sähköasemien voimakkuus 1.300 tuhanteen kilowattiin. Tämä tulee olemaan yksi kaikkein mahtavimmista sähköyhdistelmistä, lähennellen valtavuudellaan maailman ennätystä. Kehoitaisiin teitä kiinnittämään huomiotanne seuraaviin numeroihin: Ukrainan konerakennusteollisuus tulee nykyisestäään kasvamaan 4 kertaa suuremmaksi, dieselmoottorien tuotanto—5,2 kertaa, vaihtovirtakoneiden tuotanto—3,8 kertaa, sähkötarvikkeiden tuotanto—4,8 kertaa, höyryturbo-generaattorien tuotanto—45 kpl:sta vuodessa 460 kpl:seen vuodessa j.n.e., j.n.e. Luulen, että nämä numerot puhuvat itse puolestaan. Kun nyt ukrainalaiset riitelevät itselleen vielä automobiilitehdasta, niin he aliarvioivat ne lujat asemat, jotka Ukraina suunnitelman mukaan muutenkin valloittaa.

Puhuin jo, että tämän ajan kuluessa tulee Urali kokonaan uudelleenrakennetuksi ja että sen teollisuuden peruspääomat suurenevät enemmän kuin 6-kertaisesti. Tahdon kiinnittää huomiotanne siihen, miksi on välttämätöntä huolehtia mitä parhaiten Uralin teollisen uudestirakentamisen kohtaloista jo senkin vuoksi, että Urali on maamme puolustuksen perustavana kivijalkana.

Toverit, on aivan epäilyksetöntä, että nykyinen rauhanaika ei voi olla loppumaton, rauha on väliaikainen. Meidän on useita kertoja arvioitava uudelleen suunnitelmamme puolustuksen tarpeiden näkökannalta katsoen. Tällöin tulee eteemme nousemaan joka kerta kysymys Uralin teollisuuden kehittämisestä, mahdollisuuksista rakentaa siellä vankka kemiallinen teollisuus, voimakkaat metallinjalostuselimet, — jokaisessa tarkastelussa tulee Urali ja sen asema olemaan huomion keskipisteenä.

On myönnettävä, että yksi viisivuotissuunnitelman vähimmin muokatuista osastoista on maamme puolustustarpeiden tyydyttäminen. Luu-

len, että tässä suhteessa on meidän otettava monta kohtaa uudelleen arvioitavaksi. Myönnän mielelläni, että suunnitelmassamme ovat sotilashallinnon tarpeet riittämättömässä määrin muokatut. Ehkäpä olemme viisivuotissuunnitelmassamme hiukan väheksyneet näitä tarpeita. Kuitenkin, toverit, emme ollenkaan palvo näitä numeroja epäjumalinnamme, vaan pidämme suunnitelman numeroita orientoitumis-numeroina. Älkää unohtako, toverit, että ennenkuin viisivuotissuunnitelman numerot toteutetaan käytännöllisessä elämässä tullaan ne useissa tapauksissa uudelleen tarkastamaan vuotuisten suunnitelmien kontrollinumeroissa, ja luulen, että ei ainoastaan suunnitelman tässä, vaan muissakin osastoissa tulevat siirrot ja muutokset välttämättömiksi. Kuitenkaan ne eivät suunnitelmaan kokonaisuudessaan tule tekemään minkäänlaista murresta.

Uusien kansallisten tasavaltojen nousun linja on suunnitelmassamme hyvin vahvasti merkitty.

Kun nyt teollisuuden peruspääomat jakaantuvat vanhonteollisuuspiirin kesken siten, että Keskisille teollisuuspiireille kuuluu 30%, Ukrainalle—26,7%, Leningradille—10%, Taka-Kaukaasian tasavalloille noin 10% ja Uralille—4,2%, niin viisivuotiskauden loppuun mennessä jakaantuvat nämä peruspääomat jo toisella tavalla: Ukrainalle—26% (nyt 26,7), Keskisille teollisuuspiireille—21,6% (nyt 30), Uralille—9,5% ja Leningradille—7,6%. Turkemistanin teollisuuden peruspääomat kasvavat $3\frac{1}{2}$ -kertaisiksi, Usbekistanin, Krimin ja Keskisen mustanmullanalueen—4-kertaisiksi. Kasakkain tasavallan ja Alisen Volgan seudun—4,5-kertaisiksi j. n. e. Edellyttääkö suunnitelma minkäänlaista reserviä voimien ja varojen jaoitteliseksi eri piirin kesken? Optimaalisen luonnoksen mukaan omaamme teollisuuden rahoittamissuunnitelmassa noin miljardin ruplan

reservin, sitä paitsi on meillä valtion budjetissa myöskin noin puoli miljardia ruplaa vararahoja sekä luottosysteemissä—noin 200 miljoonaa ruplaa. Nämä reservit me jätimme koskematta m.m. senvuoksi, että omaisimme jonkunlaisen mahdollisuuden jaoitella rahavaroja eri piirien kesken.

Toverit, sallikaa minun nyt siirtyä käsittelemään suunnitelman yhteiskunnallista läpileikkausta. Jos selostukseni ylläolevassa osassa yritin esittää teille suunnitelman teknillistaloudellisen puolen yleispiirteissään, niin yhtä suurta huomiota tulee teidän kiinnittää suunnitelman yhteiskunnalliseen läpileikkaukseen, ymmärtääksenne suunnitelman kokonaisuudessaan. Minkälaiset yleiset osoittimet on meidän tässä suhteessa tuotava esiin? Mielestäni noina osoittimina ovat maan peruspääomat, s. o. omaisuus-tilanne talouden elävässä rungossa. Kuinka jakaantuu omaisuus toiselta puolen valtion ja osuustoiminnallisen sektorin ja toiselta puolen yksityiskapitalistisen sektorin välillä? Nykyään se jakaantuu siten, että valtion ja osuustoiminnallisen sektorin kautta omistamme me näistä peruspääomista noin 50%, ja likimain toinen puoli kuuluu siis yksityiskapitalistiselle sektorille. Viisivuotiskauden loppuun kuluessa tulee voimasuhde muuttumaan. Kaksi kolmasosaa peruspääomista tulee kuulumaan juuri sosialistiseen sektoriin ja ainoastaan yksi kolmasosa yksityiskapitalistiseen sektoriin.

Jos suunnitelman yhteiskunnallisen läpileikkauksen tästä osasta siirrytään muihin tärkeihin osiin, niin ensimmäisellä sijalla ovat ne muutokset, jotka tulemme havaitsemaan proletariaatin asemassa. Ennen kaikkea huomautan, että suunnitelman edellyttämä rekonstruointi eroaa jyrkästi kapitalistisesta rekonstruoinnista siinä, että meidän re-

konstruointiamme ei seuraa työssä olevien proletaarien lukumäärän vähentyminen, vaan päinvastoin lisääntyminen. Koko palkkatyöhön nähden merkitsee tämä lisääntyminen 4 milj. uutta työläistä. Eri tuotantoalojen mukaan vaihtelee tämän prosenttimäärän suuruus. Samanaikaisesti kun kuljetuslaitoksen henkilökunnan määrä lisääntyy kaikkiaan 5%:lla, niin rakennustyöläisten armeija kasvaa: kokonaista 126—200%:lla. Teollisuusproletariaatti, rakennustyöläiset mukaanluettuna, lisääntyy kahdella miljoonalla hengellä. Viisivuotiskauden loppuun mennessä tulevat kaikki teollisuustyöläiset siirtymään 7-tuntiseen työpäivään. Työpäivän supistuminen tekee vuodessa kaikkiaan 159 tuntia, ja tämä antaakin meille mahdollisuuden kiinnittää työssä olevan henkilökunnan riveihin 300 tuhatta uutta työläistä. Totta kylläkin, eroaa tämä työläisten armeijan lisääntyminen suuresti edellisen ajanjakson lisääntymistempoista, mutta tosiasia on kuitenkin se, että lisääntymistä on havaittavissa, samanaikaisesti kun rekonstruointiprosesseja Lännessä seuraa aina suuri työläisten armeijan supistuminen. V. 1932/33 tekee yksinomaan raskaassa teollisuudessa työskentelevien työläisten määrä 4.080 tuhatta henkeä, kasvu siis nykyisestään noin 35%. Työläisten nimellispalkka nousee noin 47%:lla, realipalkka—71%:lla. Analyysi osoittaa, että Moskovan työläisten realipalkka ylittää jo nyt Berlinin ja Parisin työläisten realipalkan, ja vähitellen lähestymme standarttimäärää—Lontoon työläisten elintaso.

Tuleeko työväenluokan asemassa muutoksia työttömyyskysymyksen suhteen? Tämä on hyvin tärkeä kohta suunnitelman yhteiskunnallisessa läpileikkauksessa, erikoisesti jos muistatte, että juuri tämän kysymyksen suhteen meillä oli aikoinaan mitä suurimpia epäilyksiä. Neuvostoliiton väestön lisääntymi-

nen tämän viisivuotiskauden aikana tekee 18 miljoonaa henkeä. Aikuisien työläisten lisääntyminen—9 milj. henkeä. Kun tähän lisätään 9 milj. henkeä n. k. maaseudun liikatyövoimaa ja vielä lisäksi 1 miljoona työttömiä, niin mitä saadaan? Saadaan summaksi 19-miljoonainen työn armeija, joka meidän jollakin tavoin on sijoitettava, välttääksemme työttömyyden. Vaikkakin suunnitelmasamme työssä olevien proletaarien määrä lisääntyy 4 miljoonalla uudella työläisellä, niin siitä huolimatta on tästä luvusta 19 miljoonaa vielä pitkä matka. Millä tavalla sitten ratkaistaan tämä mitä vaikealuontoisin tehtävä? Olemme painattaneet sarjan balanseja ja taulukoita, jotka hahmoittelevat elävän työvoimamme lisäyksiä ja supistuksia, ja te näette näistä taulukoista, että tehtävä ratkeaa ennen kaikkea maatalouden uudestimuovautumisella, sen ihmistyövoiman määrän suurenemisella. Tämä ihmistyövoiman määrän suureneminen tapahtuu niin jyväviljakasvien mallikelpoisen viljelyksen linjalla, joka vaatii agronomiemme suunnittelemlia uusia työprosesseja, kuin myöskin teknillisten viljelyskasvien, karjanhoidon, maataloustuotteiden jalostamisen j. n. e. linjoilla. Tämä toimenpide tuleeekin vaikuttamaan siten, että maaseudun liikatyövoima pienenee ei vähempää kuin 5 miljoonalla hengellä. Siitäkin huolimatta jää meillä yhäkin suunnitelman mukaan kaupunkiin 800 tuhatta työtöntä. Vanhuudenvakuutus pienentää kuitenkin tätä määrää noin 200 tuhannella hengellä. Loppujen lopuksi voi kaupunkien työttömien armeija supistua noin 500 tuhanteen henkeen.

Erikoista huomiota on meidän kiinnitettävä työläisnuorison työttömyyden lopettamiseen. Meidän on jännitettävä kaikki voimamme eroittaaksemme työläisnuorison siitä seitsenvuotisten koulujemme kylvöstä, jonka me havaitsemme vanhimmilla luokilla. Tämän vuoksi

ehdotammekin perustettavaksi stipendirahaston lisäksi uusi miljaarinen rahasto työläisnuorisovastustamiseksi; varat tätä tarkoitusta varten voidaan saada eroittamalla 2—3% yhteiskunnallisen vakuutuksen muodossa realityö-palkan 71-prosenttisesta noususta. Tällä keinolla me turvaamme työläisnuorisolle mahdollisuuden koulujen, teknikumien ja korkeakoulujen käymiseen.

Yhtä vaikeat tehtävät ovat edessämme taistelussa henkilökunnan yhtämittaista vaihtumista vastaan. Kaikin käytettävissämme olevin voimin on meidän ryhdyttävä parantamaan tilannetta asuntokysymyksen alalla, noudattamalla samalla selvää luokkalinjaa. Viisivuotiskauden loppuun mennessä kasvaa kaupunkilaisproletariaatin asunto-pintaala 30%:lla ja tuotantolaitosten taloissa asuvien työläisten asunto-pintaala 40%:lla. Nousu asuinrakennustyössä, johon olemme sijoittaneet noin 5 miljaardia ruplaa, on erittäin tehokkaana keinona taistelussa henkilökunnan yhtämittaista vaihtumista vastaan.

Mitä muutoksia on suunnitelmassa kansallistulojen jakaantumiseen nähden? Teollisoimisen luonnollisena seurauksena on, että maatalouden osuus kansallistuloissa alenee 46%:sta 39%:iin. Yksityisen sektorin osuus alenee 47%:sta 34%:iin. Koko väestössä kasvavat tulot keskimäärin yhtä henkeä kohden noin 60%:lla. Proletariaatin tulot kasvavat noin 90%:lla.

Kaupungin ja maaseudun hyvinvoinnin taso nousee noin 50%:lla.

Hintojen linjalla kuljemme me eteenpäin siten, että—teollisuustuotteiden kustannushinnan pienentyessä 35%:lla—alennamme tukkuhintoja vain 24%:lla ja vähittäishintoja—20%:lla. Maataloustuotteiden hinnat pyrimme vakaannuttamaan, mikä onkin maatalouden kohottamisen kiihokkeena välttämätöntä.

Ylläolevat seikat riittävätkin valaisemaan, missä määrin tämän

viisivuotiskauden aikana kasvaa talouden sosialistinen sektori ja missä määrin vankistuvat sen proletarisen etujoukon voimat.

Vielä muutamia sanoja niistä tehtävistä, jotka ovat edessämme yhteiskunnallis-sivistyksellisen rakennustyön alalla. Toverit, suunnitelma ei tule toteutetuksi, jollemme aikaisemmin ota valtavaa askelta eteenpäin suunnitelmaa varten välttämättömien ydinjoukkojen valmentamiseksi. Ydinjoukkojen probleemi, yhteiskunnallis-sivistyksellisen rakennustyön probleemi esittää ratkaisevaa osaa. Mitä olemme kuluneena aikana tässä suhteessa tehneet? Nyt alkavaan rakennuskauteen siirrymme me väestöllä, josta puolet on lukutaidotonta. Entiseen tasoon verraten on nousu kylläkin suuri, sillä mehän aloitimme valtiomme hallitsemisen oloissa, jolloin miespuolisesta väestöstä oli vain 45% lukutaitoisia ja naispuolisesta—25%. Tällaiseen suureen väestön lukutaidottomuuteen me emme voi suhtautua välinpitämättömästi. Suoriutuaksemme edessämme olevista tehtävistä on meidän kohotettava 50%:lla kouluissa opiskelevien lukumäärää. Ennen vallankumousta oli opiskelijain määrä kouluissa 8 miljoonaa, nyt on vastaava luku jo 15,5 miljoonaa, mutta vielä meidän on kohotettava tätä määrää vähintään 6 miljoonalla. Tehtäväämme sisältyy täydellisen lukutaidon opettaminen kaikille aktiivisessa iässä oleville työläisille ja lukutaidottomuuden poistaminen ainakin 18-miljoonaisen aikuisten ja alaikäisten joukon keskuudesta. Tämän lisäksi on välttämätöntä saada ammatti- ja agronomitaitoa opettaviin lukutaidottomuuden hävittämiskouluihin vähintään 5 miljoonaa talonpoikaisaktivistia, jotka me kutsumme työskentelemään sosialistiseen sektoriimme.

Meidän on todettava, että tällä hetkellä on meillä suurteollisuudessa tuskin 800 tuhatta sellaista työ-

läistä jotka voimme lukea ammattitaitoisten työläisten riveihin. Näitä rivejä on meidän laajennettava vähintään 700 tuhannella, ja siinä sivussa annettava koko tälle joukolle uusi ammatillinen kasvatus. Ammattitaidon kohottaminen on välttämätöntä siksi, ettemme joutuisi pysähdyttämään elävää työtä tehtaissa ja tuotantolaitoksissa teknillisen uusintamisen yhteydessä.

Meillä on nyt noin 20 tuhatta insinööriä, 20 tuhatta tekniikkaa ja 11 tuhatta agronomia. Ohjelmamme mukaan tarvitsemme kuitenkin 54 tuhatta insinööriä, s. o. 34 tuhatta enemmän kuin nyt; tekniikkojen määrää on lisättävä 44 tuhannella ja tehdaskoulujemme oppilaiden luvun on noustava suorastaan valtavasti. Nykyisen 11-tuhantisen agronomien määrän on noustava 34 tuhanteen; yhä uudelleen ja uudelleen on meidän kiinnitettävä huomiota maalaisopettajain armeijaan, jonka 400-tuhantiset rivit ovat agronomien ensimmäisinä ja tärkeimpinä apulaisina. Juuri tämän armeijan on avustettava agronomisesti lukuaitoisen talonpoikaisaktiivin luomisessa. Jos tarkastelette näitä tehtäviä, niin huomaatte, miksi me puhumme niiden toteuttamisesta jonkunlaisen kulttuurihyökkäyksen mielessä ja miksi me käytämme sanaa kulttuuririntama. Niin monimutkaiset ovat nämä tehtävät, että niiden toteuttamisessa on toimittava sotilaallisella tavalla, sotilaallisella jännityksellä ja käytävä eräänlaista asemasotaa. Meidän on luotava ei ainoastaan tekniikkoja, agronomeja ja insinöörejä, vaan meidän on samalla luotava uudentyyppisiä tekniikkoja, agronomeja ja insinöörejä. Älkää unohtako, toverit, että sosialistisen hyökkäyksen kehittymisen mukaan kasvaa terävä vastakohtaisuus ei ainoastaan kulakkien ja heidän kannattajain ryhmän ja köyhien ja keskivarakkaiden ryhmän välille, vaan että samantapaista rajalinjojen selventymistä havaitsem-

me myöskin intelligenssin riveissä. Toisella puolen ihmiset, jotka ovat näinä vuosina todella kulkeneet rintarinnan meidän kanssamme, ja toisella puolen ne, jotka koko ajan ovat työskennelleet pakosta ja jotka suhtautuvat mitä syvimmällä epäluottamuksella uusiin, valtaviin rakennustehtäviimme. Nämä ihmiset—voimme sanoa—väijyskelevät meitä. Heidän päätoivonsa on meidän tappiomme. N. k. teknillisen intelligenssin tähän osaan on meidän kiinnitettävä omia työntekijöitämme, heitä on valittava proletaarijoukoista, proletariaatille on turvattava mahdollisuus koulujen käymiseen aina korkeatyyppisiin oppilaitoksiin saakka, voidaksemme nopeammin kasvattaa lahjakkaimmista työläisistä punaisia insinöörejä ja tekniikkoja, joihin kaikin puolin voisimme luottaa tänä mitä vaikeimpana taloutemme sosialistisen rakennusetapin aikana.

Insinööri-, tekniikko-, agronomityypin on muututtava nykyisestäään toisenlaiseksi. Vanha tyyppi ei meille kelpaa. Tarvitsemme kylmän järjen ja ameriikkalaisen kätevyuden omaavia ihmisiä. Mutta samalla on heidän oltava sydämeltään innostuneita uuteen rakennustyöhön. On osattava yhdistää teoreettinen valmennus taloudelliseen käytäntöön, lähentämällä korkeakoulujen ja tekniikumien rintamaa tehdasproletariaatin riveihin. Kaikki nämä ovat valtavia järjestöllisiä tehtäviä, joita ei ole niinkään helppo toteuttaa. Kuitenkin jo nyt havaitsemme kuinka avuksemme rientävät uudet työtätekevän intelligenssin joukot, jotka sulautuvat uudella tavalla työläistalonpoikaisen raadannan riveihin.

Myöskin finanssipuoleltaan on suunnitelma riittävän lujasti kengitetty. Koko tehtävä sisältyy siihen, että suunnitelman yksityisosaset toteutettaisiin ei hajanaisessa järjestyksessä, vaan nimenomaan siten, kuin suunnitelma yhtenäisenä systeeminä edellyttää.

Mitä tarvitsemme voidaksemme ruumillistuttaa tämän suunnitelman käytännöllisessä elämässä? Jos kysytte minulta, missä järjestyksessä ovat toinen toisiinsa nähden tämän suunnitelman toteuttamisen edellytykset, niin vastaisin näin: suunnitelman menestymisen ensimmäinen ja tärkein tae on luja yhtenäisyys puolueen riveissä, puolueen väkevä, rautainen, proletariaatin diktatuuria toteuttava käsi. Jos tässä ilmaantuu horjumisia, niin ne heijastuvat kohta työväenluokan, talonpoikaiston ja n. k. teknillisen intelligenssin laajojen kerrosten mielialoissa. Puolueen lujuus, yhtenäisyys ja voitonvarmuus on ensimmäinen, tärkein ja välttämätön edellytys suunnitelman toteuttamiseksi 100-prosenttisesti.

Toinen seikka, mikä on välttämätön tämän viisivuotiskauden aikana, on koko neuvostokoneiston rakenteen uusintaminen. Paitsi puhdistusta, on siinä suoritettava sen osien uudelleenarviointi ja kiinnitettävä se yhäkin lujemmin puolueen johdon alaiseksi.

Lopuksi on järjestettävä uudella tavalla yhteydet laajoihin yhteiskunnallisiin järjestöihin. Jos me teollisuustyöstä puhumme, että puolueen, ammattiliittojen ja talouselimien muodostaman „kolmion“ sujuva toiminta on tärkeimpänä edellytyksenä teollisen työn menestymiselle, niin koko valtiota käsittävän taloussuunnitelman läpileikkauksessa ratkaisee puolueen, neuvostokoneiston ja yhteiskunnallisten järjestöjen välinen oikea voimasuhde, tai—tarkemmin sanoen—niiden välinen oikea yhteys, koko suunnitelman kohtalon. Luulen, toverit, että me voimme tämän suunnitelman katsoa sekä tieteelliseksi että myöskin taloudelliseen todellisuuteen yhdistetyksi. Olen vakuutettu, että suunnitelma auttaa meitä hävittämään ne horjunnat, jotka ehdottomasti ilmaantuvat ylimenokauden, uuden raken-

nustyön rajamurrosten ja kiertämättömästi nousevien uusien vaikeuksien yhteydessä. Olen vakuutettu, että suunnitelma osoittaa niiden trotskilaisien väitteiden koko tyhjänpäiväisyyden, joiden mukaan teollisoimisen tempot voidaan turvata sellaisella perustalla, jolloin laajoihin talonpoikaismassoihin suhtaudutaan, kuten jonkunlaisiin siirtomaorjiin. Suunnitelma osoittaa, kuinka konkreettisesti toteutetaan jättiläismäistä eteenpäinliikehtimistä proletariaatin ja työtätekevän talonpoikaiston mitä kiinteimmän liiton perustalla. Suunnitelma osoittaa, kuinka me tätä liittoa toteutamme ja kuinka me rakennamme sen vankan, tuotannollisen kivijalan päälle. Toiselta puolen taas lyö tämä samainen suunnitelma kaikkia epäilijöitä, jotka eivät usko suunnitelmallisen talouden etuisuuksiin ja jotka pelkäävät teollisoimisen korkeita temppoja. Uskomme, että työtätekevät tukevat meitä tämän todella suunnitelmallisen talouskomennon toteuttamisessa. Oikeistovirtauksen suosijoille osoittaa suunnitelma, missä määrin heidän horjumisensa on luonteeltaan poliittista peräntymistä. Voimamme on työtätekevien joukkojen väkevyydessä, joukkojen, jotka nyt siirtyvät oman rakennustyönsä sellaiseen kehitysvaiheeseen, jolloin ne näkevät oman tahtonsa ja omat tarkoituksensa vuosi vuodelta ruumiillistuvan yhä realistemmin ja realistemmin käytännöllisessä elämässä.

Tämän suunnitelman toteuttaminen on todella väkevänä keinona taistelussa niin oikeistolaisia kuin „vasemmistolaisiakin“ syrjävirtauksia vastaan. Suunnitelma on tehokas väline sen tahdon yhtenäisyyden luomiseksi, jota Vladimir Iljitsh piti taloudellisen rakennustyömme menestyksen tärkeimpänä ja ratkaisevimpana takeena. (Suosionosoituksia).

Kansantalouden 5-vuosisuunnitelma.

NKP(b):n XVI puoluekonferenssin päätös. Vahvistanut KK:n täysistunto huhtikuun 29 pnä 1929.

I.

1. Kuultuaan selostukset Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton kansantalouden kehityksen 5-vuosisuunnitelmasta toteaa koko Liiton XVI puoluekonferenssi ensiksi, että 5-vuosisuunnitelma edellyttää kansantalouden yleisen kasvun suhteen seuraavat saavutukset:

a) Kun pääomasijoitusten yhteinen summa 5 vuoden aikana 1923/24—1927/28 teki 26½ miljardia rpl., on koko kansantalouteen tehtävien pääomasijoitusten määrä 5 vuoden aikana 1928/29—1932/33 määritelty 64,6 miljardiksi ruplaksi. Kun kuluineina viitenä vuotena pääomasijoitukset teollisuuteen tekivät 4,4 miljardia rpl., on ne suunniteltujen 5 vuoden aikana määritelty 16,4 miljardiksi rpl.; maataloudelle ovat vastaavat luvut 15 miljardia ja 23,2 miljardia rpl.; liikenteelle 2,7 miljardia ja 10, miljardia rpl.; ja sähköistämiseen 0,9 miljardia ja 3,1 miljardia rpl.

b) Näiden sijoitusten tuloksena kasvaa maan peruspääomien yhteinen summa 70 miljardista v. 1927/28 128 miljardiin v. 1932/33, siis 82%:lla; koko teollisuuden peruspääomat 9,2 miljardista 23,1 miljardiin, sähköistämisen 1 miljardista 5 miljardiin, siis 5 kertaiseksi, rautatieliikenteen 10 miljardista 17 miljardiin, siis 70%:lla, ja maatalouden 28,7 miljardista 38,9 miljardiin ruplaan eli 35%:lla.

c) Pääomasijoitusten valtavan suurta sisältöä vastaavasti kasvaa koko teollisuuden tuotanto 18,3 miljardista v. 1927/28 43,2 miljardiin 1932/33, mikä merkitsee sitä, että teollisen tuotannon määrä kohoaa yli kolminkertaiseksi sodan edelliseen määrään verraten. Maatalouden

tuotanto lisääntyy 16,6 miljardista 25,8 miljardiin ruplaan, mikä merkitsee maataloustuotannon määrän kohoamista yli puolitoista kertaiseksi sodan edelliseen määrään verraten. Rautateiden kuljetus kasvaa 88 miljardista tonnikipometriä 163 miljardiin tonnikipometriin. Koko kansantalouden puhdas tuotanto (fyyssillisen sisällön mukaan laskien) kasvaa 24,4 miljardista 49,7 miljardiin ruplaan.

d) Lähtökohtana maan teollistamisen, Liiton puolustuskyvyn lujittamisen ja kapitalististen maiden suhteen riippuvaisuudesta vapautumisen yleinen aatos suunnataan pääomasijoitukset teollisuudessa etupäässä siihen teollisuuteen, joka tuottaa tuotantovälineitä (78% kaikista pääomasijoituksista teollisuuteen), jota vastaavasti myöskin näiden teollisuusalojen tuotanto kasvaa huomattavasti nopeammin: kun koko suunnittelunalaisen teollisuuden bruttotuotanto kasvaa 2,8 kertaiseksi, lisääntyy tuotantovälineitä valmistavien alojen tuotanto 3,3 kertaiseksi.

Sähköistämisuunnitelma edellyttää 42 piirisähköaseman rakennustyöt (Dnjeprin vesivoima-asema, Syvärin vesivoima-asema, Malaja Visهران, turveasema Bobrikin hiilellä käypä asema, Zujevin asema Donin alueella ym. ym.). Tämä valtava rakennustyö on lisäävä kehitettävän sähköenergian määrän 5 miljardista 22 miljardiin kilovattituntiin 5-vuosikauden lopulla.

Mustan metallurgian alalla edellytetään uusien mahtavien metallitehtaiden rakentaminen (Magneettivuoren, Telbesin, Dneprovski, Krivoi-Rogin ym.). Uusien tehtaiden rakentaminen ja jo käyppien rekonstruointi lisää raakaraudan tuotannon

3,5 miljoonasta 10 miljoonaan tonniin v. 1932/33.

Kivihiilen alalla on suunniteltu voimakkaat kaivosrakennustyöt sekä Donin alueella että myös Uralilla, Kuznetshin ja Moskovan alueilla, ja Kivihiilen tuotanto on kohotettava 35 miljoonasta tonnista v. 1927/28 75 miljoonaan tonniin v. 1932/33.

Rekonstruointi ja uusien tehtaiden rakentaminen konerakennuksen alalla (autobiiliitehdas, traktoritehtaat Stalingradiin ja Uralille, Sverdlovin raskaiden koneiden rakennustehdas, Rostovin maatalouskoneitehdas, työkalutehtaat ym.ym.) suo mahdollisuuden suunnitella konerakennusteollisuuden bruttotuotannon kasvavan 3,5 kertaiseksi ja maatalouskoneiden tuotannon kasvavan 4 kertaiseksi.

Kemian teollisuuden alalla suunnitellaan rakennettavan kemiallisia kombinaatteja (Bereznjakovin kombinaatti, Moskovan kombinaatti Jegorjevin fosforiittien varaan, Donin alueelle ym.), ja siten kohotetaan kemiallisten lannoitteiden tuotanto v. 1932/33 yli 8 miljoonaan tonniin 175,000 tonnin asemesta v. 1927/28.

e) Kun suunnitellut Neuvostoliiton talouden kehitystempot suuresti ylittävät kaikkien kapitalististen maitten kehitysnopeuden, niin sen täytyy jo 5-vuosikauden loppuun mennessä oleellisesti muuttaa SSSR:n ominaispainoa maailmantuotannossa, —raudantuotannossa pääsee SSSR kuudennelta tilalta kolmannelle tilalla (Yhdysvaltojen ja Saksan jälkeen), kivihiilen tuotannossa viidenneltä tilalta neljännelle (Yhdysvaltojen, Englannin ja Saksan jälkeen).

2. Konferenssi toteaa toiseksi, että 5-vuosisuunnitelma edellyttää kansantalouden yleensä kasvavan siihen suuntaan, että sosialistinen sektori kaupungissa ja maaseudulla jyrkästi kasvaa kansantalouden kapitalististen aineksien ominaispainon vähehtessä, mikä näkyy seuraavista luvuista:

a) Peruspääomian rakenne muuttuu (% % :ssa vuoden lopulla):

Sektorit:	1927/28	1932/33
Valtion	51,0	63,6
Osuustoiminnall. / listinen	1,7	5,3
Yksityinen	47,3	31,1

b) Tätä vastaavasti muuttuu sosialistisen sektorin ominaispaino bruttotuotannossa:

Teollisuuden alalla	80%	92%
Maatalouden alalla	2%	15%
Vähittäiskaupan alalla	75%	91%

Erikoisen hyppäyksen tekee yhteiskunnallistuneen sektorin (neuvostotalouksien ja kollektiivisten talouksien) rakennusohjelma maataloudessa. Maatalouden yhteiskunnallistuneen sektorin kylvöala kohoaa v. 1933 26 miljoonaan hehtaariin, tehden 17,5% koko kylvöalasta ja antaa v. 1933 (edellisen vuoden 1932 sadosta, jolloin yhteiskunnallistuneella sektorilla on 13% koko kylvöalasta) 15,5% jyväviljojen bruttotuotannosta ja 43% niiden tavaratuotannosta. Maatalouden yksilötaloudellinen sektori lakkaa lukumäärällisesti kasvamasta kun suunnitelma edellyttää yhteiskunnallistuneeseen sektoriin vedetyn väkimäärän lisääntyvän 20 miljoonaan henkeen, samalla kun valtion neuvostotilat (vanhat ja uudet) antavat v. 1932 sadosta vähintään 34 miljoonaa sentneriä tavaraviljaa, ja kollektiiviset taloudet vähintään 50 miljoonaa sentneriä, yhteensä 84 miljoonaa sentneriä eli yli 500 miljoonaa puutaa tavaraviljaa.

c) Osuustoiminnan kasvun tärkeimmät osottimet antaa seuraava vertailu:

	1927/28	1932/33
1) Kollekt. talouksien tuotannon osuus	1%	11,4%
2) Osuustoiminnallisen pienteollisuuden tuotannon osuus koko pienteollisuuden tuotannosta	19,4%	53,8%
3) Osuustoiminnallinen vähittäiskaupa	60,2%	78,9%

	1927/28	1932/33
4) Maatal. osuust. liittyneitä talouk- sia	9,5 milj.	23,58 milj. (37,5% 85,%) kaikista talouksista).
5) Kulutusosuuskun- tien jäsenmäärä kaupungeissa, milj.	8,7	16,5
Kulutusosuuskun- tien jäsenmäärä maaseudulla milj.	13,9	31,8

Tämä sosialististen aineiden huomattava vahvistuminen koko kansantaloudessa, tuotannossa ja tavaran kiertokulussa, samalla kun kone- ja traktoriasemien verkko kehittyi ja laajasti käytetään hankintasopimuksia (5-vuotiskauden loppuun 85% jyväviloista) merkitsee työväenluokan johtavan osuuden lujittamista ja luo kaupungin ja maaseudun liiton uuden muodon, liiton joka vie maatalouden joukkomitassa uudeksi rakentamiseen korkeamman tekniikan ja kollektivisoinnin pohjalla.

3) Konferenssi toteaa kolmanneksi että:

a) Kansallistulo kasvaa muuttumattomissa hinnoissa laskien 24,4 miljardista v. 1927/28 49,7 miljardiin ruplaan, siis 103%:lla. Tämä antaa kansallistulon vuotiseksi kasvuksi enemmän kuin 14%, siis tempon, joka on yli 4 kertaa suurempi kuin kansallistulon kasvu ennen sotaa Venäjällä ja jyrkästi ylittää joka ainoan kapitalistisen maan tempon.

b) Kansallistulon sosiaalista rakennetta kuvaa ennen kaikkea teollisuustyöväen realipalkan nousu 5-vuotiskauden loppuun 71%:lla, samalla kun koko työväenluokan tulon ominaispaine kansantalouden kokonaistulossa kohoaa 32,1%:sta 37%:iin. Koko maanviljelysväestön tulot kasvavat 5-vuotiskauden loppuun 67%:lla, samalla kun näiden tulojen ominaispaine koko kansallistulossa teollisuuden voimakkaan kasvun yhteydessä vähenee 49,9%:sta 42,5%:iin.

c) Yhdistetyn budjetin (netto) kasvua kuvaa se, että budjetin yleissumma näiden 5-vuoden aikana tekee 51 miljardia ruplaa, kun se kuluneiden 5 vuoden aikana teki 19 miljardia (kasvu 166,7%). Tällöin on budjetti v. 1932/33 kansallistulosta 30,9%, kun se v. 1928/29 on 25,9%. Samalla kun tämä budjetin kasvu lujittaa maan puolustuskykyä, samalla tekee se näiden 5 vuoden aikana mahdolliseksi kansantalouden rahastamisen suurentamisen lähes 4 kertaiseksi (393%) kuluneeseen 5-vuotiskauteen verraten, ja yhteiskunnallisten ja kulttuurimenojen kasvun lähes kolminkertaiseksi (276%).

d) 5-vuosisuunnitelma edellyttää sekä tavara- että valuuttareservien huomattavasti kasvavan.

II.

Lähtökohtanaan yllä esitetyt tiedot 5-vuosisuunnitelmasta ja ottaen huomioon, että tämä suunnitelma täydelleen turvaa:

a) Tuotantovälineiden tuotannon, maan teollistamisen perustan maksimaalisen kehityksen;

b) sosialistisen sektorin suuren vahvistumisen kaupungeissa ja maaseudulla samalla kun kapitalististen aineksien ominaispaine kansantaloudessa vähenee, talonpoikaiston miljoonien joukkojen vetämisen sosialistiseen rakennustyöhön osuustoiminnallisen yhteiskunnallisuuden ja kollektiivisen työn pohjalla sekä kaikin puolisen avun köyhille ja keskivarakkaille yksilötalouksille niiden taistelussa kulakkien riistoa vastaan;

c) maatalouden ylettömän teollisuudesta jällel jäänin poistamisen ja viljaprobleemin pääpiirteissään ratkaisemisen;

d) työväenluokan ja maaseudun työtätekevien joukkojen aineellisen ja kulttuurisen tason huomattavan kohoamisen;

e) työväenluokan johtavan osan vahvistumisen talonpoikaiston pääjoukkojen kanssa ylläpidettävän liiton uusien muotojen kehittämisen pohjalla;

f) proletariaatin diktatuurin taloudellisten ja poliittisten asemien lujittumisen sen taistelussa luokkavihollisia vastaan niin maan rajojen sisä- kuin ulkopuolellakin;

g) kansallisten tasavaltojen ja takapajuisten alueiden taloudellisen ja kulttuurisen kohoamisen;

h) maan puolustuskyvyn huomattavan vahvistumisen;

i) ison askeleen eteenpäin toteuttaessa puolueen tunnussanaa: saavutettava ja sivuutettava teknillis-taloudellisessa suhteessa johtavat kapitalistiset maat,—konferenssi päättää hyväksyä SSSR:n Kansankomissaarien Neuvoston vahvistaman, Valtion Suunnittelukomitean laatiman 5-vuosisuunnitelman optimaalisen variantin suunnitelmana, joka täydelleen vastaa XV puoluekokouksen direktiivejä.

III.

5-vuosisuunnitelman, joka on yleisen sosialistisen hyökkäyksen suunnitelma, toteuttamisen yhteydessä on voitettava suuria sisäisiä ja ulkoisia vaikeuksia. Nämä vaikeudet johtuvat itse suunnitelman jännittyneisyydestä, minkä aiheuttaa maan teknillis-taloudellinen takapajuisuus, se että monien miljoonien hajanaisen talonpoikaistalouksien rekonstruoinnin kollektiivisen työn pohjalla on sangen monimutkainen tehtävä, se että maamme on kapitalismin ympäröimänä. Näitä vaikeuksia syventää luokkataistelun kärjistyminen ja kapitalististen aineksien vastustus, aineksien joita sosialistisen proletariaatin kasvava hyökkäys vastustamattomasti tunkee pois.

Näiden vaikeuksien voittaminen on mahdollista ainoastaan päättävästi parantamalla työn laatua ja työkuria kansantalouden kaikilla

aloilla. Tuotantokustannuksien alentaminen teollisuudessa 5 vuoden aikana 35%:lla; rakennuskustannuksien alentaminen 50%:lla; työn tuotantovoiman kohottaminen teollisuudessa 110%:lla; satoisuuden kohottaminen 35%:lla; kylvöalan laajentaminen 22%:lla; kollektiivisten ja neuvostotalouksien rakennusohjelman ehdoton täyttäminen; tarmokas taistelu rokuleja ja huolimattomuutta vastaan tuotannossa; työkurin lujittaminen; tuotannon sosialistinen järkipäristyttäminen; teollisuuden ja maatalouden turvaaminen välttämättömillä johtajakaadereilla ja uusien punaisten specialistikaaderien luominen työväenluokan väestä, sekä vihdoin suunnitelmallisuuden ja säännöstelyn vahvistaminen kansantalouden systeemissä,— nämä ovat ne alkeelliset yhteiskunnalliset ehdot, jotka ovat välttämättömät vaikeuksien voittamiseksi 5-vuosisuunnitelmaa täytettäessä.

Konferenssi katsoo välttämättömäksi huomauttaa, että näiden vaikeuksien voittaminen ja 5-vuosisuunnitelman toteuttaminen on mahdollista ainoastaan yleensä työtätekevien joukkojen ja erikoisesti työväenluokan aktiivisuuden ja järjestyneisyyden valtavan kasvun pohjalla, työväenluokan miljoonajoukkojen sosialistiseen rakennustyöhön ja talouden hallintaan vetämisen pohjalla, sosialistisen kilpailun kaikinpuolisen kehittämisen pohjalla ja miljoonaisten joukkojen itsekritiikin voimakkaan kehittämisen pohjalla valtiokoneiston byrokraattista turmeltumista vastaan.

Sosialistisen rekonstruoinnin ajan vaikeudet, eritoten luokkataistelun kärjistyessä, aiheuttavat väestön pikkuporvarillisissa kerroksissa väistämättömästi horjuntaa, mikä kuvastuu eräissä työväenluokan kerroksissa, vieläpä puolueenkin riveissä. Tämä horjunta, joka kuvastaa pikkuporvarillisen spontaanisuuden, vaistovaraisuuden vaikutusta, saa ilmauksensa luopumisessa puolueen

päälinjalta perustavissa kysymyksissä ja ennen kaikkea kysymyksessä sosialistisen teollistamisen tempota, kysymyksessä kulakkien ja yleensä kapitalististen aineksien tehtävän sosialistisen hyökkäyksen paittamisesta ja kysymyksessä talouden sosialististen muotojen kaikinpuolin lujittamisesta maaseudulla.

Tämän yhteydessä on nykyisissä oloissa suurimpana vaarana puolueen sisällä oikeistouklooni, joka on puolueen leniniläisestä politiikasta suoranaisen luopumisen ilmaus, ilmaus leniniläisten asemien avoimen opportunistisesta luovuttamisesta luokkavihollisen hyökätessä. Ainoastaan kaiken horjunnan siekailematon torjuminen ajettaessa bolshevistista päälinjaa, jonka toteuttaminen mer-

kitsee työväenluokan ja talonpoikaiston liiton lujittumista siten että työväenluokan johtava osa edelleen vahvistuu, voi turvata 5-vuosisuunnitelman asettamien sosialistisen rakennustyön tehtävien ratkaisun.

Konferenssi lausuu varmana vakaumuksenaan, että puolue murskaavasti torjuu paitsi oikeistouklooniin, myöskin kaikki suopeat mielialat leniniläiseltä linjalta poikkeamia vastaan.

Työväenjoukkojen johdossa kulkee puolue varmana eteenpäin koko talouden sosialistisen rekonstruoinnin tehtävien täyttämisen tietä ja mobilisoi työväenluokan johtoon raatajaväen laajat joukot voittamaan vaikeuksia ja toteuttamaan taloudellisen rakennustyön 5-vuosisuunnitelman.

Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle.

Tov. KALINININ selostus XVI puoluekonferenssissa.

Lyhennetty.

Lokakuun kumouksessa hävitettiin kartanotalous tyyten ja kulakkitalous suurelta osaltaan. Samalla vedettiin risti talonpoikain maksujen ja velkasitoumuksien yli. Eritoten köyhien talouksien maankäyttö laajeni sangen huomattavasti. Tämä oli agraarikumouksen tärkeimpiä tuloksia.

Kiintoisaa on seurata, kuinka agraarikumous vaikutti maaseutumme yhteiskunta-taloudelliseen rakenteeseen. Ennen vallankumousta oli köyhiä ja keskivarakkaita 80% ja niiden hallussa 50% maasta, ja kulakeilla, joita oli vain 20%, oli 40% maasta. Kumouksen jälkeen oli köyhiä ja keskivarakkaita jo 96% ja niillä 94,5% maasta, mutta kulakeilla, joita on 4%, on käytettävissään vain 5,5% maasta. Nämä muuttamat numerot kuvaavat niitä suu-

ria muutoksia, joita talonpoikaistaloudessa on tapahtunut. Ennen vallankumousta vain vähäinen määrä talonpoikaistalouksista suureni samalla kun pientalonpoikaisto köyhtyi. Agraarikumouksen aikana vaihtui tämä prosessi toiseen, jonka tuloksena vallitsevaksi tyyppiä tuli talonpoikainen pikku- ja kääpiö-talous. Tämä ilmeni ennen kaikkea talonpoikaistalojen määrän valtavassa kasvussa. Niinpä yksistään RSFSR:ssä kasvoi talojen luku 13,9 miljoonasta v. 1916 16,6 miljoonaan v. 1926 ja koko SSSR:ssä aina 25,3 miljoonaan tällä hetkellä.

Näillä edellytyksillä alkoi maatalouden kuntoonpano. Uusi talouspolitiikka kannusti köyhiä ja keskivarakkaita ottamaan käyttöön saamansa maat. Jos teemme vertauksen, niin näemme että v. 1913 oli kyl-

vöala 119,1 milj. hehtaaria, ja v. 1928 115 milj. ha. Kylvämättä on siis enää vain 4 milj. ha entisestä kylvöalasta.

Tämän prosessin seuralaisena on maatalous-teknillinen edistyminen. Kylien välinen maanjako suoritettu noin $\frac{1}{3}$ ja kylien sisäinen maanjako noin $\frac{1}{5}$ koko maa-alasta. Monivuoroviljelyksessä oli viime vuonna jo 10 milj. hehtaaria, siis lähes 10% kylvöalasta. Nyt on monivuoroviljelyksessä luultavasti jo noin 12% pelloista.

Rinnan tämän kanssa on suuresti yleistynyt varhaiskesanto (v. 1927 24,7% kylvöalasta), samoin jalostettujen siementen käyttö (tänä vuonna n. 10%), teknilliset viljelmät laajentuneet (158,5% 1913 verraten) jne. Yhä paremmin tulee talonpoikaisto myös työkalustolla varustetuksi.

Näemme siis epäämätöntä edistystä monilla maatalouden kehityksen tärkeimmillä aloilla. Mutta jos verrataan maatalouden ja teollisuuden konevoimaa toisiinsa, niin takapajuisuus on tietysti vallan tavaton: teollisuudessa tulee jokaista elävän voiman yksikköä kohti 20 yksikköä mekaanista voimaa, mutta talonpoikaa kohden tulee vain 2,96. Yhden ihmisen kokonaistuotanto työpäivää kohden on teollisuudessa 18 rpl. 36 kop., maataloudessa vain 1 rpl 53 kop. Työn tuotantovoimaan nähden jää maatalous siis melkein 12 kertaisesti jällelle teollisuustyöläisestä.

Muutama sana muutoksista kylvöalojen rakenteessa. V. 1913 tuli jyväviljojen osalle 90%, teknillisten ja intensiivisten viljelmien osalle 10% kylvöalasta. V. 1927 tuli jyväviljojen osalle enää 85,7%, teknillisten ja intensiivisten viljelmien osalle 14,3%, ja v. 1928 jyväviljojen osuus yhä vähenee, 83,8%:iin. Monivuoroviljelyksessä oli v. 1925 3.664.000 hehtaaria, mutta v. 1928 yli 10 milj. ha. Neljän vuoden ku-

luessa on monivuoroviljelys siis lisääntynyt kolminkertaiseksi.

Kaikki esitetyt numerot osoittavat maatalouden epäämättömästi kehittyvän. Mutta me tiedämme myös, että näiden edistysaskelien seuralaisena on sarja oleellisia puutteita, eritoten jyväviljojen kehityksessä. Kuinka se on selitettävissä?

Kiinnittäkää ennen kaikkea huomio maatalouden tavattomaan pirstoontumiseen agrarikumouksen seurauksena. Se on vähentänyt ainakin jyväviljatalouden tavarallisuutta. Sitten teknillisten viljelmien yleistyminen. Teknillisille viljelmille varataan tavallisesti parhaat maat. Se on erikoinen tekijä, joka vähentää jyväviljojen kylvöjä ja supistaa niiden kokonaissadon määrää. Monivuoroon siirtyminen on niin ikään erikoisluontoinen tekijä, joka suuressa määrin syrjäyttää jyväviljelmät. Kolmivuoron aikana on tavallisesti kaksi kolmasosaa pellosta jyväviljojen alla, mutta sonokaamme kymmenvuoroon siirryttäessä jää jyväviljoille vain $\frac{1}{5}$ tai $\frac{1}{6}$ peltoalasta, kaikki muu ala tulee teknillisille ja intensiivisille viljelmille ja rehulle. Monivuoroon siirtyminen pakottaa vähentämään jyväviljojen kylvöä. Mitä voimakkaammin monivuoroon siirtyminen käy, sitä enemmän supistuu jyväviljojen kylvöala entisillä pelloilla. Erotuksen sato määrässä korvaa ainoastaan satoisuuden kohoaminen (lannoitteiden käyttö, parempi maanmuokkaus, jalostetut siemenet jne). Mutta satoisuuden kohoaminen käy hitaammin kuin jyväviljojen syrjäytyminen.

Koko kylvöala väheni hieman viime vuonna, mutta kylvöalojen kasvun tempo köyhillä ja keskivarakailla, eritoten köyhillä, on paljon korkeampi kuin yleinen kylvöalojen kasvun tempo. Havainnollistaakseni tämän esitän seuraavat tiedot: v. 1928 muuttui kylvöala $\frac{0}{100}$:ssa edelliseen vuoteen verraten.

Pohjois-Kaukaasiassa:

Taloussryhmät.	Valtion avustus.	Ilman valtion apua
Ilman työkarjaa	121,5	105,0
1 työeläin	110,2	103,2
2 työeläintä	105,3	96,9
3	98,1	95,0
4 ja useampia työeläimiä	89,8	94,0

Tässä näkyy epäilemättä meidän politiikkamme vaikutus. Onhan selvää, että jos politiikkamme edistää köyhien talouksien kylvöalan kasvua, niin on se voinut tapahtua ainoastaan siten että kulakkiaineksen kylvöala on vastaavassa määrässä supistunut.

Siirryn nyt maatalouden yhteiskunta-taloudellisen rakenteen muutoksiin. Maatalousosuoskuntiin on nyt liitetty n. 40% talonpoikaistalouksista. 5-vuotiskauden loppuun aiotaan liittää 85% talouksista. Vuosi vuodelta kasvavat sijoitukset maataloustuotteiden jalostuslaitoksien rakentamiseen. 5 vuoden aikana sijoitetaan noin 1½ miljardia ruplaa. Samoin on kollektiivisten talouksien rakentamisessa saatu huomattavia tuloksia. V. 1928 lisääntyi kollektiivisten talouksien määrä 140%:lla. Niiden kylvöala on koko RSFSR:ssä 1,5%, Pohjois-Kaukaasiassa 3,5% ja Krimillä 4,5% koko kylvöalasta. Kollektiivisissä talouksissa on nyt 1,7% kaikista talonpoikaistalouksista. Neuvostotalouksia on nykyään yli 700. Niistä sai valtio jo tänä vuonna 600.000 tonnia viljaa. Tänä vuonna rakennetaan 44 uutta neuvostotaloutta, ja saavat ne 1.650.000 hehtaaria maata ja 2.800 traktoria.

Peruspääomista oli yhteiskunnallistuneen sektorin hallussa v. 1925 1,3%, v. 1928 jo 2,6%, sen kokonaistuotanto 1,9 ja 3%, tavaratuotanto 5,7 ja 8,7% koko maatalouden tavaratuotannosta.

Ennen sotaa antoivat markkinoille tulevasta viljasta kartanoherrojen taloudet 21,6%, kulakit 50%, keskivarakkaat ja köyhät 28,4%. Kartanotalouksien tuotannosta meni markkinoille 47%, kulakkitalouksien tuo-

tannosta 34%, köyhien ja keskivarakkaiden tuotannosta vain 14,7%. Nyt antavat neuvosto- ja kollektiiviset taloudet markkinoille 47% tuotannostaan. Lähimpien vuosien kuluessa tämä %-määrä epäilemättä huomattavasti kasvaa (talouksien koneellistamisen tuloksena). Kulakkitaloudet antavat tavaraksi 20% tuotannostaan — nykyinen kulakki on paljon pienempi kuin kulakki ennen sotaa, aika lailla on häneltä lohkaistu maata pois. Keskivarakkaiden ja köyhien tavarallisuus on nyt ainoastaan 11,2%, vaikka heillä nyt on paljon suurempi määrä maata. Minkä takia keskivarakkaiden ja köyhien tavarallisuus on vähentynyt? Syynä on luultavasti oman kulutuksen lisääntyminen. Ja sitten se, että emme vielä ole täydellisesti intensifioineet yksilöllistä taloutta.

Neuvosto- ja kollektiiviset taloudet antavat nyt vain 6% tavaraviljasta, kun kartanotaloudet ennen antoivat 21,6%. Kulakit antavat nyt vain 20%, ennen 50%. Tavaraviljan pääasiallisina tuottajina ovat siis köyhät ja keskivarakkaat, joilla on 95% maa-alasta. Niiden osalle tulee 74% tavaraviljasta. Mutta niiden tavarallisuus on vähentynyt yli 3% sodanedelliseen verratan. Juuri tässä on meidän heikkoutemme. Tämän vuoksi on köyhän ja keskivarakkaan yksilöllisen talonpoikaistalouden kohottamisella niin poikkeuksellisen suuri merkitys.

Johtopäätökset: ensiksikin meillä on käynnissä maatalouden lakkaamaton voimaperäistyminen ja teknillinen parantuminen: teknilliset ja voimaperäiset viljelmät kehittyvät, siirrytään monivuoroon jne. Se supistaa ensi aikoina jyväviljelmien alaa — muuttuu siis yleensä myönteisestä maatalouden kehitystekijästä tilapäisesti kielteiseksi tekijäksi jyväviljoihin nähden. Toiseksi maatalouden tavaton pirstoontuneisuus. Ennen sotaa erilaistui talonpoikaistalous yhä kiihtyvällä vauhdilla, talonpoikaisköyhälistö tunget-

tiin pois maataloustuotannosta ja kulakkitaloudet keräsivät käsiinsä heidän maansa. Tällä pohjalla kehittyi maatalous ennen kumousta. Lokakuun kumouksen jälkeen kävi toisenlainen prosessi hyvin nopeasti. Kaikki kartanoherrain maat takavarikoitiin ja jaettiin tasaisesti talonpojille. Samalla otettiin kulakeilta pois maita. Nykyään voi kulakki vain puolittain laittomasti taikka vuokraamalla köyhältä maata saada viljelys-alaansa laajennetuksi. Hän ei voi enää vapaasti kehittää kapitalistista talousmuotoaan. Kolmanneksi, meillä on käynnissä patriarkallisen perhejärjestyksen murtuminen suuressa mitassa: vallankumous antoi kuoliniskun talonpoikain keskuudessa aikaisemmin vallinneille patriarkallisille suhteille. Ajatelkaapa vain, että muutaman vuoden kuluessa on talonpoikaistalojen määrä kasvanut yli 25 miljoonaksi. Näiden uusien talojen asuinrakennustonteiksi on käytetty suunnaksiksi pari miljoonaa hehtaaria parasta viljamaata.

Kun teollisuutemme on näiden vuosien aikana ottanut huomattavia edistysaskeleita järkipäristyttämisen ja uusien teknillisten tuotantovälineiden alalla, niin maataloudessa on vielä yleensä vähäpätöisten teknillisten parannusten ohella kehittynyt sarja ilmiöitä, jotka tuotannon alalla vaikuttavat kielteisesti, — lähinnä talonpoikaistalojen määrän tavaton lisääntyminen, samalla kun jokaisen talon osalle tulee niin vähäinen määrä maata, että kannattavan talouden hoitaminen sillä on miltei mahdoton.

Maatalouden vaurastumisen tiet.

☉ Ratkaistessamme edessä olevia tehtäviä täytyy meillä olla selvä kuva yllä esitetystä prosesseista. Silmään pistävänä tekijänä on talonpojan pientalouden vähäinen tuottavaisuus. Tosiaan, voiko talonpoikainen pientalous alkeellisella tekni-

kallaan ja pirstoontuneena kohottaa tuottoisuutensa niin korkealle, että kykenisi tyydyttämään kehittyvän sosialistisen talouden ja väestön kasvavat tarpeet? Ei voi! Vaikka pienten talonpoikaistalouksien teknillinen kehitys kävisi ihanteellisen hyvinkin, niin ne eivät kykene tyydyttämään sosialistisen teollisuuden kysyntää eikä väestön tarpeita, jotka ovat tavattomasti kasvaneet. Uskomaton työn haaskaus maataloudessa, surkea taso, jolla pientalouden tuottavaisuus on, — näistä voidaan päästä vain siirtämällä pientaloudet kollektiiviselle pohjalle. Maatalouden kehitykselle ei ole laajoja perspektiivejä muulla kuin kollektiivisella perustalla.

Miten on mahdollista, että tämä kysymys on tullut näin kärkeväksi? Pitää ottaa huomioon, että teollisuutemme kasvaa vuosittain 20%:lla ja enemmänkin. Tämä teollisuuden jättimäinen kasvu, tällainen valtava pääoman rakennustyö vaatii vuorostaan myös sitä vastaavaa maatalouden kehitystä. Teollisuuden jättimäinen kasvu merkitsee yhtä jättimäistä kaupunkiväestön kasvua, proletariaatin kasvua, ja sen tarpeet ovat paljon suuremmat, korkeammat. Joka vuosi tunnemme useiden maataloudesta saatavien raaka-aineiden puutetta. Tämän puutteen voimme poistaa ainoastaan siirtämällä kurjat yksilölliset talonpoikaistaloudet kollektiiviselle perustalle.

Yleensä on sanottava, että maataloutemme voi kehittyä ainoastaan kahta tietä. Toinen tie on kapitalistinen tie, jota talonpoikaistaloutemme kulki ennen sotaa, tosin hitaasti, mutta yhä kiihtyvällä vauhdilla. Toinen tie on sosialistinen kehitystie. Se merkitsee yksilöllisen talonpoikaistalouden siirtämistä kollektiiviselle perustalle.

Kun viljakysymys nousi terävänä eteemme, kun kysymys talonpoikaisen yksilötalouden sosialistisesta uudistamisesta nousi eteemme käy-

tännöllisenä päiväntehtävänä, eikä enää vain teoreettisena probleemina, tehtävänä joka meidän on pakko ratkaista mahdollisimman nopeasti, niin silloin nousi eteemme myös konkreettisenä Leninin osuustoiminta suunnitelma. Me aloitimme tämän suunnitelman toteuttamisen tavaranvaihdon valtaamisesta. Mutta nyt ei enää voi sanoa, että kauppa on se ratkaiseva rengas, johon on tarrattava. Meitä ei enää tyydytä tunnussana: „oppikaa kauppaa käymään“. Nyt on tullut välttämättömäksi talonpoikaisen tuotannon yhteiskunnallistuttaminen. Maatalous suurta loudeksi osuustoiminnallisilla perusteilla!—se on nyt päivän keskeisin tunnussana. Me puhumme kyllä paljon kollektivisoinnista, osuustoiminnan välttämättömyydestä jne. Mutta kuitenkin panevat paikalliset elimet paljon enemmän painoa sanokaamme maatalousveroon kuin kysymykseen maatalouden yhteiskunnallistuttamisesta. Mutta nyt täytyy kysymys maatalouden yhteiskunnallistuttamisesta, kollektivisoinnin kehittämistä asettaa jokapäiväisen käytännöllisen työn keskeisimmäksi kohteeksi.

Mutta entä yksilöllisen talonpoikaistalouden kohottaminen? Eikö tämä tunnus ole ristiriidassa sen kanssa? Joka asettaa vastakkain tuotannolliseen osuustoimintaan liittämisen ja yksilöllisen talonpoikaistalouden kohottamisen, se ei ymmärrä politiikkaamme tässä etapissa eikä osuustoiminnallistamisen ydintä. Kuinka voitaisiin kohottaa talonpoikaistaloutta ilman sen osuustoiminnallistamista? Jos todella tähdote kohottaa yksilöllistä talonpoikaistaloutta, niin ette voi kuvitella yhtään tehokasta toimenpidettä jonkun kollektivisoinnista- muodun ulkopuolella. Jokainen toimenpide on yhtenäisen, ehjän osuustoiminta-suunnitelman osanen, ja siis vie yhteiskunnallistumista kohden tai valmentaa yhteiskunnallistumisen aineksia. Sentähden

ei saa asettaa yksilöllisen talouden kohottamista tuotannollisen osuustoiminnallistamisen vastakohtaksi.

Liittääksemme kollektiiveiksi 25 miljoonaa talonpoikaistaloa tarvitsemme voimakkaan teollisuuden. Siksi teollisuuden kehitystä ei saa asettaa maatalouden kehityksen vastakohtaksi.

Seuraava tekijä on taloutemme suunnitelmallinen säännöstely. Sosialistisen rakennustyön 5-vuosisuunnitelma merkitsee sitä, että yritämme hypätä välttämättömyyden valtakunnasta vapauden valtakuntaan, tietoisuuden valtakuntaan. Suunnitelma yksilöllisten talonpoikaistalouksien siirtämiseksi suuriin kollektiiveihin — siinä toinen suuri tekijä.

Kolmas tekijä on maan kansallistuttaminen. Tämä ei tosin ole vielä täysin juurtunut talonpoikain tietoisuuteen. Kansan tietoisuuteen täytyy kuitenkin saada juurrutetuksi se, että maa kuuluu valtiolle, eikä yksityisille maankäyttäjille, aivan samoin kuin sanomme, että tehtaot eivät ole yksityisten työläisten omaisuutta.

Neljäs tekijä on maaseudun kapitalististen aineksien järjestelmällinen rajoittaminen. Kansallistuttamisen pohjalla on säädetty maan taseuhtainen jako. Mutta sekään ei ole tyyten poistanut sitä pohjaa, jolta kapitalistiset ainekset kasvavat, ja siksi maaseudulla on käynnissä kiivas luokkataistelu. Maaseudulla on käynnissä kaksinainen prosessi: toisaalta on politiikkamme tuloksena huomattava osa kulakkia-ineksista köyhtynyt, mutta toisaalta juuri meidän avulla osa keskivarakaista muuttuu kulakeiksi. Maaseudulla on käynnissä kiivas luokkataistelu, eritoten nyt kun sosialistinen rakennustyö saa suuria tuloksia, ja juuri tuo maaseudulla ajamamme järjestelmällinen luokkapolitiikka, järjestelmällinen kulakki- ja kapitalististen aineksien rajoittaminen—se on myöskin yksi osuustoiminnallistamista edistävä tekijä.

Ja viimein luottojärjestelmän kehitys ja tuotannollisen osuustoiminnan kasvu maataloustuotteiden teollisen jalostamisen pohjalla.

Nyt ei siis enää riitä tunnus: „oppikaa käymään kauppaa“, vaan nyt täytyy lisätä tunnus: tuotannollisen liiton kautta osuustoiminnallisesti järjestämään köyhien ja keskivarakkaiden maanviljelystyötä! Liiton markkinaperusta ei enää riitä. Tuotannollisen liiton tärkeimpinä vipuina ovat maatalouskoneiden voimakas rakentaminen, kone- ja traktoriasemien verkon laajentaminen, kollektiivisten ja neuvostotalouksien rakentaminen, tuotannollisten osuuskuntien rakentaminen, tuotantosopimukset ja satoisuuden kohottaminen. Kaikki nämä ovat kaupungin ja maaseudun välisen tuotannollisen liiton välikappaleita.

Kun maatalous on kapitalistiselle teollisuudelle vain markkina-alueena kapitalistisen voiton realisointia varten, työvoiman lähteenä ja ryöstökenttänä, niin sosialistinen teollisuus pyrkii periaatteellisesti toisenlaiseen päämäärään. Kapitalisti menee maatalouteen vain voittoa kahmimaan, vain orjia tehtaisiin hakemaan. Työtytön toiset ovat sosialistisen teollisuuden päämäärät. Se tahtoo auttaa maatalouden teknillisen tason kohottamisessa, se tahtoo antaa kulttuurista ja taloudellista apua talonpoikaiston pääjoukkoille. Se tahtoo uudistaa talonpoikaistalouden sosialistisilla perusteilla ja samalla välittömästi kohottaa suurten talonpoikaisjoukkojen hyvinvointia. Ratkaisevana tienä talonpoikaistalouden vaurastumisen jouduttamiseksi on tietysti maan teollistaminen.

Käytännölliset toimenpiteet maatalouden kohottamiseksi ja verohuojennukset keskivarakkaalle.

Nyt on tärkein tehtävämme TPK:n viimeisen istunnon satoisuuden kohottamistoimenpiteistä antaman lain täytäntöönpano.

Maatalouden kohottamistehtävän yhteydessä annettiin uusi laki maatalousverosta. Ne muutokset ja huojennukset, jotka verolakiin tehtiin, johtuvat kokonaan yksilöllisen talonpoikaistalouden kohottamispyrkimyksestä. Maatalousveron luokaluonteeseen osoittaa se, että verosta on vapautettu köyhät, 35% talouksista, että on myönnetty suuria huojennuksia kollektiiveille, säilytetty verotaakka maaseudun huippukerrokselle, että vero on asteettain ylenevä ja että kulakkeja verotetaan yksilöllisessä järjestyksessä.

Puutteena viime vuoden verossa oli, että keskivarakkaalle säilytettiin hieman liikaa. Samoin suurperheisille, mikä lisäsi talonjakoja. Pelto- ja puuviljelystä rasitti vero niin ikään liiaksi. Verolaki ei noudatettu siinä mielessä, missä se oli annettu. Yksilökohtaisessa verotuksessa suolattiin liiaksi. Finanssikomissariaatin elimet ovat kaikkea muuta kuin joustavat. Ne eivät ota huomioon kaikkia seikkoja. Mutta vastuu on säilytettävä kuitenkin pääasiassa läänien tpk:n puheenjohtajille ja puoluekomiteain sihteereille. He eivät saa milloinkaan johtavassa työssään päästää näköpiiristään kysymystä työväenluokan ja talonpoikaiston liiton säilyttämisestä. Jos me käytännöllisessä työssämme autamme tämän liiton rikkoontumista, niin sitä pidän todellisenä rikoksena.

Uusi verolaki poistaa monta vanhan verolain puutetta. Verosummaa on suuresti pienennetty, lisätty kylvöala vapautettu verosta 2 vuoden ajaksi, tulonormit pidetään samoina 3 vuoden ajan, myönnetty etuja satoisuuden kohottamisesta annetun lain edellyttämien toimenpiteiden täyttämiseksi jne.

Verolain ohella on myös valtakunnallisen laillisuudella suuri vaikutus satoisuuden kohoamiseen. Siksi on kunnallista laillisuutta kaikin keinoin vahvistettava.

Edelleen on maatalouden kohot-
tamistoimenpiteenä tuotannollinen
osuustoiminnallistaminen. Noin 40%
talouksista on jo osuuskunnissa.
Mutta ei voida myöntää tyydyttä-
väksi maatal. osuustoiminnan työtä
enempää kollektiivisen suurtalouden
edistämisen alalla kuin köyhien ja
keskivarakkaiden yksilötalouksien
agronoomisen ja teknillisen avusta-
misenkaan alalla. Voipa suoraan
sanoa, että edessämme on kärkevinä
kaksi tehtävää: tehokas talonpoikain
tuotanto-osuuskuntiin värvääminen
ja osuuskuntien työn tehostaminen
maatalouden agronomisen ja tek-
nillisen palvelun alalla.

Hyvin vahva vipu sekä maatalou-
den kohottamisessa että osuustoimin-
nan edistämässä ovat hankintasopi-
mukset. Luokkalinjan ajaminen
näissä sopimuksissa pitää ymmärtää
niin, että tämä kysymys on tuotan-
nollinen, eikä huoltokysymys. Ta-
lonpoikaisto pitää panna sellaisiin
oloihin, että se tuntisi sopimuksen
täyttämisen taloudelliseksi välttä-
mättömyydeksi. Toiseksi, paikallisen
työntekijän täytyy nähdä, että
hankintasopimukset ovat toimenpide,
jonka pitää edistää osuustoimintaa,
eivätkä ole mikään itsetarkoitus.

Viime aikoina on ilmestynyt uusi
kollektivisoimistapa. Täytyy suo-
raan sanoa, että tämä uusi tapa on
tulevaisuudessa se perusta, jolla me
talonpoikaiston kollektivisoimme. Ky-
lienvälisen kone- ja trak-
toriasemien verkon luominen
antaa epäilemättä vankan pohjan
maatalouden suurtaloudeksi muut-
tamiselle. Toistaiseksi nämä asemat-
ovat vain kokeilua, jota suoritetaan
ehkä 3 à 4 paikassa koko Liitos-
samme. Mutta, hyvät toverit, toisi-
naan on koe näköjään pieni, mutta
sellainen koe saa aikaan täydellisen
kumouksen käytännöllisessä elämäs-
sä. (Huudahduksia: oikein!) Kokeella,
jota suoritetaan pääasiassa Ukrai-
nassa, Shevtzenkon neuvostotilalla,
on valtava käytännöllinen merkitys.
Mikä on tämä koe ja missä se pe-

riaatteellisesti eroaa tavallisesta
osuustoiminnasta? Siinä, että Shevt-
senkon neuvostotilalla suoritettu
osuustoimintaan liittäminen perustuu
kokonaisuudessaan korkean tekniikan
soveltamiseen, ja kun kerran
sovelletaan korkeata tekniikkaa, tie-
teen viimeisiä saavutuksia, niin se
pakottaa myös vastaavalla tavalla
kohottamaan työjärjestyksen. Jos
suureen maatalouteen sovelletaan
tieteen viimeistä sanaa, niin se tin-
kimättömästi pakottaa rakentamaan
koko organisatsioonin uusille perus-
teille. Ja vaikein kysymys, mikä
käytännössä työskentelevien edessä
on ollut, on kysymys kuinka voitai-
siin hajanaisen, alkeelliseen talon-
poikaistalouteen sovelluttaa tieteen
ja tekniikan viimeinen sana. Tämä
viimeinen koe osoittaa, että tällainen
menetelmä on löydetty, että kone
voi saada teknillisen vaikutuksensa
piiriin myöskin talonpoikaiston. Ky-
lienvälinen traktoriasema solmii so-
pimuksen talonpoikaiston kanssa.
Tässä § 1 Shevtzenkon neuvostoti-
lan koneaseman sopimuksesta:

„§ 1. Talonpojat liittävät yhteen
koko peltoalansa, yhteensä (3,000)
hehtaaria tai niin paljon kuin täs-
mällisen mittauksen jälkeen osoit-
tautuu olevan, yhtenä maa-alueena,
täydellistä yhteiskunnallista trakto-
rimuokkausta varten. Poistetaan
kaikki rajakaistat, jotka
erottavat eri talonpoikien
yksilölliset maapalstat toi-
sistaan.“

Näin ei tehdä pakon alla, vaan
vapaaehtoisesta sopimuksesta. Tämä
on suuri voitto, suuri periaatteelli-
nen voitto, kun talonpojat, useat
sadat talot itse luopuvat yksilölli-
sestä maankäytöstä, huomaavat edul-
lisemmaksi siirtymisen kollektiivi-
seen maankäyttöön. „Viljavuorotte-
lun määrää talonpoikien valtuutettu
sopimalla Ukrainan neuvostotalouk-
sien yhtymän kanssa“. Yhtymä
puolestaan sitoutuu „järjestämään
ja antamaan talonpojille traktoriko-
lonnan kaikkine vahvistetun vuoro-

viljelyksen edellyttämien peltotöiden täydelliseen suorittamiseen tarvittavine koneineen ja kaluineen, nimittäin: kyntämiseen, maan möyhentämiseen, kylvämiseen, viljan korjaamiseen ja puimiseen tarvittavine välineineen. Talonpojat itse suorittavat kaikki yllämainitut työt Ukr. neuvostotilojen yhtymän määräämien agronoomin ja mekaniikon johdolla. Talonpojat ovat velvolliset täsmällisesti täyttämään kaikki agronoomin ja mekaniikon määräykset."

Voisi lukea pykälä pykälältä tämän sopimuksen. Jokaisella pykälällä on periaatteellinen, ehdottomasti kasvatettava merkitys. Rohkeasti voi sanoa, että jokainen pykälä on isku niille, jotka epäilevät talonpoikaistalouden osuustoiminnallistamisen mahdollisuutta.

Mitä tässä tapahtuu? Kone, korkea tekniikka tunkeutuu maatalouteen. Kaupunki tieteesä ja tekniikkansa voimalla murtautuu maakyliin. Liittää yhteen talonpoikaisen tuotannon pääosan. Se ei ole talonpoikaistalouden täydellistä yhteiskunnallistuttamista. Mutta talonpojan yksilöllisestä hallinnasta riuhtaistaan pois perustavat tuotantovälineet, yhdistetään ne. Traktoriasema saa syysviljoista 25 %, kevätilviljoista 30 % sadon määrästä. Polkeeko tämä toimenpide alas talonpoikaistalouksien hyvinvointia? Päinvastoin, se kohottaa sitä! Satoisuus näet kohoaa enemmän kuin mitä talonpoika pelon muokkauksesta maksaa. Talonpoika vapautuu maaseudun pakko-työstä, tuottamattomasta työstä.

Shevtsenkon neuvostotilan muokkaamalla alueilla on viinin viljelys viime aikoina huomattavasti kehittynyt. Siis yksilöllinen talonpojan talous vaurastuu. Näette, että ne jotka asettavat yksilöllisen talonpoikaistalouden kehityksen osuustoiminnan vastakohtaksi, ne kuvittelevat yksilöllisen kehityksen osuustoiminnan vastakohtaksi taikka siitä riippumattomaksi ja rinnakkaiseksi

prosessiksi. He eivät ollenkaan ymmärrä, että meidän oloissa voi yksilöllisen talouden vaurastuminen käydä ainoastaan kollektivismin pohjalla. Tuon kokeen, jota nyt Ukrainassa ja luultavasti useissa muissakin paikoin suoritetaan, tuon kokeen täytyy saada osakseen vahvaa huomiota teidän puoleltanne.

Neuvostotalouksiin olemme panneet painoa vasta viime aikoina. Vasta sen jälkeen, kun тов. Molotovin kollektivisoimis-komiteassa tehtiin „aivojen kumous“, vasta sen jälkeen on tämä kumous kuvastunut myös budjetissa, jossa yksilölliselle taloudelle varatut määrärahat suureksi osaksi siirrettiin kollektiviselle taloudelle. Se lisätty huomio, minkä yhteiskunnallinen sektori maataloudessa on nyt saanut osakseen, se on tietysti elintarpeiden puutteen tulos. Tuo puute pakotti hakemaan keinoja, joilla viljavajaus poistettaisiin. Neuvostotaloudet ovat tulevaisuudessa se tekijä, jonka avulla viljavajauksista suureksi osaksi päästään. Tavaraviljan määrä kasvaa neuvostotalouksissa nopeammin kuin missään muussa talousryhmässä. Uusia suuria neuvostotalouksia rakennamme tänä vuonna 44 ja saavat ne kokonaista 70 milj. ruplaa. Tämä on hieman toisenlaisista suhtautumista näihin uusiin muotoihin kuin maa-asiain komissaariaatin suhtautuminen.

Maa-asiain komissaariaatti ei ole tuotannollinen elin, vaan se on etupäässä hallinnollisesti ohjaava elin, joka toimii paikallisten neuvostojen kautta. Melua siinä on kyllä paljon, puhtaasti ulkonaisia tuloksia kenties vielä enemmän, mutta taloudellisia, välittömästi materiaalisia tuloksia verrattomasti vähemmän. Se on laki, eikä sitä toistaiseksi voitane muuttaa. Sitä vastoin Jyvästrusti on pelkästään tuotannollinen, teollinen järjestö. Se on järjestetty tehtaan tavoin, ja siinä sen vahva puoli. Koko maa-asiain koneisto käsittelee maata aivan kuin olisi se jotain

pyhää. Työ maa-alalla on sen mielestä taidetta. Tosiasiassa on se vain tavallinen teknillinen prosessi.

Sääät vaikuttavat vahvasti talonpoikaiseen pientalouteen. Mutta neuvostotalouksien laadullinen erikoisuus on se, että kaupunki on tullut maaseudun avuksi, tullut tieteen ja tekniikan aseet muassaan, ilman fetichismia. Kun suuri neuvostotila Gigant Pohjois-Kaukaasiassa alkoi työt, niin kasakat epäilivät, tokko se kykenee maitaan kyntämään. Mutta kun parissa kuukaudessa käännettiin silmäkantamattomat maaalat, niin he näkivät, että maaseudulle on tullut paljon mahtavampi voima kuin siellä aikaisemmin oli nähty.

Kollektiiviset taloudet ovat viime vuonna suuresti kasvaneet. Mutta ne ovat heikkoja, usein hajoavat. Kollektiivisen talouden ja kylienvälisen koneaseman periaatteellinen ero on se, että kun rakennatte kollektiivisen talouden, niin ette tuo mitään periaatteellista eroa tuotannon teknilliseen tyyppiin. 10 perheen kollektiivinen talous ja kulakkitalous ovat melkein samanmittaista tuotantoa. Luokkaerotus kyllä on, mutta ei ole teknillistä erotusta. Kylienvälinen traktoriasema tuo periaatteellisen eron, tuotannollisen eroavaisuuden, tuo uudet muodot, uudet suhteet. Kollektiivinen talous on manufaktuuri, kylienvälinen koneasema on tehdas. Kun perspektiivissä ovat tällaiset koneasemat, niin onko tarpeellista rakentaa enää kollektiivisia talouksia? Ehdottomasti on! Miksi? Siksi, että kollektiivista taloutta ei pidä verrata yksistään tällaiseen jättiläiseen, eipä edes yksistään kulakkitalouteenkaan, vaan sitä pitää verrata myös köyhän talonpojan yksilölliseen pientalouteen. Ja silloin nähdään, että kollektiivinen talous on sentään manufaktuuri, on askel eteenpäin, on yhtymä, joka voidaan tuotannon alalla asettaa kulakkitalouden vastapainoksi. Kollektiiviset taloudet rai-

vaavat tietä tulevien kylienvälisen koneasemien työtä varten. Senvuoksi on kollektiiviset taloudet säilytettävä ja niitä yhä tehokkaammin rakennettava.

Voidaanko kulakkeja ottaa kollektiivisiin talouksiin? Taistelu kulakkia vastaan ei tietysti lakkaa sosialistisen rakennustyön aikana. Se on yksi sosialistisen rakennustyön tekeijöistä. Mutta jos meillä on kylienvälisiä traktoriasemia ja kaikki talojen rajat poistettu, niin kuinka silloin on parempi tapella kulakkia vastaan: muokkaamalla hänen maansa yhdessä koko kylän maan kanssa vai jättämällä hänelle maan, jotta hän sillä hoitaisi omaa talouttaan? Mitä merkitsee taistelu kulakkia vastaan yhteiskunta-taloudellisena ilmiönä? Se merkitsee sitä, että kulakilta otetaan pois tuotantovälineet, joilla hän talonpojat alistaa alaisikseen. Jos kulakille erotetaan maa erikseen, niin se ei ole taistelua kulakkeja vastaan, vaan se on kulakien viljelemistä, konservoimista. Jos asetetaan kysymys historiallisessa perspektiivissä, niin arvelen, että väärin olisi sulkea ovet ikuisiksi ajoiksi.

Mutta kulakkikysymystä on käsiteltävä tämän päivän konkreettisine erikoisuuksineen. Maaseudulla on käynnissä kulakkien jatkuva köyhtyminen ja uusien kulakkien jatkuva kasvaminen. Kun järjestetään kollektiivi, jossa kaikkia puolia ei ole yhteiskunnallistettu, niin siinä voi syntyä kulakkejakin, sillä kollektiivinen talous auttaa yksilöllistä taloutta vaurastumaan. Siksi sanon: meidän pitää kehittää talonpoikain tuotantovälineiden yhteyttä valtion tuotantovälineiden kanssa, niinkuin nyt tehdään kylienvälisillä koneasemilla, joilla asema on valtion, maa on valtion, mutta valtio menee määrättyihin sopimussuhteisiin talonpoikien kanssa. Tässä istutetaan neuvostollista ajattelutapaa, istutetaan sosialismia talonpoikaiston tietoisuuteen. Ja juuri kollektivisoin-

nin pohjalla on meidän suoritettava vallankumous talonpoikain päissä.

Kollektiivien rakentaminen on nyt puolueemme vastuullisimpia tehtäviä. Tähän työhön on lähetettävä parhaita tovereita. Ja itse työhön saatava suunnitelmallisuutta. Kollektiivisten talouksien aineellista perustaa on vahvistettava ja annettava niille järjestävää voimaa. Sitäpaitsi on luotava tutkimuslaitoksia, joiden tehtävänä on niiden syvien yhteiskunnallisten prosessien tutkiminen joita maaseudulla on käynnissä, ja myöskin kollektiivien yhteiskuntataloudellinen ja agroteknillinen suunnittelu. Käsityöläistapaa näiden prosessien tutkimisessa ja kollektiivisten talouksien rakentamisessa ei voida enää sietää. Enemminkin: meidän pitää nyt erikoisesti korostaa kollektiivisten mallitalouksien järjestämistä, malli-neuvostotalouksien, koneasemien ja tuotannollisten osuuskuntain rakentamista, jotta itse oppisimme ja voisimme tarkistaa työtämme ja antaa esimerkkejä talonpojille.

Oikeistoukloonista ja trotskismista.

Vielä on puhuttava parista seikasta: oikeistolaisista ja „vasemmistolaisista“. Oikeistoukloonin yhteiskuntataloudelliset juuret ovat kyllin selvillä. Siksi tyydyn vain luettelemaan ne: kapitalistinen ympäristö, SSSR:n teknillinen takapajuisuus, pikku tavaratuotannon vallitseva asema. Sosialistisen rakennustyön edistyminen ja kapitalististen aineksien vimattu vastustus, sosialistisen rakennustyön vaikeudet. Talonpojan kaksinainen luonto (omistaja ja työntekijä), siitä sen horjunta milloin oikealle milloin vasemmalle, toisinaan se kulkee työväenluokan mukana, toisinaan kulakin mukana. Työväenluokan täydentyminen tulokkailla maaseudulta, ja tämän kautta heilahtelu siirtyy työväenluokkaan ja siitä puolueeseenkin. „Levon kaipuun“ vahvistuminen itse

puolueväessä. Kaikkia puolueen ja ammatillisia kamppailuja, jotka josain määrin „häiritsevät“ jokapäiväistä rakennustyötä, pitää esim. tehtaan tirehtööritarpeettomana touluna: mitä pirua tässä riuhtomaan, kun omien silmiäni edessä kasvavat todelliset rikkaudet, eikä vain sanasosialismi. Tuo käytännöllinen työ haihduttaa hänestä vähitellen vallankumouksellisen olemuksen, häneltä putoavat pois yleiset kommunistiset velvollisuudet.

Kansainvälisten velvollisuuksiemme unohtaminen, jotka meillä proletariaatin etujoukkona on. Mutta pitäähän meidän tuki muistaa, että meillä on työväenluokka vallassa, ja se merkitsee, että SSSR:n työväenluokka kulkee yleisessä työväenliikkeessä etujoukkona ja että sen täytyy sopeuttaa kaikki askeleensa kansainväliseen työväenliikkeeseen. Liikkeemme jokaisen uuden etapin pitää antaa uusi sysäys kansainväliselle työväenliikkeelle. Ihanteellisilta tovereilta, jotka aina ovat valmiit kuolemaan neuvostovallan puolesta, niiltä heidän jokapäiväinen työnsä ja saavutukset haihduttavat nämä tunteet. Nämä tunteet kuolevat vähitellen, ja tällaiset toverit luisuvat huomaamattaan oikeistouklooniiin.

Me olemme hallitseva puolue, ja miljoonia tulee puolueeseemme. Eikä puolueeseen tule väkeä ainoastaan aatteellisten herätteiden vaikutuksesta, vaan tulevat myöskin kaikki elävät, aktiiviset, kunnialliset ihmiset. He tietävät, että nyt jokainen, joka tahtoo aktiivisesti osallistua rakennusprosessiin, voi vaikuttaa kommunistisen puolueen kautta. Puolueessa ollessaan aktiivinen jäsen elää paremmin, saa paremman aseman, meidän puolueessamme on sellaista väkeä, joille uralla ja aineellisella sisällöllä on ratkaiseva merkitys. On siis aineksia oikeistomielialojen varalle puolueessamme. On tietysti sellaisiakin oikeistolaisia, jotka ovat ihanteellisia ihmisiä, val-

miit kuolemaan neuvostovallan puolesta. Ja kuitenkin he aatteellisista harrastuksista johtuen, muka proletariaatin diktatuurin säilyttämisen ja lujittamispyrkimyksen vuoksi menevät oikeistoon. Tämä on vaarallista aineista puolueellemme, sillä heidän sisäinen puhtautensa, heidän persoonalliset ominaisuutensa peittävät heidän kielteisen poliittisen maailmankatsomuksensa.

Pääasiallinen eroavaisuus oikeistolaisten ja puolueen välillä on se, että oikeistolaiset ajattelevat yksilöllisen talonpoikaistalouden vaurastumisen kollektivisoinnin ulkopuolella. Pitävät näitä prosesseja rinnakkaisina. Sellainen käsitys vie itsestään siihen päätelmään, että kapitalistisille aineksille maaseudulla pitää antaa vapaus, kulakkien kädet pitää vapauttaa jne. Sitten oikeistolaisille ominaisena piirteenä on taistelu neuvostotalouksien rakentamisen jossain määrin vähentämisen puolesta. Seuraavana oikeistokloonin tunnusmerkkinä on luokkataistelun merkityksen väheksyminen. Kun puolue katsoo, että sosialismin rakentaminen määrätyn ajan kuluessa kärjistää tätä taistelua, niin oikeistolaiset pilkkaavat tällaista katsantokantaa ja oleellisesti julistavat luokkarauhaa. Järjestämme nyt maaseudulla kollektiivisia talouksia, ja se koskee kipeästi kulakkiin. Siksi luokkataistelu ei nyt voi olla kärjistymättä. Mitä voimakkaammin sosialismi kasvaa, sitä terävämiksi voivat, vissiin etappiin saakka, tulla ottelut kapitalististen aineksien kanssa. Mutta samalla tulee kapitalismi yhä enemmän heikkenemään. Kansainvälisellä rin-

tamalla ovat edessä ottelut, jotka vaativat voimien ääretöntä jännittämistä. Sen varalle pitää meidän joka päivä valmentua. Jokaisen kommunistin pitää säilyttää kumouksellinen valmeutensa, hän ei saa unohtaa, että hän on kansainvälisen vallankumouksellisen työn armeijan soturi, kärkeijoukon soturi.

Pari sanaa trotskilaisuudesta. Vaikka trotskilaisten ryhmä on painunut maan alle, niin siitä huolimatta tämän järjestön „vasemmistolainen“ fraseologia, sanahelinä vetää ihmisiä puoleensa, eritoten nuorisoa. „Vasemmistolainen“ sanahelinä löytää aina palvojiaan, sitä muonittaa pikkuporvaristo, jota maassamme niin runsaasti on. Taistelua avointa ja naamioitua trotskismia vastaan on väsymättä jatkettava. Aatteellisesti olemme kyllä trotskismin lyöneet. Mutta trotskilaisen ukloonin vaara ei vielä ole läheskään poistettu.

Miksi oikeistovaaran täytyy nyt saada osakseen enemmän huomiota? Miksi siihen pitää nyt keskittää tuli? Oikeistolainen maailmankatsomus on sellaista myrkyä, joka vaikuttaa huomaamatta, joka vähitellen imeytyy kommunistiin. Koska tämä prosessi on erittäin hyvin peitetty, niin ne kaaderit, jotka oikeistolaista maailmankatsomusta edustavat, ovat paljon suuremmat kuin miltä ne näyttävät. Tämän ukloonin vaarallisuutta ei sitäpaitsi ole vielä meillä kyllin selvästi tajuttu. Se on vaara, joka vaanii meitä joka askeleella. Senvuoksi on päättäväisesti nyt keskittävä oikeistokloonin, suhtautumatta silti välinpitämättömästi trotskilaisuuteen.

Maatalouden kehitystiet ja verohuojennukset keskivarakkaalle

Päätös tov. M. I. Kalininin selostuksen johdosta.

I.

Maatalouden kehitystiet.

1. Jälleenrakennuskauden tuloksena on köyhä ja keskivarakas talonpoikaisto maksanut paitsi omat jakomaansa, myöskin pääosan entisistä kartanojen maista, sen haltuun siirretyistä valtion maista ja kula-keilta pois otetuista maista. Huolimatta maaseudun kehittyvästi erilaistumisesta, on keskivarakas lujittunut maatalouden keskeisimmäksi henkilöksi. Samalla ovat köyhät ja keskivarakkaat taloudet tulleet paremmin varustetuiksi tuotantovälineillä ja niiden maanviljelystaso on kohonnut. Työkarja lisääntyy vuodesta vuoteen. Maatalouskoneilla ovat talonpoikain viljelmät nyt varustetut paremmin kuin ennen sotaa. Kylien välinen maanjako on suoritettu noin 1/3 koko maa-alasta, ja kylien sisäinen jako noin 1/5. Monivuoroviljelyksessä oleva ala on kasvanut 10 miljoonaan hehtaariin. Lajitelluilla siemenillä, kylvetään v. 1929 noin 1/10 koko jyväviljojen kylvöalasta. Monet teknilliset kasvit, jotka ennen vallankumousta olivat kartanoherrojen etuoikeutena, ovat nyt saaneet vankan sijansa talonpoikain pelloilla (esim. sokerijuurikas), ja teknillisten kasvien kylvöala on ylittänyt sodanedellisen enemmän kuin 60%:lla. Maatalouden teollistaminen alkaa vallata maatalouden toisen alan toisensa jälkeen (kasviöljy- ja voituotanto, pellavan, perunan, vihannek-sien, hedelmien, karjanhoidon antamien raaka-aineiden ym. jalostaminen). Koneita saa maatalous v. 1928/29 2¹/₂ kertaa enemmän kuin vuosittain ennen sotaa. Mineraalisia lannoitteita käytetään nyt teknillisillä viljel-

millä talonpoikain pelloilla ensimmäisen kerran. Maataloudelliseen osuustoimintaan on liittynyt enemmän kuin 1/3 kaikista talonpoikaistaloista. Traktorit, joita vallankumouksen edellä ei talonpoikain taloudessa lainkaan käyteetty, yleistyvät vuosi vuodelta yhä enemmän (v. 1928/29 kohosi traktorien luku 36.000). Kollektiivisten talouksien lukumäärä lisääntyy vuosi vuodelta (viime vuonna kollektiivisten talouksien määrä kaksinkertaistui ja saavutti 1/10—1928 37.000) ja niiden työ paranee. Vanhojen neuvostotalouksien taso kohoaa ja uusia järjestetään (neuvostotalouksien kylvöala saavuttaa tänä vuonna 1¹/₂ miljoonaa hehtaaria).

2. Mutta maatalouden yleensä kasvaessa hidastuu maatalouden eräiden haarojen, eritoten viljatalouden kasvun tempo huomattavasti. Pääsyyinä maatalouden hitaaseen kehitystempoon ja sen perin vähäiseen tavarallisuuteen on talonpoikaistalouden hajanaisuus ja pirstoontuneisuus (talonpoikaistalouksien luku on vallankumouksen aikana lisääntynyt 16 miljoonasta 25 miljoonaan), sen puolittain luontaisluonne (maatalouden tavarallisuus on sodanedelliseen verraten supistunut likipitään puoleen), maataloustekniikan ja kulttuurin alhainen taso. Kun yksilöllisen pientalouden nopea nousu saavutettiin jälleenrakennuskaudella pääasiassa sen kautta, että talonpojat maksuivat entiset kartanoherrojen, valtion ja kulakkien maat, niin nyt kun jälleenrakennuskausi on pääpiirteissään päättynyt, nyt tulevat ilmi pientalouden kehityksen ja eritoten sen tavarallisuuden kasvun rajoitetut mahdollisuudet talouksien näin pieninä ollessa ja nykyisten tuotantotapojen valli-

tessa. Tämän takia jää maatalous tavattomasti jälkeen teollisuudenkehitystempostista, mikä pakostakin koituu vaikeuksien lähteeksi elintarpeiden ja raaka-aineiden aloilla, erittäinkin kun otetaan huomioon viljan ja raaka-aineiden tarpeen nopea kasvu.

Tämä pakottaa sitkeään ja järjestelmälliseen työhön maatalouden rakentamisen alalla ja uusaikaisen tekniikan tasolle rakentuvan yhteiskunnallisen suurviljelyn luomisen alalla, samalla kun kehitetään ja kohotetaan yksilöllisiä köyhiä ja keskivarakkaita talonpoikaistalouksia.

3. Maataloudellisen suurtuotannon luominen, joka on ratkaiseva maataloustyön takapajuisuuden voittamismetodi, voidaan saavuttaa joko luomalla suuria kapitalistisia ja kulakkitalouksia, taikka luomalla sosialistisia suurtaaloja (neuvostotalouksia ja kollektiivisia talouksia, kommuuneja, artteleja, osuuskuntia jne.). Pysyvätkö talonpoikaistaloukset uskollisina liittossa työväenluokan kanssa, vai antavatko ne porvariston lyödä kiilan niiden ja työväen väliin, se riippuu siitä, mitä tietä maatalouden kehitys käy: sosialistista vai kapitalistista tietä, ja siitä kumpi johtaa talouden kehitystä, kulakki vai sosialistinen valtio. Maaseudun kapitalistinen kehitystie merkitsee, niinkuin kapitalististen maiden esimerkki osoittaa, sitä että maaseudulla syntyy voimakas kapitalistinen luokka (kulakit), joka siekailemattomasti riistämällä miljoonia pieniä ja kääpiötaaloja, niitä köyhdyttämällä ja nielimällä keskittää käsiinsä pääosan tuotantovälineistä ja pääosan maatalouden tuotannosta.

Tämän kapitalistisen tien, yksilöllisen suurtaalon kehitystien vastapainoksi asettaa Neuvostovalta yhteiskunnallisen suurtaalon luomisen tuotannollisen osuustoiminnan, kollektivisoinnin kautta, mikä antaa pien- ja kääpiötaaloille

mahdollisuuden neuvostovaltan avulla ja johdolla muuttua suurtaalodeksi kollektiivisen työn perusteella ja kohota tekniikan ja kulttuurin korkeimmalle asteelle. Tämä kehitystie, joka on ainoa tie talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen vapauttamiseksi kurjuudesta ja köyhyydestä, ei merkitse ainoastaan kapitalististen aineksien kasvun rajoittamista maaseudulla, vaan myöskin sitä että yhteiskunnallinen suurtaalous (valtion ja kollektiivien talous) tunkee pois niitä. Kommunistisen puolueen ohjeina ovat tässä seuraavat Leninin ohjeet: „Jos talonpoikaistalous voi kehittyä edelleen, niin pitää vankasti turvata myöskin myöhäisempi siirtyminen, ja myöhäisempi siirtyminen on väistämättömästi se, että kaikkein epäedullisin ja kaikkein takapajuisin eristetty talonpoikainen pientalous vähitellen liittyy yhteen, järjestää yhteiskunnallisen suurviljelystalouden“ (XVIII, 1, s. 189).

4. Ratkaistessaan maatalouden nousun kiihdyttämistehtävää ja yhteiskunnallisen maataloudellisen suurtaalon luomistehtävää nojautuvat Neuvostovalta ja kommunistinen puolue Neuvostomaan nykyisessä kehitysetapissa:

a) teollisuuden nopeaan kehitykseen ja eritoten maatalouskoneiden tuotannon nopeaan kasvuun;

b) kansantalouden suunnitelmalliseen säännöstelyyn, joka kytkee maatalouden kehityksen yhteen teollisuuden nopean kasvun kanssa;

c) maan kansallistuttamiseen, joka vähentää maataloustuotannon kustannuksia ja antaa talonpojalle mahdollisuuden sijoittaa tuotantoon nekin varat, jotka hän oli maan yksityisomistuksen aikana pakotettu sijoittamaan maan ostoon;

d) järjestelmälliseen kapitalismin kasvun rajoittamiseen maaseudulla, mikä vapauttaa köyhän ja keskivarakkaan talonpojan kulakin velkaorjuudesta ja antaa niille mahdollisuus-

den taloutensa helpommin kohottamiseen;

e) tuotannollisen osuustoiminnan kasvuun, mikä tuotantoprosessien yhdistämisen kautta antaa pien- ja kääpiötaloudelle mahdollisuuden käyttää hyväkseen niitä suurtalouden etuja, jotka kapitalistisessa yhteiskunnassa ovat ainoastaan kulakien käytettävissä;

f) kansallistetun luottojärjestelmän ja valtion budjetin kaikin puolin hyväkseen käyttämiseen maatalouden kohottamiseksi;

g) siihen, että työväenluokka ja maaseudun raatajajoukot tinkimättömästi tukevat puolueen politiikkaa maatalouden kohottamisen alalla.

Kun jälleenrakennuskauden pääpiirteissään päättyessä ilmeni, että pientalouden nopean kasvun edelleen jatkumismahdollisuudet ovat rajoitetut, niin samalla ovat sekä laadullisesti että määrällisesti kasvaneet proletaarisen valtion varat, jotka antavat mahdollisuuden neuvostojärjestelmän etuisuuksien käyttämiseen maatalouden kohoamistempun jouduttamiseksi uuden konetekniikan pohjalla ja pientalouksia yhteenliittämällä kollektiivisen työn perustalle.

5. Yhteiskunnallisen suurtalouden kehitys Neuvostomaassa ei käy pien- ja kääpiötalouksien tuhoamisen, rappeuttamisen eikä köyhdyttämisen kautta, ei taistelemalla niitä vastaan, vaan niiden taloudellisen kohottamisen, kasvun ja korkeammalle tekniikan, kulttuurin ja organisatsioon tasolle nostamisen kautta. Yhteiskunnallista suurtaloutta ei aseteta köyhien ja keskivarakkaiden yksilötalouksien vastakohdaksi niille vihamielisenä voimana, vaan se liittoutuu näiden kanssa avunlähteeksi näille, esimerkkinä suurtalouden etevämmyydestä, järjestävänä auttajana näiden vähitellen yhtyessä suurtaloudeksi. Tämän mukaisesti suorittaa puolue käytännöllistä työtään maaseudulla kytkien valtiollisen ja kollektiivisen suurviljelyksen ase-

mien lujittamiseen ja laajentamiseen taloudellisen, teknillisen ja agronomisen apunsa köyhälle ja keskivarakkaalle yksilötaloudelle, samalla kun herätetään tämän omaa välitöntä harrastusta taloutensa parantamiseen.

Mikäli maanviljelystyön tuottavuuden ehdottoman välttämättömän kohottamisen ratkaisevana keinona on sosialistisen suurviljelyksen luominen, sikäli täytyy puolueen ja Neuvostovallan horjumatta, vuodesta vuoteen, teollisuuden luoman aineellisen perustan kasvua vastaavasti edistää kollektiivien järjestelyä ja kasvua, antaa niille yhä lisääntyvää rahallista ja aineellista tukea.

Ottaen huomioon sen, että vaikka neuvosto- ja kollektiiviset taloudet kehittyisivät maksimaalisessa määrässä, niin lankeaa maataloustuotannon pääasiallinen kasvu kuitenkin lähivuosina köyhän ja keskivarakkaan yksilötalouden osalle, sen että pientalous ei vielä ole läheskään ehdyttänyt eikä pian ehdytkään siihen sisältyviä mahdollisuuksia, täytyy puolueen yhä laajenevassa määrässä edistää köyhän ja keskivarakkaan yksilötalouden teknillisen, kulttuurisen ja organisatorisen takapajuisuuden voittamista, näiden talouksien satoisuuksien kohottamista ja kylvöalojen laajentamista.

Ainoastaan tällä tavalla, kytke-mällä työnsä perustavan ja tärkeim-män tehtävän, sosialistisen suurviljelyksen järjestämistehtävän, ratkaisemisen jokapäiväiseen laajaan organisatoriseen, teknilliseen ja taloudelliseen avustukseen köyhälle ja keskivarakkaalle yksilötaloudelle ja yhä tehokkaampaan kulakkien kasvun rajoittamiseen, voi puolue täyttää edessään olevan tehtävän: tulla järjestäjäksi ja johtajaksi maataloustyön tuottavuuden kohottamisessa.

Kaikkea tätä vastaavasti astuvat vanhojen liittomuotojen rinnalle, nimittäin liiton talonpoikaiston pääjoukkojen kanssa kehittämällä ja tehostamalla teollisuuden tavaravaih-

toa maatalouden kanssa, kehittämällä kaupungin ja maaseudun välisen yhteyden osuustoiminnallisia kauppamuotoja, uudet liiton muodot, jotka kehittyvät työväenluokan ja talonpoikaiston tuotannollisen yhteyden pohjalla.

Kun talonpoikaisto aina viime aikoihin asti on kulkenut proletariaatin mukana ennen kaikkea luottamuksesta proletariaatin kumouksellisen työn tuloksiin (kartanoherrojen luokan hävittäminen ja sen maiden luovuttaminen talonpojille), niin nykyisessä kehitysvaiheessa voidaan tuo luottamus säilyttää ja sitä lujittaa ainoastaan sillä ehdolla, että Neuvostovalta antaa järjestelmällistä tuotannollista apua köyhälle ja keskivarakkaalle talonpoikaistolle maataloudellisen työn tuotantovoiman kohottamiseksi.

Tämän tehtävän tärkeimpinä ratkaisemismenetelminä, tärkeimpinä uusina liittomuotoina, joiden merkitys tulee vuosi vuodelta kasvamaan ovat:

a) uusien neuvostotalouksien järjestäminen ja vanhojen neuvostotalouksien työn parantaminen, talouksien, jotka ovat suuria maataloudellisia tehtaita ja yksilöllisten köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaistalouksien kaikenpuolisen avustamisen keskuksia;

b) uusien kollektiivisten talouksien luominen ja vanhojen kehittäminen hajanaisten talonpoikaistalouksien tuotannollisen yhdistämisen korkeimpana muotona, niiden yhteiskunnallisiksi talouksiksi liittämisen muotona;

c) valtion ja osuuskuntien kone- ja traktoriasemien laajan verkon kehittäminen yhtenä niistä menetelmistä, joiden kautta yhteiskunnallistutetaan koko yksilötalouksien massan tärkeimmät tuotantoprosessit;

d) tuotannollisen osuustoiminnan kaikinpuolin kehittäminen, samalla kun siinä yhä enemmän vahviste-

taan yhteiskunnallistuneen työn ai-neksia;

e) maataloustuotteiden hankintasopimuksien edelleen kehittäminen joukkomitassa ei ainoastaan muotona, jolla maatalouden kehitys kytketään yhteen teollisuuden kanssa, vaan myöskin menetelmänä, jolla kohotetaan köyhien ja keskivarakkaiden talouksien tuotantovoiman tasoa;

f) valtion ja osuustoiminnallisten elinten työn kehittäminen kohottaakseen pienten ja kääpiö-talouksien satoisuutta keinona, jonka avulla tulevat käyetyiksi pientalouden ja keski-suuren talouden tuotantovoiman vielä tarjolla olevat kohottamismahdollisuudet, (maajärjestely, lainaus- ja jyvänpuhdistusasemat, korjauspajat, taistelu kasvitauteja ja tuhoeläimiä vastaan, jalostetun siemenen hankkiminen jalostamattoman tilalle jne.).

6. Kysymyksessä uusien liittomuotojen tehokkaan toteuttamisen mahdollisuudesta on ratkaiseva merkitys teollisuuden edelleen kehittämisellä. Maamme teollistuttamistyössä lähtee puolue siitä, että teollisuuden täytyy proletariaatin diktatuurin maassa kehittyessään luoda „aineellinen pohja maanviljelys- ja yleensä maataloudellisen työn tuotantovoiman valtavaa kohoamista varten kannustaen siten pienviljelijöitä esimerkin voimalla ja oman etunsa vuoksi siirtymään kollektiiviseen, koneelliseen suurviljelykseen“ (Lenin Kominternin II kongr. päätöksessä agraarikysymyksestä).

Kun teollisuus kapitalistisessa yhteiskunnassa jo kehityksensä ensi vaiheissa pyrkii kapitalistisesti „palvelemaan“ ulkoisia markkinoita, siirtomaita, ja kehityksensä korkeimmilla asteilla palvelee imperiaalistisia sotatarkoituksia, niin Neuvostomaassa teollisuus lujittuessaan palvelee yhä suurenevassa määrin maaseudun pääjoukkojen talouden teknillistä ja kulttuurista kohottamista ja kollektiivisen sekä valtiol-

lisen suurtalouden luomista. Kulu-
neiden vuosien kokemus vahvistaa
tämän täydellisesti. Tärkeimpänä
metoodina maataloutta nopeammin
kohotettaessa ja lujitettaessa liittoa
maatalouden uutta kehitysvaihetta
vastaavissa muodoissa on teollisuu-
den edelleen kehittäminen, sillä se
on itse maatalouden vaurastumisen,
talonpoikien köyhyydestä kohoami-
sen ja heidän erillisten talouksiensa
yhteiskunnalliseksi taloudeksi yhty-
misen perusehto.

Tällainen on puolueen päälinja ta-
lonpoikaiskysymyksessä sosialistisen
rakennustyön nykyisen etapin aika-
na, linja, joka täydellisesti lähtee
leniniläisistä työväenluokan ja ta-
lonpoikaiston liiton lujittamismetoo-
deista ja nojautuu XV puolueko-
kouksen päätöksiin.

II.

Oikeistolaisten suurimmat virheet talonpoikaiskysymyksessä.

Puolueen päälinjan toteuttaminen
talonpoikaiskysymyksen alalla vaatii
työväenluokan kaikkien voimien
jännittämistä monien vuosien ajan ja
kohtaa vaikeuksia, jotka johtuvat
siitä, että olemme kapitalistisen maa-
ilman ympäröiminä, että maamme
on teknillis-taloudellisesti takapajui-
nen, että pikkuporvarillinen väestö
on määrällisesti vallitsevana ja että
kapitalististen aineksien vastustus
socialistista hyökkäystä vastaan kas-
vaa. Näissä oloissa ovat socialistisen
rakennustyön kasvun välttämättö-
minä seuralaisina vissit heilahtelut
pikkuporvarillisissa kerroksissa ja
myöskin eräissä työväenluokan ker-
roksissa. Nämä heilahtelut heijastu-
vat erinäisissä puolueen kerrostu-
missa, jotka ovat alttiit pikkupor-
varillisen spontaanisuuden vaikutuk-
selle ja luisuvat puolueen päälin-
jalta puolueen politiikan porvarilli-
seen ideologiaan mukauttamisen puo-
leen. Siitä puolueen oikeistoaineuksien

hapuilu ja virheet, jotka nykyolois-
sa ovat erikoisen vaarallisia.

Suurimmat näistä oikeistolaisten
virheistä talonpoikaiskysymyksessä
ovat seuraavat:

1. Vastoin XV puoluekokouksen
pääöstä yrittävät oikeistolaiset pi-
dättää ja typistää neuvostotalouksien
ja kollektiivisen liikkeen kehitystä,
jolla on ratkaiseva merkitys ei ai-
noastaan neuvostomaan tulevaisuu-
den kannalta katsoen, jolloin näillä
maanviljelysmuodoilla on vallitseva
sija maataloudessa, vaan myöskin
nykyisen tilanteen kannalta katsoen,
jolloin proletaarinen valtio asettaa
suurviljelyksen kehityksen valtiolli-
sissa ja kollektiivisissä muodoissa
kulakkityyppisen suurviljelyksen
vastapainoksi. Oikeistolaisten kiel-
teistä suhtautumista suurten sosia-
lististen tehtaiden rakentamiseen ja
kollektiivien kehityksen yhä kasva-
vaan tukemiseen, heidän kielteistä
suhtautumistaan järjestelmälliseen ja
sitkeään työhön maatalouden siirtä-
miseksi suurtuotannon pohjalle pi-
tää puolue suoranaisena siirtymise-
nä kulakkien kannalle, suoranaisena
kieltäytymisenä työväenluokan joh-
tavasta osasta maataloustuotannon
kehittämisen alalla. Puolue torjuu
tämän oikeistoukloonin yhtä päättä-
västi kuin se muutama vuosi siten
torjui puoluelinjan trotskilaisen vää-
ristelyn, joka olisi rikkonut työ-
väenluokan liiton keskivarakkaan
kanssa.

2. Vastoin maatalouden kasvun ja
siinä tapahtuneiden laadullisten
muutoksien epäamättömiä osottimia
palpattavat oikeistolaiset „maata-
louden taantumisesta“ ja siten naa-
mioivat opportunistisen ohjelmansa
kysymyksessä maatalouden kehityk-
sen teistä. Nämä oikeistolaisten vai-
kertelut „maatalouden taantumises-
ta“ samoin kuin oikeistolaisten epä-
leniniläinen teoria „alituisista myön-
nytyksistä“ maaseudun pikkuporva-
rillisille kerroksille (kieltäytyminen
valtion elinten säännöstelytyöstä
markkinoilla, kieltäytyminen kulak-

kien huippukerroksien yksilökohtaisesta verottamisesta, kieltäytyminen tehokkaammasta puristuspolitiikasta kulakkeja vastaan ja määrättyissä oloissa tilapäisten poikkeuksellisten toimenpiteiden käyttämisestä kulakkeja vastaan niiden yrittäissä rikkoa Neuvostovallan hintapolitiikan, samalla kun turvataan Neuvostovallan toimenpiteille yhteiskunnallinen kannatus köyhien ja keskivarakkaiden joukkojen puolelta), ovat tosiasiaa ideologista heijastusta kapitalististen aineksien painostuksesta Neuvostovaltiota vastaan, aineksien, jotka yrittävät kääntää maaseudun kapitalistiselle tielle. Puolue torjuu jyrkästi tällaisen oikeistolaisten kapitulitumiskannan, joka käytännössä johtaa luopumaan proletariaatin johtosemasta talonpoikaiston suhteen.

3. Vastoin XV puoluekokouksen päätöksiä yrittävät oikeistouklonistit vaihtaa puolueen linjan — „tehostettava hyökkäystä kulakin kimppeun“ — kulakin kanssa rauhallisen yhteiselämän ja „kulakin sosialismiin kasvamisen“ politiikkaan. Käytännössä merkitsee tämä, että oikeistoainekset pyrkivät kieltämään puolueen päälinjan, joka tähtää luokkien hävittämiseen. Siten oikeistolaisten linja vie kulakkiorjuuden ikuistuttamiseen ja kulakkien harjoittaman köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen riistämisen ikuistuttamiseen.

Tästä johtuu se, että oikeistolaiset kieltävät luokkataistelun kärjistymisen maaseudulla vastoin Leninin monia huomautuksia, että proletariaatin diktatuuri ei merkitse luokkataistelun lakkaamista, vaan sen jatkumista uusissa muodoissa, toisinaan kaikkein terävimmässä muodossa, erikoisesti silloin, kun sosialistiset ainekset nepin oloissa menestyksellisesti tunkevat pois kapitalistisia aineksia. Puolue hylkää päättävästi epäleniniläisen opin kulakin kasvamisesta sosialismiin oppina, joka riisuu työväenluokan aseista luokkavihollisen edessä, tylsyttää

sen kumouksellista valppautta ja lamaannuttaa sen taistelukykyä taistelussa taloudellisten vaikeuksien voittamiseksi puolueen päälinjan pohjalla.

4. Oikeistouklonistit yrittävät väheksyä laajojen köyhälistöjoukkojen itsenäisen järjestön osuutta ja merkitystä. Tämän tärkeimmän puolue tehtävän väheksymisyritteet ja siitä vaikeneminen eivät käytännössä kohdistu ainoastaan köyhää vastaan, vaan myöskin keskivarakasta vastaan, mikäli köyhän talonpoikaiston järjestämisen päämääränä on Neuvostovallan tuen vahvistaminen maaseudulla, kulakin torjumisen tehostaminen ja tämän torjunnan pohjalta köyhän ja keskivarakkaan talonpoijan liiton lujittaminen. Puolue hylkää päättävästi nämä yritykset vetää puoluetta opportunistiseen suohon, puolueen tuen lujittamisen maaseudulla hylkäävään politiikkaan, kulakin käsien vapauttamispolitiikkaan sen taistelussa köyhälistöä vastaan.

5. KK on mobilisoinut työväenluokan tahdon ja tarmon toteuttaakseen mahdollisimman suuren teollistamistempon, samalla kun tarmokkaasti toimitaan talonpoikaiston laajojen joukkojen taloudellisen kohottamisen ja yhteiskunnallisen suurतालouden luomisen hyväksi. Vastoin Leninin suoranaista osoitusta, että „socialismin ainoana materiaalisena perustana voi olla koneellinen suurteollisuus, joka kykenee reorganisoimaan myöskin maanviljelyksen“ (XVIII, 1, s. 316), pyrkivät oikeistolaiset supistamaan teollisuuden kehitystempoa. Puolue hylkää päättävästi tämän kannan. Ei mitään kapituloivia ehdotuksia teollisuuden kehitystempon supistamiseksi, vaan liiton lujittaminen tehokkaamman teollistamisen kautta ja nopeammin kehittämällä niitä teollisuusaloja, jotka palvelevat reorganisoitavan maatalouden tarpeita — tällainen on puolueen kanta.

Nämä puolueen oikeistoaineksien päävirheet, samoin kuin suopea suh-

tautuminen näihin virheisiin ovat tällä hetkellä suurimpana vaarana, jota torjumaan puolueen voimat täytyy kohdistaa. Konferenssi katsoo, että ellei tätä vaaraa voiteta, ei myöskään kuntoon voiteta maatalouden nousun ja sen rekonstruoinnin vaikeuksia.

Puolue tulee edelleenkin horjumatta toteuttamaan leniniläistä tunnustusta: tuki köyhälistössä, luja liitto keskivarakkaan kanssa, taistelu kulakia vastaan. Kulkemalla leniniläistä tietä, torjumalla oikeistolaisten luisumisen kielteiselle kannalle työväenluokan johtavaan osaan nähden taloudellisessa rakennustyössä, yhtä päättävästi kuin puolue aikaisemmin torjui trotskilaisen kielteisen suhtautumisen liittoon keskivarakkaan kanssa, puolue voi ratkaista edessään olevan tehtävän: koko maatalouden kehityksen kiihdyttäminen, liiton lujittaminen keskivarakkaan kanssa ja työväenluokan johtavan osuuden vahvistaminen tässä liitossa prolettaarisilla menetelmillä, luomalla yhteiskunnallisia suurviljelmää ja kohottamalla köyhien ja keskivarakkaiden talouksien suuret joukot korkeammalle tekniikan, kulttuurin ja organisatsioon tasolle.

Lähtien kaikesta yllä esitetystä pitää konferenssi välttämättömänä seuraavien käytännöllisten toimenpiteiden toteuttamisen.

III.

Käytännölliset toimenpiteet uusien liittomuotojen luujittamiseksi ja keskivarakkaan verotaakan keventämiseksi.

1. Konferenssi kiinnittää puolueen erikoisen huomion siihen, että välttämättä on tehtävä sitkeää jatkuvaa työtä, jotta TPK:n istunnon asetus toimenpiteistä satoisuuden kohottamiseksi saataisiin toteutetuksi. Erikoisen tärkeätä on, että asetuksen edellyttämässä ajassa ja sen osoittamissa mitoissa suoritetaan seuraavat

toimenpiteet, joiden avulla satoisuus maassamme saadaan 5-vuotiskauden loppuun mennessä kohotetuksi vähintään 30—35% :lla:

a) saatava maajärjestely suoritetuksi nopeammin kuin liittotasavaltujen hallitukset ovat suunnitelleet, ja ensi sijassa suoritettava yksinkertaisimmat maajärjestelyn muodot, joilla saadaan poistetuksi järjestämättömien maalojen suurimmat haitat: sekasarkaisuus, monisarkaisuus, pitkät kaistat ja kaukomaisuus;

b) viiden vuoden kuluessa saatava kaikkien tärkeimpien kasvien jalostetut lajitellut siemenet jalostamattomien siemien tilalle;

c) 2—3 vuoden kuluessa hankittava maataloudelle kaikki tarpeelliset koneet kaiken siemenen puhdistamista ja lajittelua varten ja saman ajan kuluessa järjestettävä kaikkialla siementen puhdistaminen ja lajittelu pakolliseksi ja myöskin taistelu rikkaruohoja vastaan;

d) laajennettava 2—3 vuoden kuluessa taisteluvälineiden tuotanto tuholaisia vastaan niin suureksi, että maatalouden tarpeet täydelleen tyydytetyksi, ja järjestettävä joukkomitassa taistelu tuholaisia vastaan;

e) kehitettävä lainauspunktien ja korjausverstaiden verkko siihen mitaan, että maatalouden käyttämien koneiden katkeamaton työ tulee turvatuksi ja että köyhien ja keskivarakkaiden talouksien suuret joukot saavat mahdollisuuden monimutkaisten koneiden käyttöön;

f) joukkomitassa yleistettävä niitä yksinkertaisimpia agrokulttuurisia toimenpiteitä, jotka SSSR:n TPK:n asetuksessa „Toimenpiteistä satoisuuden kohottamiseksi“ on edellytetty;

g) levitettävä agronomisia tietoja ja tehostettava agronomista avustusta talonpojille.

2. Konferenssi hyväksyy täydelleen maatalousverosta annetun lain pääperiaatteet, lain joka vapauttaa verosta vähävaraiset taloudet (35%

kaikista talouksista), antaa huomattavia etuja kollektiiveille ja säilyttää 4—5%:lle kaikista talouksista, kulakkitalouksille, 30—45% koko veromäärästä. Konferenssi hyväksyy täydelleen puolueen keskuskomitean toimenpiteet keskivarakkaiden verotuksen keventämiseksi, lähtien siitä että nämä toimenpiteet, aikaisemman viljanhintojen kohottamisen ohella, kannustavat keskivarakasta toteuttamaan sellaisia toimenpiteitä, jotka kohottavat hänen taloutensa kulttuurista ja teknillistä tasoa. Erittäinkin hyväksyi konferenssi täydellisesti maatalousveron pienentämisen vähintään 50 miljoonalla ruplalla; kaiken köyhissä ja keskivarakkaissa talouksissa lisätyn kylvöalan vapauttamisen verosta kahden vuoden aikana; verohuojennukset köyhille ja keskivarakkailla, jotka suorittavat ne toimenpiteet, mitkä asetuksessa satoisuudesta on edellytetty: jyrkänkiellon yksilökohtaista verotusta koskevan pykälän soveltamisesta keskivarakkaisiin talouksiin; peltoviljelyksen, karjanhoidon ja niittyviljelyksen tulonormien sekä verosteikon vahvistamisen kolmeksi vuodeksi: verolennuksen suurperheisille talouksille; helpotukset monivuoroviljelykseen siirtyville talouksille, ja samalla kulakkitalouksien rikkaimman osan yksilökohtaisen verotuksen täydelleen säilyttämisen (2—3% SSSR:n kaikista talouksista).

Konferenssi vaatii kaikilta puolue- ja neuvostotyöntekijöiltä, että veroa määrättäessä ja kannettaessa tiukasti noudatetaan vallankumouksellista laillisuutta ja että estetään kaikki poikkeamiset voimassa olevasta laista, jotka huonontavat veronmaksajan asemaa. Kysymykseen yhtenäisen maatalousveron käytännöllisen toteuttamisen ohjaamisesta täytyy kaikkien paikallisten puolue- ja neuvostoelimien kiinnittää erikoisen suurta huomiota, sillä kaikki kumouksellisen laillisuuden rikkominen tällä alalla on erikoisen vahingollista, heikentää talonpoikaiston luotta-

musta neuvostovaltaan ja työväenluokan ja talonpoikaiston pääjoukkojen liittoa.

3. Huolimatta puolueen monista päätöksistä, erikoisesti XV puoluekokouksen päätöksistä, ei työ talonpoikaiston tuotannollisen yhteenliittämisen alalla ole vielä saanut maataloudellisen osuustoiminnan työssä sille kuuluvaa sijaa. Tämän vuoksi ei voida pitää maataloudellisen osuustoiminnan työtä tyydyttävänä eikä riittävänä kollektiivisen suurviljelyksen edistämisen ja järjestämisen alalla eikä myöskään köyhän ja keskivarakkaan yksilötalouden agrokulttuurisen ja teknillisen avustamisen alalla.

Konferenssi kehottaa kaikkia maataloudellisessa osuustoiminnassa työskenteleviä kommunisteja tehostamaan työtään XV puoluekokouksen antamien direktiivien täyttämässä, ryhtymällä toimenpiteisiin: a) jotta osuustoiminnallisiin järjestöihin saataisiin enemmän köyhää ja keskivarakasta talonpoikaistoa; b) jotta kaupallisen toiminnan pohjalla saadaan tarmokkaammaksi työ talonpoikaistalouden todellisen tuotannollisen yhteenliittämisen alalla; c) jotta osuustoiminnalliset tuotannolliset perusryhymät yhtä mittaa kasvavat kollektiivisiksi suurtalouksiksi; d) jotta maataloustuotteiden jalostuslaitokset yhä tehokkaammin kehittyisivät ja tähän rakennustyöhön saataisiin suuressa mitassa vedetyksi itse talonpoikaista väestön varat; e) jotta osuustoimintaan liittyneen väestön itsetoiminta, aloitteellisuus ja itsekritiikki saataisiin voimakkaasti kehittymään.

Hankintasopimuksista on maataloudellisen osuustoiminnan työssä tuleva yksi tärkeimmistä tuotannollisen työn metodeista maatalouden kohottamiseksi ja sen rekonstruomiseksi, sisällyttämällä sopimuksiin välttämätön vähin määrä sopimuksenalaisille talouksille pakollisia agrokulttuurisia toimenpiteitä, varaamalla tarpeellinen agrominiminen apu sopimuksen tehneille talouksille, käsit-

telemällä hankintasopimuksia talonpoikain kokouksissa, kytkemällä koneiden, siementen, lannoitteiden ja luoton saanti hankintasopimuksien kanssa yhteen.

4. Konferenssi hyväksyy täydelleen KK:n täysistunnon päätöksen uusien neuvostotalouksien järjestämisestä siinä mitassa, että ne v. 1932 tuottavat vähintään 1.646.200 tonnia tavaraviljaa, ja käytännölliset toimenpiteet tämän tehtävän toteuttamiseksi. Pitäen tätä tehtävää minimaalisena kehottaa konferenssi puolueen keskuskomiteaa toimimaan niin, että tämän lisäksi löydetäisiin vapaita maa-aloja, joille voidaan järjestää viljaa tuottavia neuvostotalouksia, siinä mitassa että 5-vuotiskauden loppuun mennessä Jyvästrustille kiinnitettäisiin 10—12 miljoonan hehtaarin maa-ala reserviksi neuvostotalouksien edelleen kehittämistä varten.

Todeten, että työtä vanhojen neuvostotalouksien kohottamisen ja niiden toiminnan parantamisen alalla on tehty riittämättömässä määrässä, konferenssi hyväksyy politbyroon päätökset valtion maataloussyndikaatin, sokeritrustin ja Ukrainan neuvostotalouksien yhtymän selostuksien johdosta ja kehottaa puoluejärjestöjä toimimaan niin, että nämä päätökset tulevat täydelleen toteutetuksi.

5. Hyväksyen täydellisesti ne toimenpiteet, jotka KK on suorittanut kollektiivisen liikkeen aineellisen ja rahallisen avustamisen alalla, konferenssi alleviivaa, että painavimpana tosiasiana, joka osottaa kollektiivisen liikkeen elinvoiman, on se että kollektiiviset taloudet kasvavat itse talonpoikaisjoukkojen itsetoiminnan ja alhaalta käsin tulevan aloitteellisuuden pohjalla, että suurtalouden edut jo kuvastuvat kollektiiveissa (kollektiivisissa talouksissa on sato korkeampi kuin talonpoikain talouksissa, tavarallisuus ylittää huomattavasti yksilöllisten talonpoikais-talouksien tavarallisuuden, monivuo-

roviljelys ja parempi maanmuokkaus tulee niissä yleisemmin käytäntöön). Erikoisen tärkeänä kollektiivisen liikkeen piirteenä viime ajoilta merkitsee konferenssi sen, että kollektiiviseen talouteen eivät pyri ainoastaan maaseudun köyhät kerrokset, vaan myöskin keskivarakkaat, jotka yhtyvät kollektiivisiksi talouksiksi kalustoineen ja karjoineen. Kollektiivisen liikkeen suurimpana puutteena sen kehityksen nykyisessä vaiheessa on se, että sen organisatorinen puoli ja sen teknillisen perustan vahvistuminen jäävät suuresti jälkeen alhaalta käsin tulevan liikkeen tarpeista.

Tätä vastaavasti kiinnittää konferenssi puoluejärjestöjen erikoisen huomion siihen, että on välttämätöntä:

a) yhä suuremmassa määrin varustaa kollektiiveja monimutkaisilla koneilla ja erikoisesti traktoreilla;

b) tehostaa työtä tuotantoprosessin yhteiskunnallistuttamiseksi osuuskunnissa maan yhteiskunnallista muokkausta varten, pyrkien rahallisella, aineellisella ja organisatorisella avustuksella kaikin tavoin edistämään niiden siirtymistä kollektiivisen liikkeen korkeampiin muotoihin (artteleiksi, kommuuneiksi);

c) kaikin tavoin tukea aloitteita kokonaisten kylien siirtymiseksi kollektiivisiin työmuotoihin käyttäen tässä hyväksi joukkosopimuksia yhtenäisten maa-alojen kylvämisestä jalostetuilla siemenillä, kone- ja traktoriasemia sekä traktorikolonneja, jotka nykyisessä vaiheessa tulevat erikoisen tärkeäksi tekijäksi, ryhtyen samalla kaikkiin toimenpiteisiin kulakkien vastustuksen voittamiseksi ja tällä pohjalla vähitellen kollektiivisten suurtalouksien luomiseksi;

d) kaikin tavoin edistää vanhojen kollektiivisten talouksien suurene-misprosessia vetämällä niihin uusia jäseniä, järjestämällä kollektiivisia malliyhtymiä vastaavien alueiden kollektiivisten talouksien agrono-

mis-tuotannollisiksi ja organisatooriksi keskuksiksi;

e) erikoisesti edistää ja pääasiallisesti avustaa suuria kollektiivisia talouksia, jotka voivat antaa mahdollisimman suuren tavaramäärän ja ovat täydellisesti nykyaikaisen tekniikan ja agronomisen tieteen tasolla;

f) vahvistaa kollektiivisen liikkeen toiminnallista ja suunnitelmallista ohjausta kollektiivisten talouksien liittojen puolelta.

Kaiken tämän ohella on puoluejärjestöjen ehdottomasti muistettava, että kollektiivisen liikkeen menestyksen takaa vain kollektiivisten talouksien jäsenten oma tietoisuus, aktiivisuus, lukutaitoisuus ja alotteellisuus. Tämän vuoksi on välttämättä erikoisen tarmokkaasti tehostettava poliittista ja kulttuurista työtä kollektiiveissa. Tietoisimmat, sosialistiselle asialle uhrautuvimmat kollektiivisten talouksien jäsenet pitää vetää nuorisoliiton ja kommunistisen puolueen riveihin, jotta sikäli kun kollektiivinen liike vahvistuu, myöskin kollektiivinen joukko puolueemme maaseutuosan riveissä tulisi yhä merkityksellisemmäksi.

Konferenssi kiinnittää KK:n erikoista huomiota siihen, että on saatava aikaan jyrkkä parannus spesialisti- ja organisaattorikaaderien valmentamisessa neuvostotalouksia ja kollektiivisia talouksia varten ja tieteellisessä työssä koneellisen suurviljelyksen järjestämisen ja järkipäristyttämisen tutkimisen alalla. Täydellisesti hyväksyen kollektiivisten ja neuvostotalouksien koneellistamistarkoituksessa tehdyn, rakenteilla olevan Stalingradin traktoritehtaan tuotantohjelman laajentamisen 20.000 : sta 40.000:een, konferenssi kiinnittää KK:n erikoisen huomion siihen, että seuraavana vuonna on välttämättä ryhdyttävä rakentamaan uutta traktoritehdasta, pystytettävä ja tehostettava muiden nykyaikaisen tekniikan tasoa ja suurtuotannon vaati-

muksia vastaavien koneiden tuotantoa (combine ym. traktoreihin kytkettävät koneet, rivikylvökoneet ym.).

Puolueen edessä olevia uusien liittomuotojen lujittamis- ja kehittämistehtäviä vastaavasti vaatii konferenssi neuvostotalouksilta ja maataloudellisilta kollektiiveilta, että ne kaikki puolin laajentavat köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston avustamista (jalostettujen siementen ja rotukarjan tuotanto, maatalouskoneiden korjauksen ja vuokrauksen järjestäminen, taistelu tuholaisia vastaan).

Viipymättä on ryhdyttävä toimenpiteisiin toimivien koelaitoksien ja maataloudellisten korkeakoulujen verkon rahalliseksi lujittamiseksi ja kehittämiseksi ja myöskin uusien tieteellisten tutkimus- ja koelaitosten avaamiseksi.

6. Koska useista puolueen päätöksistä huolimatta paikallisten neuvostoelimien työssä on maatalouden tuotantovoiman kohottamiskysymyksiin omistettu liian vähän huomiota ja tällä alalla kylykamppailun aikana saatu parannus on vielä riittämätön, velvoittaa konferenssi puoluejärjestöt:

a) vahvistamaan paikallisten neuvostojen työtä maaseudun tuotannollisen palvelun alalla — neuvostojen edustajakokouksissa, selostuskokouksissa. Arvioitaessa toimeenpanevien komiteain ja neuvostojen työn tuloksellisuutta köyhien ja keskivarakkaiden joukkojen etujen puolustamisessa kulakkien ja kaikkien muiden maaseudun kapitalististen aineksien riistoa vastaan, on mittapuuna oleva se, missä määrin ne (TPK:t ja neuvostot) ovat maatalouden kohoamisen ohjaajina, yhteiskunnallisen suurtalouden järjestäjinä ja missä määrin ne järjestävät tuotannollista apua yksilölliselle köyhälle ja keskivarakkaalle talonpoikaistaloudelle;

b) alistamaan niiden varojen käytön, jotka neuvostovalta suuntaa maatalouteen, samanlaisen yhteiskun-

nallisen kontrollin alaiseksi, jonka alaiseksi työväki kaupungeissa jo on asettanut pääoman rakennustyöt;

c) elävöittämään ja tehostamaan maatalouskomiteain työtä (jaostot kyläneuvostojen, piirien ja volostien tp. komiteain yhteydessä); vedettävä niiden jäseniksi kollektiivisten talouksien jäseniä, neuvostotalouksien työntekijöitä, talonpoikain kesk. avust. komiteain edustajia ja yksityisiä köyhiä ja keskivarakkaita talonpoikia, joiden talous on korkealla tasolla, järjestämään maatalousjaostojen työn samaan tapaan kuin tuotannolliset neuvottelut teollisuuslaitoksissa työskentelevät;

d) kaikin tavoin tukemaan puna-armeijalaisten keskuudessa kasvavaa pyrkimystä liittää yksityiset taloutensa kollektiiveiksi, tehostamalla kollektiivisen rakennustyön selostamista puna-armeijassa ja valmentamaan edistyneimmistä puna-armeijalaisista kollektiivisten talouksien järjestäjiä;

e) vahvistamaan ja parantamaan maaelinten työtä. Kun uudet muodot liitossa talonpoikaiston kanssa ovat saaneet yhä suuremman merkityksen, pitää maaelinten työstä saada pois-tetuiksi kaikki ennen vallankumousta toimineiden semstvojen, maahallintojen rajoittuneisuuden jätteet, rajoittuneisuuden, jonka tuloksen agrokulttuurinen työ supistui yksityisten varakkaiden talouksien palvelemiseen. Maaelinten täytyy kohota sosialistisen suurtalouden järjestäjiksi ja agrokulttuurisen vallankumouksen johtajiksi maataloudessa, vetäen siihen mukaan miljoonat köyhät ja keskivarakkaat taloudet ja asettaen kaikki agronomit ja maanmittarit sen palvelukseen.

7. Konferenssi hyväksyy täydellisesti keskuskomitean toimenpiteet maalaisköyhälistön järjestämisen tehostamiseksi. Pitäen tällä alalla saavutettuja tuloksia aivan riittämättö-

minä konferenssi velvoittaa puoluejärjestöt vieläkin enemmän voimistuttamaan työtä köyhälistön järjestämiseksi, sen tiivistämiseksi työväenluokan tehokkaaksi tueksi maaseudulla.

Uusi vaihe ja uudet liittomuodot vaativat suuresti voimaperäistytymään proletaarisen kaupungin yhteyttä maaseudun kanssa keinona, jolla työväenluokan johtavaa osaa maassa vahvistetaan. Leninin v. 1923 asettama työläisten ja talonpoikain välisen yhteyden kehittämistehtävä, niiden välille mitä erilaisimpien toveruusmuotojen järjestäminen on nykyisissä oloissa maaseudun sosialistisen uudistamisen puolesta taistelevan työväenluokan tärkeimpiä velvollisuuksia ja tehtäviä. Tässä tarkoituksessa on aivan välttämättä kohotettava ja tehostettava sheefiyhdistyksien työtä, ryhdyttävä järjestämään erilaisia vapaaehtoisia yhtymiä (sekä puolueväen että ammatillisen väen että erilaisia tehdasväen yhtymiä), jotka ottavat tehtäväkseen maaseudun järjestelmällisen avustamisen sen osuustoiminnallis-sosialistisessa kehityksessä. Puolueen pitää kaikin tavoin tukea erikoisten työläisyhdistyksien luomista, joiden tarkoituksena on auttaa satoisuuden kohottamisessa. On luotava kollektiivisen maanviljelyksen edistämisyhdistyksiä. Laajasti tuettava työläisten alatetta työläisjoukkueiden lähettämässä maaseudulle avustamaan köyhiä ja keskivarakkaita talouksia, edistämään maatalouden kollektivisoimista ja lujittamaan köyhien ja keskivarakkaiden liittoa taistelussa kulakkeja vastaan.

Tämän vuoksi konferenssi kiinnittää erikoisen huomion työläisjoukkueiden kehittämiseen yhtenä elinvoimaisimmista työväenluokan ja talonpoikaiston yhteysmuodoista, joka samalla vahvistaa työväenluokan johtavaa osaa maaseudulla.

Tulokset ja lähimmät tehtävät taistelussa byrokratismia vastaan.

NKP (b):n XVI konferenssin päätös tov.Jakovlevin selostuksen johdosta.

1. Taistelu byrokratismia vastaan, koneiston lujittamisen ja sen kustannuksien pienentämisen puolesta ja joukkoihin lähentämisen puolesta tulee näissä oloissa erikoisen tärkeäksi puolueen tehtäväksi mikäli

a) kiihkeämmän teollistamistempun toteuttaminen ja maatalouden sosialistiseen uudistamiseen ryhtyminen asettavat uusia vaatimuksia koko valtiokoneiston toiminnan laadullisen puolen suhteen;

b) luokkataistelun voimistumisen yhteydessä valtiokoneiston byrokraattinen turmeltuminen useissa tapauksissa ilmaisee kulakkien, kaupunkien porvariston ja porvarillisen intelligenssin painostusta työväenluokkaa vastaan. Yhdeksi luokkataistelun tärkeimmistä muodoista tulee puolueen ja neuvostojen taistelu valtiokoneiston byrokraattista turmeltumista vastaan, mikä usein peittää laajoilta työtätekevilta joukoilta proletaarisen valtion todellisen luonteen.

Kansantalouden 5-vuosisuunnitelman asettamia valtavia tehtäviä niin teollisuutemme edelleen kehittämisen ja uudelle teknilliselle perustalle siirtämisen alalla kuin maatalouden nousun jouduttamisen ja sen sosialistisen uudistamisen alalla ei voida ratkaista ilman, että tehokkaasti parannetaan valtiokoneistoa, ilman että sitä lujitetaan ja yksinkertaistetaan, ilman, että valtiokoneiston jokainen rengas varmasti suorittaa tehtävänsä, ilman että päättävästi poistetaan sen luutuneisuus, hidastelu, byrokraattinen sulkeutuneisuus, klikkimäinen toinen toisensa suojeleminen ja välinpitämättömyys työtätekevien tarpeita kohtaan, ilman että koneistosta säälimättä karkoitetaan virkamiehet, jotka ovat läheisissä suhteissa kapitalististen ja ku-

lakkiaineksien kanssa taikka eivät kykene torjumaan kulakkien ja nepmannien hyökkäilyjä proletariaatin kimppuun ja vääristelevät luokkalinjaa, ilman että poistetaan vanhentuneet hallintomuodot, jotka eivät enää tyydytä neuvostomaan tarpeita.

2. Viime vuosina laajentunut taistelu byrokratismia vastaan ja työ valtiokoneiston parantamisen alalla on kiistämättä jo antanut vissejä tuloksia.

Huolimatta siitä, että itsekritiikin kehittämisessä on otettu vasta ensi askeleet, tulee itsekritiikistä hyvin tärkeä keino, jolla laajat puolueen jäsenjoukot ja puolueettomat työläiset ja talonpojat vedetään poistamaan valtiokoneiston puutteita.

Tuotannollisten neuvottelujen parantunut toiminta, väliaikaiset kontrollikomiteat tehtaissa, talousneuvottelujen työ, neuvostojen jaostojen työ samalla kun tehtaiden taloudellista alote oikeutta on laajennettu ja KKK — TTT:n puolelta kontrollia neuvostoelinten toiminnan suhteen tehostettu, — ovat auttaneet paitsi tehostamaan työtä ilmisaatujen puutteiden poistamiseksi, myöskin lisäämään niiden työläisten määrää, jotka tietoisesti ottavat osaa näiden puutteiden korjaamiseen.

Taistelu tiukan talouskomennon puolesta ja laajennettu työ neuvostokoneiston järkipäristyttämisen alalla (selostuksien vähentäminen, tarpeettomien laitoksien poistaminen, useiden laitoksien rakenteen ja toimintojen yksinkertaistaminen, paikallisten ja alempien elimien oikeuksien ja velvollisuuksien lisääminen) ovat jo parin viime vuoden aikana antaneet huomattavia käytännöllisiä tuloksia: hallinnollisia menoja vähennetty ainakin 300 mil-

joonalla ruplalla ja hallintokoneistoa supistettu yli 100.000 hengellä.

Suunnittelujärjestelmän parantaminen poistamalla keskuslaitoksilta useita pikkuasioita on antanut tulokseksi sen, että kansantalouden suunnitelmien laatiminen ja vahvistaminen on saatu huomattavasti lähemmäksi talousvuoden alkua.

TTT:n työhön on vedetty satoja tuhansia työläisiä ja toimitsijoita.

Kun TTT, työläislautamiehet TTT:n valitustoimistojen yhteydessä ja oikeuslaitos ovat käytännössä yhä useammin vetäneet edesvastuuseen ja langettaneet vastaavia tuomioita niille, jotka ovat syypäitä holtittomaan taloushoitoon, byrokratismiin ja virastohidasteluun, ja täten murettu se laajalle levinnyt käsitys, että byrokratismiin syypäät ovat vastuun ja rangaistuksien ulkopuolella, niin se pakottaa sekä vastuunalaisten työntekijät että tavalliset neuvostokoneiston toimitsijat parantamaan työtään.

Puolueen keskuselimessä ja miltei kaikissa puoluekomiteain elimissä järjestetyistä „TTT:n lehtisistä“ tulee yksi keino, jolla saadaan selville byrokraattisen mädän konkreettiset kantajat ja jonka avulla taistellaan niitä vastaan, menettelytapa, jolla työväenluokka mobilisoidaan byrokraattisia vääristelyjä vastaan.

3. Niihin tehtäviin verraten, jotka taistelussa byrokratismia vastaan puolueen edessä ovat, ovat nämä saavutukset kuitenkin vasta ensimmäinen ja vielä aivan riittämätön askel valtiokoneiston parantamista kohden, joka sen lisäksi, että se yhä vielä on tavattoman kankea, kallis ja byrokraattinen, myöskin „hyvin usein toimii meitä vastaan“ (Lenin, XVIII, 2, s. 90).

Tämän vuoksi ovat puolueen tärkeimmät lähimmät tehtävät valtiokoneiston parantamisen alalla ja taistelussa byrokratismia vastaan:

a) täytäntöönpanon tarkistaminen; b) valtiokoneiston henkilököönpanon parantaminen; c) hallintojärjes-

telmän saattaminen talousjärjestelmäämme ja niitä vaatimuksia vastaavaksi, jotka taloudellinen kehitys valtiokoneistolle asettaa.

I.

Täytäntöönpanon tarkistaminen.

Todellisen täytäntöönpanon tarkistamisesta tulee tärkein osa kaikessa työssä valtiokoneiston parantamiseksi. Tätä vastaavasti konferenssi päättää:

1. Neuvostokoneiston perustavana ja tärkeimpänä puutteena on se, että puolueen velvoittavat ohjeet ja neuvostojen päätökset on tähän asti huonosti täytetty ja niitä usein vääristelty. KKK—TTT:n työkokemus on täydelleen vahvistanut oikeaksi sen, että hallituksen lakien ja asetusten sekä puolueen velvoittavien ohjeiden täytäntöönpanon järjestelmällinen valvominen on paitsi tärkeimpiä keinoja taistelussa byrokratismia ja virastovikastelua vastaan, myöskin tärkeimpiä keinoja, joilla turvataan kaikkien neuvostoelinten työn oikea luokkalinja. Vallankumouksellisen laillisuuden täytäntöönpanon ja noudattamisen järjestelmällinen tarkastaminen on oleva kaikkien puolue-, taloudellisten ja neuvostoelinten tärkein tehtävä kaikissa asteissa. Niinkuin TTT:n työsuunnitelmassa on edellytetty, täytyy KKK—TTT:n yhä suuremmassa määrin asettaa täytäntöönpanon tarkistaminen työnsä keskeisimmäksi kohteeksi, jotta siten saadaan puolueen direktiivit ja hallituksen päätökset nopeasti ja täsmällisesti täytäntöön, poistetuiksi ne syyt, joiden vuoksi direktiivit jäävät täyttämättä, ja lisäksi saadaan käytännössä tarkistetuksi, ovatko itse nämä direktiivit oikeat.

Paikalliset puolue- ja neuvostoelimet ovat velvolliset horjumatta täyttämään puolueen ja hallituksen direktiivit ja määräykset ja samalla esittämään keskuselimille kaikki ne

muutokset, jotka paikallinen kokemus osoittaa välttämättömiksi. Ainoastaan tällainen keskinäinen kontrolli, keskuksen määräyksiä tarkistaminen paikallisen kokemuksen avulla ja paikallisen käytännön ohjaaminen keskukselta, tekee mahdolliseksi paitsi keskuslaitoksien ehdotusten ja päätösten horjumattoman täytäntöönpanon, myöskin sen että niihin voidaan paikallisen kokemuksen viitteitä vastaavasti tehdä välttämättömiä korjauksia.

Kaikessa tässä työssä on lähtökohdina välttämättä pidettävä seuraavaa Leninin ohjetta:

„Tarkistettava ihmisiä ja tarkistettava työn tosiasiallista täyttämistä—siinä, vielä kerran siinä, ainoastaan siinä on nyt kaiken työn, koko politiikan naula“ Lenin, (XVIII, 2, s. 17).

Täytäntöönpanon tarkistamisen antama kokemus ja paikallinen kokemus on oleva perustana koko valtiokoneistoa ja taloudellista koneistoa järjestelmällisesti uudistettaessa ja parannettaessa.

2. Täsmällisen työnjaon säätäminen täytäntöönpanijain kesken ja vastuun säätäminen jokaiselle elimelle ja kullekin jokaisessa neuvostovirassa olevalle henkilölle määrättyjen tehtävien ja käytännöllisten töiden suorittamisesta on tärkeimpiä koneiston työn parantamisen ja täytäntöönpanon tehokkaan tarkistamismahdollisuuden ehtoja. Päätävästi on tehtävä loppu tähän saakka varsin yleisesti levinneestä tavasta, että sensijaan, että vastaava elin ja elimen sisällä vastuullinen täytäntöönpanija oikeuksiensa ja velvollisuuksiensa rajoissa ratkaisisi kysymykset, ne ratkaistaankin monilukuisissa edesvastuuttomissa virastojenvälisissä ja myös virastojen sisäisissä komiteoissa, mikäli tällainen hallintokysymyksiä ratkaisutapa, puhumattakaan siitä, että se olisi keino laajojen työläisjoukkojen vetämiseksi hallintotoimintaan, se päinvastoin estää sitä luomalla valtio-

koneiston työntekijäin keskinäisen suojelun kautta niiden täydellisen edesvastuuttomuuden, tekemällä koneiston sellaiseksi, että laajojen joukkojen kontrolli ei ole siihen ulottavista, poistamalla täytäntöönpanon tehokkaan tarkistamisen kaikki mahdollisuudet. Välttämätön on „säälimätön taistelu vallitsevaa epämääräisyyttä ja epäselvyyttä vastaan kysymyksessä siitä, mitä kunkin tehtäväksi erikseen on annettu, ja tästä johtuvaa täydellistä edesvastuuttomuutta vastaan...“ (Lenin, koelma „Valtiokoneiston parantamisesta“, s. 78).

3. Laajojen työväenjoukkojen vetäminen täytäntöönpanoa tarkastamaan ja sillä tavoin uusien työläis- ja talonpoikaikerroksien opettaminen valtion hallintaan on ehto, jotta täytäntöönpanon tarkistaminen yhä suuremmassa määrässä tulisi tehokkaaksi neuvostokoneiston parantamismetodiksi. Sen vuoksi on välttämättä:

a) noudattaen tuotantolaitoksissa toimivien väliaikaisten kontrollikomiteain esimerkkiä, joiden toiminnan kokemus on täydelleen oikeutanut, alettava järjestää väliaikaisia kontrollikomiteoita virastoihin ja valtion laitoksiin ja kiireemmin toteutettava ammattiliittojen VIII kongressin päätöksiä työväen väliaikaisten kontrollikomiteain järjestämisestä trusteihin. Komiteat valitaan välittömästi tehtaissa ja vastaavien kaupunkien neuvostoissa. Komiteain päätehtävinä on neuvostovallan lakien ja puolueen direktiivien täytäntöönpanon tarkistaminen ja tämän yhteydessä byrokratismin ja virastovirkastelun konkreettisten tapauksien selville ottaminen, niiden toimenpiteiden harkitseminen, jotka takaavat koneiston työn parantamisen, erikoisesti laajojen työtekevien joukkojen palvelun alalla;

b) valvottava, että todella noudetaan valitsijakokouksien oikeutta poistaa tehtävistään jokainen valittu henkilö, jonka työn tarkastami-

nen on todennut hänen kelvottomaksi täyttämään valitsijain hänelle antamaa työtä. Siinä tapauksessa, että tuollainen työntekijä ei ole valittu henkilö, pitää mahdollisimman laajasti ja kaikin puolin tukea työläisten ja työtätekevien talonpoikien aloitetta näiden esittäessä korkeammille elimille kysymyksen hänen poistamisestaan, erottamisestaan tai siirtämisestään;

e) kontrollin moninkertaisuuden poistamiseksi konferenssi vahvistaa täydelleen TTT:n päätöksen jouluk. 22 p:ltä 1928 kontrollin suoritusjärjestyksestä ja velvoittaa TTT:n ulottamaan sen kaikkiin kontrolloitaviin elimiin ja laitoksiin ja tarkoin valvomaan tämän päätöksen täyttämistä.

II.

Neuvostokoneiston henkilökokoonpanon parantaminen.

1. Tarkoituksena neuvostokoneiston henkilökokoonpanon parantaminen kehottaa konferenssi TTT:tä, vetämällä mukaan ammattiliitot ja laajojen työläis-, talonpoikais- ja toimitsijajoukkojen kontrollin alla järjestämään neuvostokoneiston puhdistamisen rappeutuneista, neuvostolakeja vääristelevistä, kulakin ja nepmannin kanssa läheisissä suhteissa olevista aineksista, jotka vaikeuttavat taistelua virastovirkastelua ja sen peittelijöitä vastaan, ylimielisesti, virkamiesmäisesti, byrokraattisesti suhtautuvat työtätekevien kiipeisiin tarpeisiin, kavaltajista, lahjuksien kantajista, saboteeraajista, vahingoittajista ja laiskureista. Lähtien siitä, että puolue ja neuvostovalta kaikin puolin pitävät arvossa ja kannustavat jokaista kunniallista ja rehellistä työntekijää, pitää puhdistus suorittaa ennen kaikkea ja pääasiassa työn laadullisen puolen arvion pohjalla, eikä ainoastaan sen mukaan, mistä luokasta on lähtöisin. Proletaarinen syntyperä ja kommunistisen puolueen jäsenyys eivät saa

missään tapauksessa tulla suojamuuriksi puhdistusta vastaan. Ensiksi on v. 1929 kuluessa suoritettava niiden laitoksien puhdistus, jotka ovat välittömässä yhteydessä työtätekevien joukkojen kanssa (maa- ja oikeuselimet, finanssi- ja työkomissariaattien elimet jne.).

Niiden henkilöiden suhteen, jotka puhdistuskomitean mielipiteen mukaan voivat vielä korjautua, on sovellettava siirtämistä alempiin tehtäviin. Sitävastoin niiden suhteen, jotka on puhdistettu ja joilta on kielletty oikeus työskennellä neuvostokoneistossa (määrääjäksi tai erikoisen pahoissa tapauksissa ainaseksi), on jyrkästi kielletty niitä ottamasta toiseen tehtävään ja toiseen laitokseen, ja niiden luettelot on julkaittava lehdissä yleisön tietoon.

2. Konferenssi korostaa, että erikoisen tärkeätä on neuvostokoneistosta puhdistettujen tilalle uusien, tehtaissa ja alemmassa neuvostotyössä kasvaneiden kaaderien asettaminen.

Mikäli pääasiallisimpina syinä useissa tapauksissa epäonnistuneeseen ja riittämättömään nostokastointaan ovat viime vuosina olleet koneiston vastustus, riittämätön huomio nostokkaiden valmennukseen puolue- ja neuvostoelinten puolelta, nostokkaiden riittämätön avustaminen johtavien laitoksien puolelta, nostokkaiden heikko yhteys niiden laitoksien kanssa, jotka heidät ovat toimiin asettaneet, nostokkaiden epäonnistunut ja usein sattumanvarainen valinta siten, että he eivät täytä valtion hallintatyölle asetettuja vaatimuksia, nostokaskaaderien puute useilla takapajuisilla alueilla, konferenssi päättää:

a) velvoittaa kommunistijatseikat ja paikalliskomiteat neuvostolaitoksissa järjestämään systemaattisen valvonnan nostokkaiden ottamisen ja jatkuvan työn suhteen, antamaan niille kaikkea apua ja päättävästi lyömään koneiston byrokraattisia aineksia, jotka vastustavat nostokastointia ja sortavat nostokkaita;

b) kehottaa puolue-, neuvosto-, taloudellisia ja ammatillisia elimiä järjestämään kaikkialla nostokkaiden (mahdollisuuden mukaan ennako-) valmennuksen ja niiden kasvatuksen siihen työhön, joka heille säilytetään, ja samalla varamaan työssä oleville nostokkaille mahdollisuuden teoreettisen ja käytännöllisen ammattitaitonsa edelleen kohottamiseen;

c) säilyttää laitoksien johtajille henkilökohtainen vastuu siitä, että heidän alaisessaan koneistossa luodaan suotuisat olosuhteet nostokkaiden työlle;

d) kehottaa puolue- ja ammatillisia elimiä järjestämään nostokkaiden lujan yhteyden niiden laitoksien kanssa, joista heidät on työhön lähetetty, keskittäen tämän työn työmaakomiteoihin ja suurissa laitoksissa työhuonekuntaan;

e) velvoittaa puolue-, neuvosto- ja ammatilliset elimet erikoisella huolella valikoimaan nostokkaat, jotta neuvostokoneistoon tulisi sellaisia työläisiä, jotka ovat todella valmiit ja jotka kykenevät taistelemaan byrokratismia vastaan, vetämään laajat työläisjoukot aktiivisesti ottamaan osaa tähän valikointiin (nostokasehdokkaiden asettaminen työväen kokouksissa jne), ei valikoimaan nostokkaita „työhön yleensä“, vaan ainoastaan konkreettiseen etukäteen määrättyyn työhön, ja lopullinen ratkaisu kysymyksessä jonkun nostokkaan kelvollisuudesta työhön jossain laitoksessa kuuluu laitoksen johtajalle;

f) velvoittaa teollisuuspiirikuntien puolue- ja neuvostoelimet vahvistamaan organisatoorista ja poliittista apuaan maatalouspiirikunnille valmentamalla niitä varten nostokaskeiderekkeitä ja lähettämällä työntekijöitä sekä vakinaista että tilapäistä työtä varten. Tällaisen avun perustana on oleva keskuksien työväen valtiollisten ja osuustoiminnallisten elinten osanotto muiden piirien maatalouden kohottamiseen, esimerkiksi työväen osuuskunnan osanotto maa-

taloudellisen osuuskunnan työhön niin maataloustuotteiden hankinnossa kuin myös maatalouden vastaavien alojen kehittämisessä, pellavateollisuuden osallistuminen pellavan viljelyspiirien kohottamiseen jne;

g) koska sen nuorison, joka päättää neuvostomaan korkeammat oppilaitokset, oikein ja täydellisesti käyttäminen on erikoisen tärkeää, niin sen jakaminen otetaan pois työpörsiltä ja suoritetaan työasiain komissariaatin yleisen ohjauksen ja valvonnan alla vastaavien virastoelinten kautta, joiden määrättäväksi on heti korkeampien oppilaitoksien päättämisen jälkeen tuleva koko nuoriso ja joiden velvollisuudeksi on säilytettävä sen suunnitelmallinen jakaminen taloudellisen ja kulttuurisen rintaman eri osia vastaavasti.

3. Velvoittaa neuvostoelimet asettamaan yhdeksi perustehtävistään koneiston kokoonpanon järjestelmällisen tutkimisen ja työntekijän luetteloinnin ja valikoinnin järjestämisen KK:n vastaavien ohjeiden pohjalta.

4. Kokemus osoittaa, että kommunistit, jotka eivät opettele eivätkä halua vakavasti opetella hallintotaitoa, jotka työskentelevät pintapuolisesti eivätkä syvenny heille uskotun työhön, muuttuvat usein taitavien saboteeraajien ja vahingoittajien perässä laahustelijoiksi ja suojaajiksi. Tällaiset kommunistit, jotka kuvittelevat johtavansa ja hallitsevansa, ovat tosiasiaa vain vieraiden ajatuksien ja ehdotuksien leimaajia, valekommunisteja, jotka aiheuttavat suurta vahinkoa sosialistiselle rakennustyölle. Tärkeimpänä lähimpänä tehtävänä on sen tarkistaminen, kuinka taloudelliset kaaderit kasvavat, missä määrin kommunistit muuttuvat todellisiksi ohjaajiksi, heille uskotun työn todellisiksi isänniksi, jotka kykenevät valikoimaan ihmisiä ja tarkistamaan heidän työtään, specialisoituvat vastaavalle tuotannon alalle ja kohottavat tuotannollis- teknillistä ammattitai-

toaan, — sen tarkistaminen, missä määrin täytetään KK:n päätöksiä kommunististen talousmieskaaderien kasvua edistävien ehtojen luomisesta ja kaikinpuolisesta avunannosta ammattitaidon kohottamisessa ja heidän jokapäiväisessä työssään (lisävalmennus, teknillisen kirjallisuuden varaaaminen, komennukset ulkomaille, aika ajoin kuukauden parin ajaksi juoksevasta työstä vapauttaminen spesialisoitumista varten, talousmiesten johtavan perusaineksen vaihtuvaisuuden poistaminen jne.).

Tällainen tarkistaminen helpottaa työkykyisten ja työstään vastuukykyisten kommunististen talous- ja hallintomiesten todellista valikointia.

Niiden kommunistien suhteen, joiden työn tarkistus on todennut heidät epäkelvöisiksi valtion hallintatyöhön, on päättävästi lopetettava nykyään käytännössä oleva tapa heittää tällaisia työntekijöitä laitoksesta laitokseen ja piiristä piiriin, sillä se vain lopullisesti tuhoaa heidät ja samalla estää koneiston työn parantamista, ja pyrittävä horjumatta palauttamaan heidät ammattityöhönsä.

III.

Hallintojärjestelmän saattaminen talousjärjestelmämme sosialistisen rakennustyön vaatimuksia vastaavaksi.

Neuvostovallan edessä olevien tehtävien täyttäminen nopeamman teollistamistempun ja maatalouden sosialistisen uudistamisen alalla vaatii koko valtion hallintokoneiston järjestelmällistä uudistamista siinä mielessä, että se saadaan talousjärjestelmämme ja sosialistisen rakennustyön tehtäviä vastaavaksi. Tämän vuoksi konferenssi päättää:

1. Viime vuosina käytännöllisessä työssä tarkistettujen kaaderien ehdoton kasvu, päättymäisillään oleva maan aluejako, kertyvä kokemus kansantalouden hallinnan alalla, kansantalouden kehityksen 5-vuosisuun-

nitelman laatiminen tekevät mahdollisiksi pitemmät askeleet hallintotoimien epäkeskityksen alalla, Liiton elimien ja liittotasavaltojen keskuselimien kuormituksen vähentämisen, eikä ainoastaan suuresta määrästä pikku asioita, vaan myöskin osasta operatiivisia toimintoja, tekevät mahdolliseksi suunnittelutyön tehokkaan parantamisen, mikä takaa realistien suunnitelmien ajoissa valmistumisen sekä yhteiskunnallisen ja persoonallisen joukkojen alotteellisuuden ja itsetoiminnan välttämättömän kytkemisen tiukkaan kuriin suunnitelmien ja keskuselinten direktiivien täyttämisen alalla.

Koneiston järjestelmällinen uusiminen on käypä operatiivisia toimintoja epäkeskittämällä, samalla kun suunnittelua ja ohjausta tärkeimmissä kysymyksissä keskitetään, luomalla edellytykset, jotka takaavat kiinteiden suunnitelmien ajoissa valmistumisen ja myös niiden täydelleen täyttämisen.

Tällä pohjalla täytyy erikoisesti SSSR:n TTT:n tarkistaa kunkin laitoksen toimintapiiri ja keskinäissuhteiden järjestelmä Liiton erikansankomissariaattien välillä, liittotasavaltojen kansankomissariaattien ja Liiton kansankomissariaattien välillä, kansankomissariaattien ja säännöstelyelimien välillä, alueiden ja keskuksen elimien välillä, suunnitteluelimien ja hallintoelimien välillä.

2. Teollisuuden ja liikenteen hallintoyhteisöjen parantamistyössä on lähdettävä siitä, että turvataan:

a) Korkeimman kansantalousneuvoston ja liikenneasiain komissariaatin muuttuminen ei ainoastaan suunnittelun ja taloudellisen johdon elimiksi, jollaisia ne tähän asti ovat etupäässä olleet, vaan myöskin niin Amerikan ja Europan kuin Neuvostomaankin tieteen ja tekniikan saavutuksiin perustuvan tehokkaan teknillisen ohjauksen elimiksi;

b) tehtaiden ja eri työhuonekuntien taloudellisen alotteellisuuden vahvistaminen, samalla kun vahvis-

tetaan trustin merkitystä tuotantolaitoksien teknillisen rekonstruoinnin ohjauksen alalla ja sillä tavoin tarkistetaan tehdasryhmät trusteittain, että tulisi toteutetuksi periaate tuotantolaitoksien yhdistämisestä ennenkaikkeaa spesialisointitunnuksen mukaisesti;

c) teollisuuden sisäisten resurssien täydellisen mobilisoinnin mahdollisuus;

d) niiden puolueen ohjeiden täytäminen, jotka koskevat yhden henkilön johdon järjestämistä tuotantolaitoksissa, samalla kun horjumatta laajennetaan tuotantoneuvottelujen ja väliaikaisten kontrollikomiteain työtä, joiden käytännölliset ehdotukset, mikäli hallinto on myöntänyt ne oikeiksi ja hyväksyneet, on välttämättä toteutettava ilman minkäänlaista viivyttelyä. Tuotantolaitoksen hallintoyhteisö määrittää seuraavaa tov. Leninin ohje:

„Mitä päättävämmin meidän nyt täytyy asettua säälimättömän lujan vallan kannalle, yksityisten henkilöiden diktatuurin kannalle määrättyjä työprosesseja varten, määrättyinä hetkinä puhtaasti käytäntöönpanotoimintoja varten, sitä moninaisempia pitää alhaalta päin tulevan kontrollin muotojen ja tapojen olla paralysoidaksemme kaiken Neuvostovallan väärinkäyttömahdollisuuden varjonkin, yhä uudelleen ja väsymättömästi kitkeäksemme pois byrokraattismin rikkaruohon“ (Lenin XV s. 223—224, „Neuvostovallan lähimmät tehtävät“).

e) Rakennustyön teknillis-taloudellisen valmistelun ajoissa ja täydelliseen suorittamiseen;

f) päällikkökunnan pysyväisyyden teollisuudessa, ja poistettava se tavattoman yleiseksi tullut tapa, että talousmiehiä tiheään heitellään paikasta toiseen, mikä hyvin suuresti vaikeuttaa heidän opiskelumahdollisuuttaan ja teknillisen taitonsa taasen kohottamista.

3. Työssä tavarankoneiston parantamisen ja järkiperäistämisen

alalla lähdettävä siitä, että tavarain kiertokulun kustannuksien edelleen jyrkästi supistaminen on mahdollista ja välttämätöntä.

Sen vuoksi että kauppakoneiston monopoli-asema useiden tavarain alalla, kun säännöstely- ja kauppaelimet ovat liiaksi keskitetyt, uhkaa koneiston erinäisten osien byrokraattisen mätänemisen vaaralla, on välttämätöntä suorittaa tavarain jakelukoneiston järkiperäistyttäminen silmämääränä operatiivisten toimintojen mahdollinen epäkeskittäminen, samalla kun säilytetään ja parannetaan keskitettyä ohjausta finanssien ja kaupan suunnittelun alalla, parannetaan kauppajärjestelmän manööverausrakennetta, todella supistetaan välirenkaita tehtaiden ja teollisuustavarain kuluttajien väliltä sekä maataloudesta saatavan raaka-aineen tuottajan ja sen kuluttajan väliltä, kohotetaan sekä teollisen että kauppakoneiston pätevyyttä arvioidessaan väestön kulutuskysyntää, parannetaan laadullisesti kuluttajan palvelimista sekä nopeasti laajentamalla alempien kauppaelinien verkkoa että myös parantamalla niiden työteknikkaa.

4. Jatkettava työtä kansantalouden finanssioimis- ja luotonantosysteemin parantamiseksi, verojärjestelmän parantamisen alalla, parantaaksemme raha ja tilityssuhteita talous-, osuustoiminnallisten ja luotolaitoksien välillä tarkoituspäinä rahattoman tilityksen käytäntöönottaminen, päättävästi supistaaksemme tarpeettomia tilitysasteita eri teollisuusalojen väliltä, teollisuuden ja osuustoiminnan väliltä jne., ja yhä yleisemmin järjestääksemme rahattoman tilityksen väestön maksuissa valtion, kunnan ja yhteiskunnallisille järjestöille.

5. Koneistomme on saatava mahdollisimman nopeasti omaksumaan saavutukset hallintotekniikan alalla: lähivuosien kuluessa yleistettävä mekaaninen tilinpito kaikkiin suurimpiin talouslaitoksiin (sen kokeilu

liikenteessä, villatrustissa, tekstiilisyndikaatissa, sähkötrustin tehtaissa ym. on jo antanut myönteisiä tuloksia); päästävä yhtenäisyyteen tilinpidollisessa, operatiivisessa ja tilastollisessa kirjaamisessa; järjestettävä tilityssysteemi ensimmäisen kirjaamisen antamien lukujen pohjalta ja suunnitelmien muotoja vastaavaksi; parannettava laitoksien rakennetta siihen suuntaan, että säädetään täsmälliset rajat niiden eri osien toiminnoille, poistetaan tarpeettomat väliasteet, järjestetään vastuunalaisten täytäntöönpanijain systeemi (eritoten säätämällä täytäntöönpanijan välitön selostus suorittamastaan työstä sille elimelle taikka henkilölle, jota varten kysymyksessä oleva työ on tarkoitettu, säätämällä pakolliseksi täytäntöönpanijan allekirjoitus kaikkiin hänen valmistamiinsa selostuksiin ja pape-reihin, riippumatta siitä, minne nämä paperit lähetetään); joudutettava yksinkertaistetun asianhoitojärjestelmän käytäntöönottoa kaikkialla; vahvistettava vanhoja ja luotava uusia hallintotekniikan alalla työskenteleviä tieteellisiä laitoksia ja järkiperäistyttämiskeskuksia; yleis-tettävä erikoisten järkiperäistyt-tämistoimistojen järjestämiskokeilu neuvostolaitoksissa, luotava järkipe-räistyttyjen kaaderit jne.

Tämä tekniikan parantaminen ei ollenkaan ole itsetarkoitus, — sen avulla täytyy meidän saada koneisto niin yksinkertaistetuksi, että mas-sojen aktiivinen osanotto hallintaan helpottuu.

6. Ellei jatkuvasti juurruteta tie-teellisiä järkiperäistyttämismenete-lmiä kaikille tuotannon, suunnittelun ja hallinnon aloille, niin maamme edessä olevien suurten tehtävien tehokas täyttäminen suuresti vaikeu-tuu.

Ottaen huomioon suunnittelutyön mutkikkuuden, vaikeudet ja yhä li-sääntyvän vastuullisuuden rekonst-ruoimisvaiheessa on välttämättä py-rittävä vahvistamaan taloudellisen

suunnittelutyömme tieteellistä luon-netta ja kaikinpuolista tieteellistä perustelua. Tämän mukaisesti täytyy Valtion suunnittelukomitean nojau-tua työssään kansantalouden suun-nitelmien laatimiseksi maailman tie-teen ja tekniikan uusimpien saavu-tuksien laajaan tuntemukseen sekä SSSR:n tieteellisten tutkimuslaitok-sien ja järjestöjen koko systeemiin, laitoksien, joiden, työ sekä luonteensa että ajan puolesta on kytkettävä suunnittelutyön tehtäviin. Tieteelli-sen järkiperäistyttämistyön kokemus sekä TTT:n linjalla että myös Kork. kansantalousneuvoston linjalla osoit-taa, kuinka valtavia mahdollisuuksia tuotannon suurentamiseen ja tuotan-tokustannuksien alentamiseen tieteel-lisen tutkimustyön ja järkiperäistyt-tämistoimenpiteiden tuloksien toteut-taminen avaa. Niin TTT:n, kuin kaikkien johtavien talouselinten on välttämättä kohotettava työnsä tie-teellistä perustaa paljon suuremmas-sa määrin kuin nykyään. Tätä var-ten pitää erikoisesti luoda erikois-ten järkiperäistyttäjryhmien, toi-mistojen, konttoorien ja laitoksien laajempi verkko; edelleen vetää työ-hön ulkolaisia spesialisteja; lisätä teknillisen kirjallisuuden julkaise-mista; valmentaa järkiperäistyttäjä-spesialistien kaadereja; kohottaa ta-lousmieskaaderien teknillisen taidon tasoa jne. Konferenssi korostaa sitä, että oman koneiston järkiperäistyt-täminen on jokaisen laitoksen, eikä yksin TTT:n, pakollinen ja poistu-maton tehtävä, ja vastuu tämän teh-tävän täyttämisestä lankeaa lähinnä itse laitoksien johtajille ja työnte-kijöille ja myöskin niiden yhteis-kunnallisille järjestöille.

7. Tehostettava taistelua tiukan talouskomennon puolesta, kaikkien kulunkien ja tuottamattomien meno-jen vähentämisen puolesta sekä muuttamalla hallintoyhteisöä kas-vaneen sosialistisen talouden tarpei-ta vastaavaksi että omaksumalla tosi edistynyt hallintotekniikka. Ko-nferenssin lähtökohtana tässä on se,

että yhtenä sosialistisen rakennustyön 5-vuosisuunnitelman täyttämisen tärkeimpänä ehtona on edelleen kaupan ja teollisuuden kulunkien sekä hallintomenojen horjumaton ja päättävä supistaminen, ja se on oleva yksi oleellisimmista lähteistä jouduttaaksemme maamme kehitystempoa kapitalistiseen kehitystempoon verraten.

Konferenssi kiinnittää kaikkien talouselinten ja TTT:n elimien huomiota siihen, että taistelua tiukan talouskomennon puolesta ei ollenkaan voida tyypistää pelkäksi koneiston supistamiseksi, — se vaatii samalla tiukkoja ponnistuksia tuotannon tehokkaammin järkipäristyttämiseksi, olevan koneiston täydelleen käyttämiseksi ja mobilisoimiseksi, suoritettavien pääomakulutusten tehokkuuden kohottamiseksi, tuotantokustannusten alentamiseksi, teollisuuden ja liikenteen varustamisen niin järjestämiseksi, että poistuu liiallisten varastojen kertyminen, jotka tekevät suuria aineellisia varamääriä kuolleeksi pääomaksi (esim.: liikenteessä, jossa veturien ja vau-
nujen käytön pääosittimet ovat tavattoman alhaiset, näiden osottimien kohottaminen tasolle, joka edes jossain määrin lähentelee sellaisten maiden kuin Amerikan, Saksan ja Japanin tasoa, joissa matkustajajunan veturi suorittaa hyödyllistä työtä päivittäin 14 tuntia, kun se meillä suorittaa 6¹/₂—9 tuntia,—avaa monien satojen miljoonien ruplien säästämismahdollisuuden).

8. Alistettava erikoisen tutkimuksen alaisiksi aluejaon tulokset lähinnä siltä näkökannalta, missä määrin valtion hallintokoneisto tulee työväen ja työtätekevän talonpoikaiston massoja lähemmä.

Mikäli solmukohtana, jossa puolueen ja neuvostovallan direktiivit täytetään, on piiri (raioni), on siihen välttämättä siirrettävä työn painopiste valtiokoneiston parantamisen ja korjaamisen alalla.

Tätä vastaavasti pitää tarkistaa piirikunnan (okrugan) neuvostokoneiston rakenne tarkoituksena se, että piirikeskuksiin varataan mahdollisimman suuri määrä kokeiltuja kommunisteja, organisaattoreja ja spesialisteja.

Erikoinen huomio koneistoa yksinkertaistuttaessa ja parannettaessa pitää kiinnittää yhteiskunnallisen vakuutuksen, terveyshoidon, oikeuslaitoksen, osuuskuntien, työpörrsien jne. elimiin, jotka välittömästi palvelevat laajoja joukkoja, saatava ne rakenteeltaan ja työjärjestykseltään sellaisiksi, että tulee taatusti työtätekevän väen mahdollisimman nopea palvelu ja sen tarpeiden tyydyttäminen.

9. Leninin monien ohjeiden mukaisesti asetettava TTT:n erikoisen valvonnan alaiseksi jo lähimpänä vuonna 2 a 3 trustin, 5 a 10 piirikunnan ja 10 a 15 piirin esikuvallisen toiminnan järjestäminen. Konferenssi kehottaa puolueen KK:ta kahden kuukauden kuluessa varamaan näille neuvostotyön koepalstoille todella parhaimmat, työssä tarkistetut ja antaumukselliset järjestäjät ja ohjaajat. Lähtökohtana tässä on oleva se, että parhaat esikuvat lopulta tehdään kaikille velvoittaviksi esimerkeiksi.

10. Mikäli edessäolevien maamme taloudellisten, poliittisten ja kulttuuritehtävien ratkaisu vaatii miljoonien työtätekevien välitöntä tietoista osanottoa niiden ratkaisuun, on välttämättä yhä suuremmassa määrin sovellettava käytäntöön, kokeiltava ja kannustettava mitä erilaisimpia työväen aloitteellisuuden ja itsetoiminnan muotoja (edelleen laajennettava työväen aloitteesta syntyntä sosialistista kilpailua sekä rakennustyön ja tuotannon parantamisen ja tuotantokustannuksien alentamisen alalla, että myös hallintoyhteisöjen ja rakenteen parantamisen ja yksinkertaistuttamisen alalla, työläisjoukkueiden lähettäminen

maaseudulle, kilpailut, työläisten keksintätoiminta jne), laajasti valaisten saavutuksia sanomalehdissä, pyrkien siihen, että koko maa tietäisi parhaiden elinten työn ja paraitten, sosialismin asialle uhrautuvimpien, taitavimpien ja tunnollisimpien työntekijäin työn, laajasti palkiten kaikkia arvokkaita ehdotuksia, joiden toteuttaminen edistää tuotantokustannuksien alentamista, koneiston yksinkertaistuttamista ja halventamista.

IV.

Joukkokontrollin järjestäminen.

TTT, yhtenä puolueen ja neuvostojen tärkeimmistä vivuista niiden käymässä taistelussa koko koneiston tehokkaan parantamisen puolesta, voi täyttää edessään olevat tehtävät ainoastaan siinä tapauksessa, että se lakkaamatta laajentaa todella laajojen työtätekevien massojen vetämistä taisteluun byrokratismia vastaan, että siitä yhä suuremmassa määrin tulee työväen ja talonpoikain järjestäjä näiden kontrolloidessa valtiokoneiston toimintaa, että se yhä suuremmassa määrin muuttuu järjestöksi, jonka kautta puolueettomat tarkastavat puolueväen työtä, että sen kautta puolueettomat työläiset ja talonpojat oppivat käyttämään heille neuvostovallassa myönnettyjä oikeuksia. Mikään muu „taistelu byrokratismia vastaan“, joka ei nojaudu työväenluokan aktiivisuuteen ja itsetoimintaan, vaan yrittää korvata itse työläisten ja talonpoikain kontrollin jonkun koneiston, vaikkapa tunnollisimmankin koneiston toiminnalla, ei voi antaa mitään vakavia tuloksia valtiokoneiston tehokkaan parantamisen ja perinpohjaisen uudistamisen alalla.

Tätä lähtökohtanaan pitäen konferenssi:

1. Velvoittaa KKK—TTT lakkaamatta laajentamaan työväen vetä-

mistä TTT:n työhön, yleistämällä jo käytännössä tarkistettuja menetelmiä ja turvautumalla uusiin, alhaalta käsin tuleviin työväen aloitteellisuuden esittämiin menetelmiin (TTT:n jaostot, ammatillisten järjestöjen ja eritoten tuotantoneuvottelujen, väliaikaisten työväen kontrollikomiteain ja talousneuvottelujen osanotto TTT:n työhön, valitustoimistoihin ja TTT:een työläisistä valitut henkilöt, työläiskirjeenvaihtajain vetäminen työhön, tutkimusten tuloksien käsittely tehtaissa ja laitoksissa työväen ja toimitsijain laajasti osaaottaessa, erikoisten paikalliskomiteain järjestämien avustusryhmien luominen tehtaisiin ja laitoksiin, joukkotutkimukset, työläisten „hyökkäysretket“ neuvostolaitoksiin, vapaaehtoisten ja nuorison kevyen ratsuväen vetäminen työhön, byrokratismista syytettyjen asiain käsitteleminen työväenkokouksissa työläisten ollessa tuomareina jne).

2. Kehottaa paikallisia puolue-elimmiä ja neuvostoja perustamaan kaikkien kaupunkineuvostojen ja suurten kylä- ja volostineuvostojen yhteyteen TTT:n osastot. Kyläneuvostoissa pitää nämä osastot panna kokoon ensisijassa maatyöläisistä ja köyhistä talonpojista.

3. Koska useita ohjeita parhaiden työntekijäin varaamisesta työhön TTT:ssä täytetään huonosti ja täytäksemme tov. Leninin ohjeet, että TTT:een on keskitettävä paras, „mitä sosialistisessa järjestelmässämme on“, kehottaa KK kolmen kuukauden kuluessa oman valvontansa alla suorittamaan erikoisen työntekijäin mobilisoinnin työhön TTT:n alue- ja piirikuntaelimiin.

Samalla pitää TTT:n tehokkaammin nostaa koneistoonsa vakinaiseen työhön niitä työläisiä, jotka ovat osoittaneet todella kykenevänsä ja olevansa valmiit taistelemaan byrokratismia vastaan, ja kasvattamaan näistä työläisistä nostokaskaadereja muihin elimiin.

V.

Taistelu byrokratismin aineksia vastaan puolueen sisällä ja puoluekoneistossa.

Konferenssi kiinnittää koko puolueen ja jokaisen puoluejäsenen huomiota siihen, että välttämätön on päättävä, säälimätön, sitkeä taistelu byrokratismin aineksia vastaan itse puolueen (sisällä, puoluekoneiston sisällä, aineksia vastaan, joita synnyttää puolue- ja neuvostokoneistojen yhteys, se että suuri määrä puoluejäseniä on vedetty hallinnolliseen työhön, se että porvarillisen intelligenssin ja virkamieskunnan ainekset vaikuttavat valtiokoneistossa työskentelevien kommunistien kautta puolueeseen. Tarkoituksena on taistelu byrokratismin aineksia vastaan itse puolueen sisällä ja puoluekoneistossa, jotka estävät taistellua byrokratismia vastaan neuvostokoneistossa, konferenssi tämän vuoksi päättää:

1. Horjumatta jatkettava KK:n alulle panemaa palkatun puoluekoneiston supistamista korvaamalla sen puolueaktiivien maksuttomalla työllä, ja laajasti vedettävä puolueaktiivia välittömään työhön puoluekomiteain koneistossa, toteuttaen tätä rohkeimmin ja johdonmukaisimmin ensi sijassa työläiskeskuksissa.

2. Kontrollikomitean on kiinnitettävä erikoinen huomio taisteluun puolueen sisäisen demokratian rikkoojia vastaan, tinkimättä saattaen vastuuseen ne puolue-elimet ja toimihenkilöt, jotka estävät puolueen sisäisen demokratian periaatteen toteuttamista (ajatusten ilmaisu- ja äänestysvapauden rajottaminen kokouksissa, sellaiset vaalirajotukset, joita säännöissä ei ole edellytetty, puolueen jäsenten vaalioikeuksien peitetty tai avoin rikkominen jokaisen toimikunnan tai komitean sihteerin vaihtamisen suhteen).

3. Kaikin puolin parannettava niin neuvosto-, kuin nuorison, am-

matillisten ja osuustoiminnallisten järjestöjen ohjausta puolue-elinten puolelta, päättävästi vastustaen proletaarisen yhteiskunnallisuuden vaihtamista hallinnolliseen komentamiseen ja pikkumaiseen holhoukseen puoluekomiteain puolelta. Mikäli neuvostot, ammatilliset järjestöt ja osuustoiminta ovat ratkaiseva koneisto, jonka kautta puolue on yhteydessä laajojen työväkevien massojen kanssa, on puoluejärjestöjen välttämättä ponnistettava kaikkensa niiden työn parantamiseksi, päättävästi taisteltava ammatillisen, neuvostollisen demokratian rikkomista vastaan, samalla vastaavien puolueyhjmiien kautta poistettava näiden järjestöjen johdosta byrokraattiset ainekset, jotka ovat menettäneet joukkotunnon ja yhteyden joukkojen kanssa, uudelelleen valitsemalla vastaavat elimet.

Huolimatta puolueen valtavasta työstä joukkojen aktiivisuuden kohottamiseksi ja neuvostojen elävöittämiseksi, ei neuvostojen, ammatillisten järjestöjen ja osuustoiminnan työ ole vielä läheskään riittävää. Hyvin yleistä on vielä varsinkin maaseudulla se, että näiden järjestöjen tilalle astuu niiden johtoryhmä (neuvoston puhemiehistö, maaseudulla hyvin usein neuvoston puheenjohtaja tai sihteeri yksinään, osuuskunnan hallinto tai puheenjohtaja, ammattiliiton puhemiehistö). Sentähden on puolueen päätehtävänä neuvosto-, ammatillisten ja osuustoiminnallisten järjestöjen suhteen niiden työn järjestäminen siten, että tulee taatuksi laajojen työväkevien joukkojen tehokas vetäminen valtion hallintaan ja siten lujitetuksi työväenluokan johtava osa.

4. Säättää kaikille kommunistisen yliopiston päättäneille pakolliseksi vähintään kahden vuoden käytännöllinen työ piireissä (raioneissa). Katsoa tämä työstäsi ehdoksi, ennenkuin siirretään työhön valtio- ja puoluekoneiston ylempiin renkaisiin.

5. Neuvostojatseikkain täytyy tulla aktiivisiksi taistelijoiksi valtiokoneiston parantamisessa ja byrokratismin kaikkien ilmauksien hävittämisessä, niiden pitää liittää valtiokoneistossa työskentelevät puoluejäseneet tiiviisti yhteen puoluepohjalla ja torjua puolueen jäseniä rappeuttava vaikutus virkamiesaineksin puolelta. Konferenssi kohottaa KK ja KKK—TTT kutsumaan koolle neuvostojatseikkain erikoisen neuvottelukokouksen arvioimaan tällä alalla suoritetun työn kokemuksia ja harkitsemaan käytännöllisiä toimenpiteitä työn edelleen tehostamiseksi.

VI.

XV puoluekokouksen jälkeen on puolue saavuttanut epäämättömiä tuloksia ratkaistessaan asettamaansa tehtävää: kohotettava voimakas itsekritiikin aalto alhaaltapäin. Käytännöllinen kokemus taistelussa byrokratismia vastaan osoittaa, että

puolueen antama tunnus kritiikistä „henkilöön katsomatta“, kritiikistä alhaalta ylös ja ylhäältä alas tulee ratkaisevaksi taistelumenetöidiksi taistelussa byrokratismia vastaan, koneiston parantamisen ja sen kapitalististen ja kulakkiaineksin kanssa yhteenkasvaneista aineksista puhdistamisen puolesta. Erikoisesti korostamalla sellaisten, itse työläisjoukkojen alotteellisuuden esiintuomien itsekritiikin muotojen tärkeyttä kuin nyt käynnissä oleva sosialistinen kilpailu tehtaiden välillä, konferenssi kiinnittää kaikkien puoluejärjestöjen huomiota siihen, että kontrollin alhaalta ylös ja itsekritiikin kehittäminen edelleen, itsekritiikin yhä enemmän syventäminen ja keskittäminen koko yhteiskunnallisen ja ensi kädessä maan taloudellisen ja kulttuurisen elämän perustaviin kysymyksiin on tärkein taht puolueen ja neuvostojen byrokratismia vastaan käymän taistelun tehokkuudesta ja tuloksekkauudesta.

NKP (b):n jäsenten ja kandidaattien puhdistuksesta ja tarkastuksesta.

(Tov. Jaroslavskin selostus XVI:ssa puoluekonferenssissa.)

Meillä on jo olemassa marraskuun täysistunnon päätös puolueemme rivien suursiivouksen ja -tarkastuksen välttämättömyydestä. KK:n ja KKK:n puhemiehistön hyväksymät ja vahvistamat KKK:n teesit julkaistiin jo kauan sitten ja on niitä jo paikkakunnilla riittävän huolellisesti käsiteltykin. Ohjekirjelmä puoluetarkastuksesta on niinkään lähetetty paikkakunnille. Konferenssin aikana oli koolla kontrollikomissionien jäsenten neuvottelukokous, joka tarkasti tämän ohjekirjelmän ja teki siihen joukon korjauksia. Paikkakun-

nilla on suoritettu suuri valmisteleva agitatsioni- ja propagandatyö puoluepuhdistuksen ja -tarkastuksen tehtävien selvittämiseksi; siellä täällä on alustava järjestelytyö pääpiirteissään jo suoritettu.

Täten siis voisi kysymyksen oikeastaan sivuuttaa ilman selostustakin, mutta jo nyt on käytäntö osoittanut, että ei vielä hetikään kaikkialla, eikä vielä läheskään jokainen ymmärrä oikein puolueen rivien tarkastuksen ja puhdistuksen tehtäviä; jo nyt on sattunut joukko väärinkäytöksiä, jotka on heti alusta alkaen korjattava.

Ketkä on puolueesta puhdistettava?

Käsitys puolueen puhdistamisen välttämättömyydestä on lujasti juurtunut niin puolueen jäsenten kuin yleensäkin työtätekevien joukkojen tietoisuuteen. Muutamien puoluesolujen puutteellisuudet ja yksityisten puolueen jäsenten epäkommunistinen käyttäytyminen ovat niin räikeästi silmään pistäviä, ettei voida tulla toimeen ilman tällaista suurpuhdistusta. Tähän asti on puhdistusta vastaan kohonnut ääniä ainoastaan mensheviikkien ja osittain Trotskin taholta, joka viime mainittu kirjoittaa eräissä „Neue freie Presse“n palstoilla julkaistussa artikkelissaan sellaista, että puolue on viime aikoina, erikoisesti Leninin kuoleman jälkeen, muuttunut veteläksi, muodottomaksi massaksi, koska siihen ovat päässeet liittymään ihmiset, joilla ei ole mitään yhteistä puolueen kanssa, j.n.e.

Eräässä toisessa paikassa hän todistelee, että puolue massamme on selkärangatonta, se on pelästytetty ja säikäytetty, se äänestää kuuliaisesti komennon mukaan j.n.e. Mensheviikit taas juttelevat, että puhdistakaapa miten hyvänsä, yhtä kaikki se on tuleksetonta, puolueenne ei kelpaa mihinkään, eikä siinä minkäänlainen puhdistus auta.

On selvää, että nämä ihmiset mustaavat jo etukäteen puhdistustamme siksi, että he suhtautuvat vihamielisesti puolueeseemme. Tietenkin kuuluu itse puolueestakin pikkuolionääniä, jotka joskus ujosti lausuvat mielipiteensä suunnilleen sellaisessa hengessä, että puolueesta pitäisi puhdistaa vain ne, joilla on tai joilla on ollut tekemistä kontrollikomisisionien kanssa. Niinpä eräs tällainen pikkuolio kirjoittaa „Pravdaan“ seuraavaa.

„... Luen joka päivä „Pravdaa“ ja kaikki siinä hokevat puolueemme puhdistamisesta.

En ole asiassa samaa mieltä. Miksikä tuollaisella pitää järkyt-

tää ihmisten mieltä? Minkä syiden perusteella? Elettyhän sitä on ilman puhdistuksiakin, työt ovat luistaneet pikkuhiljaa, kokouksissa on käyty ja kaikki on ollut rauhallista. Otetaanpa esimerkiksi vaikka minut itseni. Olen rauhallinen mies, en tahdo kenenkään kanssa riidellä ja mahdollisuuksien mukaan yritän noudattaa puolueen linjaa. Sanon suoraan, että kaikki kunnioittavat minua. Kaikki on ollut hyvin, mutta—annahan olla, nyt yht'äkkiä puhdistus! Pahasti vaikuttaa tuollainen hermoihin ja yöllä näkee ilkeitä unia: kikkennäköisiä sikoja ja hirveän suuria rottia. Pelkään, että kunhan eivät vain puhdistaisi, leimaavat minut joksikin byrokraatiksi tai virastovetehtijäksi ja—ala mennä. Pyydän peruuttamaan puhdistuksen...“ (Sidorov, Moskova.)

Jos kirjettä ei ole lähettänyt joku huumorintajuinen henkilö—siinä on nimittäin muutamia Gogolilta otettuja lainauksia—, niin joka tapauksessa on kirjoittaja mitä tyyppillisin pikkuolio eli sellainen olento, joka on puolueestamme puhdistettaviksi joutuvien henkilöiden poroporvarillisten mielialojen ilmaissijana.

Sallikaa minun esittää muutamia puolueemme kokoonpanoa luonnehtivia numeroita.

Vuoden 1929 tammikuun 1 p:nä oli puolueessamme—NKP (b):n KK:n tilasto-osaston tietojen mukaan—1.530.080 jäsentä ja kandidaattia, joista jäseniä 71,1% ja kandidaatteja 28,9%. Puolueen yhteiskunnallinen kokoonpano oli tänä aikana seuraavanlainen: työläisiä (yhdessä Puna-armeijassa palvelevien työläiskommunistien kanssa) 926.600. Koko puolueen jäsenmäärästä on siis työläisiä 62,4%. Talonpoikia on puolueessa (yhdessä Puna-armeijassa palvelevien kommunistien kanssa) 323.752 eli siis noin 21%. Palveluskuntalaisia (yhdessä armeijassa ja laivastossa palvelevien kommunistipalveluskuntalaisten kanssa)—234.820,

siis 15,6^o/_o; muita—1,3^o/_o eli siis vähemmän kuin 20 tuhatta. Prosentti-suhde työläisten ryhmän ja muiden yhteiskunnallisten ryhmien välillä on likimain $\frac{2}{3}$ ja $\frac{1}{3}$. Jos verrataan tätä vuoden 1921 puoluepuhdistuksen numeroihin, niin saadaan juuri päinvastainen suhde; silloin oli työläisiä vain hiukan enemmän kuin yksi kolmasosa - 37,3^o/_o, ja loput olivat talonpoikia, palveluskuntalaisia ja muita. Täten on siis puolueen yhteiskunnallinen kokoonpano muuttunut perinpohjin proletarisen ytimen vankistumisen suuntaan. Puoluepuhdistus asettaa m.m. tehtäväkseen tämän proletarisen ytimen yhäkin suuremman voimistamisen, ensinnäkin puhdistamalla pois kaikki ei-proletaariset, pikkuporvarilliset, jopa porvarillisetkin (siellä täällä on sellaisiakin) ainekset, yleensä kaikki meille vieraat ainekset, ja toiseksi—sillä perusteella, että teemme puolueen enemmän yhdenlaatuiseksi, taistelukykyisemmäksi ja lujemmaksi—kiinnitämme siihen proletariaatin parhaat oukot ja tällä tavalla siis vankistamme proletariaatin kokoonpanoa. Sen, että puolueeseemme on päässyt tunkeutumaan ei ainoastaan pikkuporvarillisia, vaan jopa siellä täällä suorastaan porvarillisia ja vastavallankumouksellisiakin aineksia, olemme joutuneet toteamaan Kontrollikomisiosissa työskentelymme aikana.

Esitän muutamia numeroita, jotka valaisevat sitä, kuinka puolueemme on näinä vuosina puhdistautunut vieraista, linjaamme vääristelevistä ja puhtaasti rikollisistakin aineksista. Vuoden 1921 puhdistuksessa eroitettiin ja erosi puolueesta 174.900 henkeä, s. o. likimain 30°/_o koko jäsenmäärästä. Tästä ajasta vuoden 1928 heinäkuun 1 p:ään menessä eroitettiin yksityisten tarkastusten ja kontrollikomisiosien järjestelmällisen työn kautta 260.144 henkeä. Täten siis vuoden 1921 puoluepuhdistuksessa ja sen jälkeisenä aikana on puolueesta eroitettu ja eronnut kaikkiaan 435.075 henkeä.

Näistä on otettu takaisin puolueeseen vain hyvin pieni prosentti! Jos tuota yhteistä summaa pienennelläänkin vaikkapa 10 %:lla, niin sittenkin jää vielä jällelle 300 tuhatta henkeä, jotka ovat eroitettut tai eronneet tänä aikana puolueestamme. Se seikka, että puolueemme riveihin kuuluu nyt puolitoista miljoonaa henkeä, osoittaa, millainen suuri vetovoima puolueella on erikoisesti työväenluokkaan nähden. Nyt on puolueessamme noin miljoona—928.610 työläistä.

Tämän ajankuluessa olemme suorittaneet kokonaisen sarjan erillisiä tarkastuksia. Ensinnäkin ei-tuotannollisten solujen tarkastuksen, joka käsitti melkein yhden neljäsosan koko puolueestamme. Sen jälkeen suoritimme maaseutusolujen puhdistuksen, maaseutusolujen osittaisen tarkastuksen, ja viime vuonna tarkastimme seuraavat erilliset puoluejärjestöt: Mustanmeren, pohjois-Osetinin, Smolenskin, Krimin, Votjakkien alueen ja Irkutskin järjestöt; lisäksi tarkastimme Keskisellä mustanmullan aluella 6 piirijärjestöä, pääasiassa maaseutusoluja, sekä vielä Mordvan alueen puoluejärjestön.

Kaikkien näiden tarkastusten kautta eroitettiin puolueesta 2.130 henkeä; tarkastusalueittain vaihtelee eroitettujen prosenttiluku 6 ja 18 välillä. Niinpä Mustanmeren järjestöstä eroitettiin 13,7^o/_o, pohjois-Osetinin järjestöstä—9,5^o/_o, Smolenskin—6,4^o/_o, Krimin—11°/_o, Votjakkien alueen—18,3^o/_o, Irkutskin—15,3^o/_o, Keskisen mustanmullan alueen—15,3^o/_o ja Mordvan alueen järjestöstä—6°/_o. Nämä numerot osoittavat, että keskimäärin nousee eroitettujen luku 12—13 %:iin, joten siis vuoden 1921 puoluepuhdistukseen verraten on eroitettujen luku alentunut likimain 2,5-kertaisesti. Tämä osoittaa, että puolueemme kokoonpano on kaikesta huolimatta tullut paremmaksi ja vankemmaksi. Olisi kuitenkin väärin tehdä näistä viimevuosien tarkastusten ja vuoden 1921 puoluepuhdistuksen vertailu-

luvuista minkäänlaisia „kontrollinumeroista“. KKK:ssa on ainehistoa, joka puhuu siitä, että siellä täällä onkin jo jaettu sellaisia ohjekirjelmia, että puolueesta on puhdistettava likimain niin ja niin paljon. Eilen sain tietoon tapauksen, jolloin eräs selostaja oli jutellut tehtävämme sisältyvän siihen, että puhdistamme puolueesta likimain yhden kolmasosan. Tällaiset „kontrollinumerot“ ovat hyvin vaarallisia.

Katsomme välttämättömäksi varoittaa mitä päättävimmällä tavalla käyttämästä tuollaisia puhdistettavien lukua etukäteen määritteleviä „kontrollinumeroita“. Kommunis-tisesta puolueesta on puhdistettava kaikki ei-kommunistit. Kuinka paljon heitä on—se on otettava selville mitä syvällisimmällä ja huolellisimmalla tarkastuksella, eroittamatta puolueesta sellaisia ihmisiä, jotka ovat kommunisteja, mutta täyttävät huonosti velvollisuutensa sen vuoksi, että ovat tietämättömiä ja huonosti valmen-nettuja, että järjestö ei osaa ohjata heidän toimintaansa j.n.e.

Heti alusta alkaen on sovittava siitä, miksi me nyt puolueen puhdistamme. Ei tietenkään sen-tähden, että on olemassa yksityisiä huonoja kommunisteja ja soluja; tällöinhän meidän ei tarvitseisi muuta kuin lähettää tiedot näistä yksityisistä huonoista kommunisteista ja soluista kontrollikomissioihin, jotka sitten vastaavalla tavalla asiat tarkastaisivat. Kun uuteen talouspolitiikkaan siirryttäessä tarkastimme puolueemme rivit siltä katsontakanalta, että voisivat kommunistit ottaa suorittaakseen jälleenrakentamiskauden tehtävän, voivatko he uuteen talouspolitiikkaan siirryttäessä sovelluttaa tätä puolueen politiikkaa massoihin nähden, talonpoikaisjouk-koihin nähden,—niin nyt on edes-sämme yhtä vastuunalainen tehtävä, joka vaatii yhtä suurena määrin luokkapuhtautta ja proletaariluokan jär-

kähtämättömyyttä: se tehtävä on koko neuvostotaloutemme rekonstruoi-minen, tämän talouden uudestijär-jestäminen. Tällaisilla teillä ja täl-laisella ajankohdalla on meidän teh-tävä puolue taistelukykyisemmäksi, yhdenlaatusemmaksi ja mobilisointi-valmiimmaksi byrokratismia ja mui-ta luokkalinjan vääristelyjä vastaan käytävää taistelua varten. Tämä tehtävä vaatii jo puolueen kaikkien jäsenten ja sen kaikkien rivien suur-tarkastusta. Ohjekirjelmä selvittää-kin, kenet on puolueestamme puh-distettava. Siinä puhutaan seu-raavaa:

„3. NKP (b):n rivien suurpuh-distuksen ja tarkastuksen perusteh-tävänä on puolueen puhdistami-nen yhteiskunnallisesti vieraista, byrokraatiseituneista ja rappeutu-neista aineksista, jotka käyttävät hyväkseen hallitsevassa puolueessaoloaan omia omanvoitonpyynn-töisiä etujaan varten ja virkauran tavoittelua varten, samaten on puolue päättävästi puhdistettava mielipiteiltään porvarillisiksi ja poroporvarillisiksi muuttuneista sekä sellaisista, jotka pitävät yhteyttä kulakkien kanssa ja vastustavat tämän vuoksi puoluelin-jan ja neuvostolakiin toteuttamista maaseudulla; samaten tuotantoon epäjärjestyttä saattavista ainek-sista, jotka halventavat käyttäy-tymisellään puolueen auktoriteet-tia työläisten silmissä (järjestel-mälliset rokulit ja juopottelu tuo-tannossa, tuotantoa turmeleva työ), sekä itsekkäitä ja luokkaolemuk-seltaan rappeutuneita työläisainek-sia johtavista henkilöistä, jotka esiintyvät puolueen hyväksymiä puolue- ja ammattiliittopäätöksiä vastaan ja joita ei enään voida kasvattaa parempaan suuntaan; niin ikään kaikista oppositi-oniryhmien edustajista, jotka ovat tehneet näiden ryhmien kanssa pesäeron sanoissa, mutta itse teossa jatkavat puoluevastaista työtään puolueen rivien sisällä.“

Ei pidä vääristellä taistelua elämäntapojen mädännäisyyttä vastaan.

Te huomaatte, että vaikkakin kirjelmässä on lueteltu mitä erilaisimpia syitä puolueesta eroittamiseen, niin sittenkin siinä eniten painostetaan kommunistin luokkaolemusta;— meitä kiinnostaa pääasiassa ja ennen kaikkea se, onko henkilö todellakin työväenluokan edustaja ollessaan kommunisti ja proletariaatin etumaisimman avangardin jäsen.

Marraskuun täysistunnon päätöksissä osoitetaan suoranaisesti, että meidän on välttämättömästi puhdistettava puolueemme rivit myöskin sellaisista henkilöistä, jotka ovat elämäntavoissaan rappeutuneet. Emme aseta toistensa vastakohdiksi näitä kahta kommunistiryhmää,—nim. luokkaolemukseltaan vieraita ja elämäntapojen suhteen rappeutuneita,—sillä molemmat ne ovat kelvottomia kommunisteina. Moskovan puolueaktiivin kokouksessa yrittivät jotkut toverit asettaa nämä ryhmät toistensa vastakohdiksi ja ymmärsivät selostuksemme siten, että me vastustamme elämäntapojen mädännäisyyttä vastaan käytävää taistelua ja että me suhtaudumme kevytmielisesti tosiseikkoihin, jotka puhuvat syvällisestä tapainturmeluksesta kommunistiemme keskuudessa. Tällaisten käsitysten vuoksi jouduimmekin kokouksessa määrittelemään jyrkästi suhteemme näihin tosiseikkoihin. Puhuin aktiivin kokouksessa, että:

„puolueessamme ei saa olla sijaa rikollisille kavaltajille; puolueessamme ei voi olla paikkaa omanvoitonpyytäjille, jotka itsekäiden vaikutteiden ja etujen vuoksi eivät täytä puolueen määräyksiä; puolueessamme ei voi olla paikkaa kunniamattomille virkauran tavoittelijoille, jotka jäsenkirjan avulla käyttävät puoluetta hyväkseen omia henkilökohtaisia etujaan varten; puolueessa ei voi olla sijaa sellaisille, jotka juopotelun takia ovat puolueen jäsenenä

turmeltuneet ja jotka halventavat puoluetta; ei voi olla sijaa niille, jotka riistäjän ja orjanomistajan tavoin suhtautuvat naiseen; puolueessa ei voi olla paikkaa niille, jotka asettavat henkilökohtaiset etunsa puolueen ja vallankumouksen etujen yläpuolelle“.

Mutta tästä välttämättömyydestä taistella elämäntapojen mädännäisyyttä vastaan tekevät jotkut yksityiset kommunistit ja jopa yksityiset kontrollikomissionitkin aivan väärän johtopäätöksen, painostaen kaikkein eniten elämäntapoja, eikä kommunistin luokkaolemusta. Tämän vuoksi me teesseissämme määrittelemmekin mitä täsmällisimmällä tavalla, että jokaisen puolueen jäsenen henkilökohtaisen elämän toraiseen ja pikkumaiseen penkumiseen ei pidä ryhtyä. Ei „viinaryyppy“ ole tarkastuksen pääkohteena.

Ei, ei viinaryyppy, vaan puolueen jäsenen luokkaolemus. Painostan tarkoituksellisesti asian tätä puolta, sillä kuinka useita kertoja olemmekaan joutuneet selostamaan asiaa ja havaitsemaan silloin poroporvarillista ja suorastaan typerää ymmärtämättömyyttä tämän kysymyksen asettamisen suhteen. Meidän katsontakannastamme tässä kysymyksessä tekevät jotkut toverit seuraavanlaisen johtopäätöksen: ahaa, te siis vastustatte taistelua juoppoutta vastaan! Ei sinnepäinkään. Puolustamme päättävää taistelua juoppoutta vastaan, mutta teemme eroituksen raittiusyhdistyksen,—s.o. ihmisten, jotka puhuvat: liitymme raittiusyhdistykseen ja annamme valallisen lupauksen olla nauttimatta tippaakaan minkäänlaisia väkijuomia,—ja poliittisen puolueen välillä.

Tietenkin olisi meidän kaikkien ihanteena, että kommunistit eivät ollenkaan käyttäisi väkijuomia; mutta jos te nyt annatte tällaisen määräyksen: ei yksikään kommunisti saa nauttia tippaakaan väkijuomia, tai jos te vaaditte: eroittakaa puo-

lueesta kaikki, jotka nauttivat väkijuomia,—niin minä vakuutan, että te silloin heitätte ulos puolueesta sellaiset ihmiset, jotka ovat uskollisia kommunistille, jotka ovat osoittaneet uskollisuutensa vuosien ja vuosikymmenien taisteluissa, ja taas jättätte puolueeseen tekohurskaat pyhimykset, joita me emme kerrassa mihinkään tarvitse. (Naurua, hälinää).

Asiaan on käytävä käsiksi jonkun verran toisella tavalla. Meillä on puolitoistamiljoonainen puolue ja siinä noin miljoona työläistä, joista monet sadattuhannet ovat liittyneet riveihimme Leninin kuoleman jälkeen. Heihin, kuten meihin kaikkiinkin nähden, on valtava työ suoritettava. Vississä määrin (fyysillisesti) olemme me menneisyyden ihmisiä kaikkine menneisyyden jätteineen ja tarvitsemme siis vielä valtavassa määrin muokkausta. Itse on meidän työskenneltävä niin itsemme kuin myöskin luoksemme saapuvien muokkaamiseksi. Mutta meidän on otettava ihmiset sellaisina kuin he ovat, ja tarkasteltava, kelpaavatko he—kaikkine puutteellisuuksineen ja vajanaisuuksineen—taisteluun sosialismin puolesta, taisteluun sosialismin rakentamisen puolesta, ja ovatko he valmiit tämän työn eteen uhraamaan itsensä, jos niin tarvitaan. Kas näin on kysymykseen käsiksi käytävä. Tietenkin on itsestään selvää, että riveissämme ei voi olla paikkaa sellaisille ihmisille, jotka unohtavat puolueen edut. Liian lempeästi me, esimerkiksi, suhtauduimme alussa sellaisiin „socialismin rakentajiin“, jotka olivat pesiintyneet rakennustyöläisten ammattiliittoon ja järjestivät Moskovassa „kabukit“-nimisen seuran. Hyvä oli, että heidät sittemmin eroitettiin puolueesta ja annettiin oikeuden käsiin, mutta alussa heihin suhtauduttiin verrattain lempeästi. Ja muuten—tällaisia „kabukeja“ on muuallakin kuin Moskovassa.

Joskus tapahtuu, että kun silloin tällöin suhtaudutaan yliolkaisesti

mitä illettävimpään rappeutumisiin, niin samanaikaisesti tavaetaan rinnan tämän kanssa sellaista ulkokultaista ja tekopyhää suhtautumista, että vaaditaan puolueen jäseneltä: puhallappas, ethän vain haiskahda, tai että puolueessa pysymisen ehtona vaaditaan kommunistilta tarkkaa ulkonaista aviouskollisuutta,—ikäänkuin tämä tällainen olisi mikä tarpeellinen ja välttämätön menestymisen ehto sosialismin puolesta käytävässä taistelussa.

Koska meidän on lujasti käytävä kiinni elämäntapojen mädännäisyyttä todistaviin tosiseikkoihin, niin ovat jotkut puoluejärjestöt ymmärtäneet tehtävän siten, että on muodostettava „elämäntapakomissionej“, jotka kiertelevät kaikkien puolueen jäsenten asunnoissa ja tutkivat täten paikan päällä kommunistin yksityiselämää. Varoitamme mitä päättävimmällä tavalla tällaisesta, sillä tällöinhän tarkastuksemme muuttuisi tukkapöllytarkastukseksi, jonka tuloksena olisi maksimaalisen suuri määrä virheitä, priimus-, pyykkitupa- ja keittiörettelöiden pohjalla syntyneitä periaatteettomia päätöksiä j.n.e. Ja kuitenkin on jo elämäntapakomissionejä siellä täällä toiminnassakin.

M.m. Saporoshjessa tuollainen elämäntapakomissioni jo kierteli kommunistien asunnot. Mitä se löysi? Se kiinnitti huomiota yksinomaan siihen, että muutamissa työläisten tölleissä oli pyhäinkuvia. Selvää tietenkin on, että jos kommunistilla on pyhäinkuvia huoneensa seinillä, niin on se todisteena siitä, ettei hän ole vielä tehnyt pesäeroa uskonnnon kanssa.

Mutta joskuspa asuukin yhdessä kommunistin kanssa hänen isäukonsa ja äitinsä, hänen veljensä ja siskonsa,—ja silloin me emme mene vaatimaan että kommunistin on väkivalloin pakoitettava sukulaisensa luopumaan uskonnosta.

Esitän tapauksen Nishnij-Novgorodista „Isvestijassa“ julkaistun Lvovitshin kirjoittaman pakinan mukaan.

Tov. Shdanov vakuutti minulle, että pakina on todellakin otettu lehdestä „Nishegorodskaja Kommuna“, jossa on ollut kirjoitus seuraavilla otsikoilla:

„Älkää väärennelkö puoluepuhdistusta.“—Mutta tämän otsikon alla seuraakin kummallinen kukkanen: „Onko sänkyjenne päissä nikkeli-pallosot?“—Kuinka paljon on huonees-sanne wieniläisiä tuoleja?“—„Ovatko kuvataulut täysin säädyllyisiä?“

— Näin, — jatkaa lehti, — asetettiin kysymykset ja tämä oli joidenkin komissionien lähtökohtana ryhdyttäessä tutkimaan kommunistien yksityiselämää.

Nishnij-Novgorodin lääninoikeuden puoluesolu, joka johti kommunistien yksityiselämän tutkimustyötä, yritti luokitella puolueen jäsenet seuraavaan kolmeen ryhmään: yläpuolella keskinkertaisen, keskinkertainen ja alapuolella keskinkertaisen.

Ryhmään „yläpuolella keskinkertaisen“, — kertoo lehti edelleen, — pääsivät kommunistit, jotka omistivat: sohvan, pystypeilin, nikkeli-pallosilla koristellun sängyn ja mattoja.

Keskinkertaisen ryhmään taas joutuivat kommunistit, jotka omistivat 8 wieniläistä tuolia, pöydän, vaatekaapin ja sängyn... ilman nikkeli-pallosia.

Ryhmään „alapuolella keskinkertaisen“ pääsivät kommunistit, joilla ei ollut yhtään wieniläistä tuolia.

Kas tällaista minä ymmärrän, tällaista pitää kommunisteilla ollakin, — intoilee tutkija „keskinkertaiselle“ hänen huonekalustonsa johdosta.

Vielä esitän Nishnij-Novgorodin Teollisuuskombinaatin puoluesolun yhteydessä toimivan elämäntapakomissionin antaman luonnekuvauksen erään vastuunalaisen talousmiehen „yksityiselämästä“:

„Asuntona yksi hyvin pieni, noin kymmenisen metriä pitkä huone. Kalustona kirjoituspöytä, komea peili ja sänky. Huone on epäjärjestyksessä, aivankuin siinä asuisi

poikamies (?). Kuvatauluja on ja ovat ne säädyllyisiä. Johtajien kuvia ei ollut...“

Eronnut vaimostaan, asuu nyt siskonsa sulhasen luona, työskentelee läänin talousneuvostossa sen perustamisesta saakka. Näyttää olevan kunnan poika.“

Tuollainen on jo suurta typeryyttä, jollaiseksi tahdottaisiin muuttaa mitä suuriarvoisin ja tärkein poliittinen toimitus — puoluepuhdistus. Tuolla tavalla me emme todellakaan saa kerrassaan mitään vakavaluontoista ilmi, emme saa ilmi kommunistin luokkaolemusta, vaan ainoastaan sen, onko hänellä „nikkeli-pallosia“ vai ei. (Naurua).

Mistä ajoista lähtien me olemme alkaneet kommunisteja punnita tuolla tavalla? Tällaista voi tapahtua siksi, että on olemassa väärä käsitys kommunisteista, väärä käsitys kommunistisesta puolueesta, jota pidetään jonkunlaisena kerjäläismunkkien lahkona, joka on antanut pyhän lupauksen olla juomatta, olla tupakoimatta... (Naurua).

Kontrollikomissionien edustajain neuvottelukokouksessa päätimme, että tuollaiset „elämäntapakomissionit“ on heti paikalla hajoitettava ja niiden toiminta lakkautettava. Tietenkin on näillä elämäntapakomissioneilla mitä parhaimmat aikomukset, mutta niiden toiminnan tulokset voivat olla aivan päinvastaiset, puhumattakaan enään siitä, että niiden työ voi tuoda puhdistukseen joukotain kaikennäköisiä periaatteettomia keittiö- y. m. rettelöitä, jotka kaikki ehkäisevät puhdistuksen perustetävien toteuttamista.

Erikoista huomiota maaseutu- ja neuvostosoluihin!

Kiinnitämme erikoista huomiota neuvosto- ja maaseutusolujen puhdistukseen. Tietenkin on meillä myöskin tuotannollisissa soluissa — työläismuodon alle piiloutmeina — vielä sellaisiakin ihmisiä, jotka vasta äsket-

täin kuuluivat valkoisten laumaan. Monet asianhaarat on tässä kuitenkin otettava varteen. Tarkastelkaamme esimerkkinä vaikkapa Ishevin tehtaita. Kuten tunnettua, liittyy hyvin huomattava osa näiden tehtaiden eserri- ja mensheviikkityöläisistä — ja osa muitakin heidän vaikutuksestaan — kuuluisaan Kapelevin divisionaan, joka tappeli meitä vastaan Koltshakin armeijan riveissä. Kun nyt tarkastelette Ishevin puoluejärjestön kokoonpanoa, niin havaitsette työläisten joukossa — puhun nyt tuotannollisista soluista — 30—40 prosenttia sellaisia, jotka olivat aikoinaan meitä vastaan. Nyt nouseekin vakavaluontoinen kysymys siitä, onko meidän eroitettava heidät puolueesta. Mieli pitteeni on, että jos nämä ihmiset eivät salanneet menneisyyttään liittyessään puolueeseen, jos työläiset ovat antaneet heidän 6—7 vuotta sitten suorittamat tekosensa anteeksi ja jos he ovat osoittaneet työläisinä syvää uskollisuutta puoluetta kohtaan, niin olisi väärin ratkaista kysymys tällä tavoin. Samaten ovat muuten asiat myöskin Ashabadissa ja Kisyl-Arvatissa, jossa niinkään useat työläiset ovat palvelleet valkoisissa armeijoissa. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että meidän pitäisi yleensä suhtautua rauhallisesti valkoisissa armeijoissa palvelleihin, vaikkapa he sitten olisivatkin liittyneet riveihimme tehdastyöläisten ominaisuudessa.

Jos he jälleenrakennuskauden aikana jotenkuten tulivatkin mukamme, niin nyt, jolloin vaaditaan hyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan ja jolloin vaaditaan maksimaalisen suurta puoluejärkähämättömyyttä, on meidän, toverit, parempi vapautua perusteellisemmin näistä aineksista. Heitä on riittävästi neuvostoelimissä n. k. neuvostopalveluskuntalaisten joukossa. Näiden keskuudessa tavataan myöskin joskus sellaisia henkilöitä, joita тов. Stalin sattuvasti nimitti „lakeera-etuiksi kommunisteiksi“; heidän la-

keerauksensa antaa heille säädyllisen ulkonäön, mutta taas toiselta puolen suojelee lakka runkoa — kuten tunnettua — kaikenlaisten ulkonaisten vaikutteiden, niiden joukossa kommunististenkin, sisään tunkeutumiselta. „Lakeeratut kommunistit“ pyrkivät käyttäytymään siten, etteivät loukkaisi ketään. He ovat virkamiestyyppejä ja omaksuvat he tämän lisäksi hyvin usein byrokratismin huonoimmat piirteet, tehden täten ihmisiin poistyöntävän vaikutuksen. He suhtaantuvat välinpitämättömästi, yliolkaisesti ja halveksuvan alentuvaaisesti virastoomme saapuvaan työläisihmiseen kysymättä työläisen asiaa ja kiinnittämättä häneen minkäänlaista huomiota. Tällaisia byrokratisoituneita aineksia on meidän puhdistuksessa iskettävä lujasti.

Maaseudulla ovat asiat siten, että huomattava osa välittömästi maataloudessa ja osittain alemmassa neuvostokoneistossa työskentelevistä kommunisteista vääristelee joskus puoluelinjamme aivan tuntemattomaksi. On otettava huomioon, että sellaisia työläiskommunisteja, joilla on yhdysiteitä maaseudun kanssa, ei meillä ole kovinkaan paljoa. Tällaisia työläisjäseniä on puolueessamme 10,1%, joista henkilökohtaisesti työskentelee maataloudessa 3,7% ja 5,8% lähettää rahallista avustusta maaseudulle. Kandidaattien joukossa on tällaisten kommunistien prosenttiluku korkeampi. Tämä osoittaa, että otamme nyt puolueeseen enemmän kuin ennen sellaisia työläisiä, jotka ovat yhteydessä maatalouden kanssa. Vuoden 1927 tammikuun 10 p:nä — tuoreempia tietoja en voinut hankkia — oli kandidaattien joukossa maaseudun kanssa yhteyttä pitäviä kommunisteja 16,6%, joista henkilökohtaisesti osallistui maataloustyöhön 7,6% ja rahallista avustusta lähetti maaseudulle 8%. Kas tällainen on se työläiskommunistien kerros, jonka kautta työläisvaikutteet virtaavat maaseudulle, mutta samalla

myöskin maaseudun vaikutteet työväenluokkaan.

Mitä huolellisimmin on meidän tarkastettava, minkälainen on tilanne maaseudulla luokkakokoonpanon suhteen. Muutamissa piireissä on kyläsolujen luokkakokoonpano varsin huono.

Siitä, että maaseudulla on sellaisia ihmisiä, jotka eivät lainkaan toteuta puoluelinjaamme, puhuvat kaikki suorittamamme tarkastukset. Yhdistymisen luokkasuhteessa vieraisiin aineksiin tapahtuu maalla yksinkertaisemmin ja huomaamattomammin; eri talonpoikaisryhmittymien — hyvinvoipien ja kulakkien, köyhien ja keskivarakkaiden — välillä on tuskin huomattavat rajat. Maalla sattuu tällaisiakin tapahtumia: puolittain työläinen, puolittain talonpoika pyytää pappia luokseen lasta kastamaan, ja lähettää tässä tarkoituksessa papille kirjeen „kommunistisella tervehdyksellä“; „Kunniotettava isä Sergei, haluaisin lapsen kastattaa. Kommunistisella tervehdyksellä — teidän Nikolai Koslov“. (Naurua). Emmeköhän voisi „kommunistisella tervehdyksellä“ heittää tuollaiset ulos puolueesta! Esitän Irkutskin läänin Manshurin kyläsolun antaman luonnekuvauksen eräästä Tsyikov-nimisestä jäsenestään: „Maatyöläinen, entisen aatelismiehen poika, kurinalainen. (Luonnekuvauksen antaa puoluesolu). Ideologisesti ja puoluekannalta katsoen riittämättömässä määrin luja, puoluepäätöksiä toteuttaa tarmokkaasti.“

Otappa nyt selvä tuollaisesta luonnekuvauksesta! Asian ydin sisältyykin siihen, että jotkut kyläsolut eivät ylipäänsä tahdo antaa huonoja luonnekuvauksia „omista“ kommunisteistaan. Tämän vuoksi onkin tarkastuskomissionin säännöllisesti suhtauduttava mitä kriittisimmin puoluesolujen toimistojen antamiin henkilökuvauksiin. Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että näihin henkilö- ja luonnekuvauksiin pitäisi suhtautua täydellisellä epäluottamuksella. Ei

suinkaan, sillä nehan ovat perushistoriana tarkastuksessa, mutta niitä onkin katseltava nimenomaan ainehistoriana, joka pitää tarkastaa. Kun komissioni tarkasti ylläpänä mainitun „kurinalaisen ja puoluepäätöksiä tarmokkaasti toteuttavan“ henkilön, niin eroitti se hänet puolueesta „aatteellisesti horjuvana olentona ja entisen aatelis-tilanheran ja Manshurin kylän suurnykyrin poikana. Koltshakin armeijassa palveli hän esikunnan vartiostossa. Kylän köyhät ja keskivarakkaat ovat kovasti suutuksissaan siitä, että mies on puolueessa. Hänen veljensä on upseeri, jonka hän yritti haalata jäseneksi ammatillittoon. Ei kiinnitä vähintäkään huomiota kommunistisen nuorisoliiton kyläsoluun, jonka johdossa ovatkin olleet kulakit“. Kas näin suuresti eroaa komissionin antama luonnekuvaus ensimmäisestä kyläsolun toimiston antamasta luonnekuvauksesta. On muistettava, että useissa kyläsoluissa tulee tämä tällainen toistumaan (eikä yksin kyläsoluissa), eikä ainoastaan maaseudun rappeutuneissa, vaan myöskin puolittain rappeutuneissa kyläsoluissa tullaan antamaan mitä parhaimpia henkilökuvauksia „omista“ jäsenistä.

Maaseudulla, kuten kaikkialla muuallakin, on meidän tietenkin välttämätöntä määritellä aivan henkilökohtaisesti, mitä kukin kommunisti on miehiään, mutta ei yksinomaan tähän sisälly solun tehtävät maaseudulla. Tarkastuskomissionien on suoritettava jättiläismäinen tehtävä, niiden on tarkastettava puolueen työ, eikä ainoastaan kunkin yksityisen kommunistin toiminta, niiden on tarkastettava, kuinka toteutetaan puoluelinja kussakin kylässä ja annettava tarkasti määritelty vastaus köyhille ja keskivarakkaille talonpojille puoluelinjaa koskeviin kysymyksiin. Jos meidän täytyy, — ja nähtävästi meidän täytyykin, — hajoittaa muutamia puoluesoluja maaseudulla, niin on turvattava mahdollisuus uusien, luok-

kasuhteessa lujien ja linjaamme todenteolla toteuttavien solujen muodostamiseksi entisten kelvottomien tilalle.

Jokunen sana kansallisten tasavaltujen ja alueiden puoluesoluista. Käsiinne jaetussa selostuksessa havaitsette hyvin räikeitä asiapapereita. M.m. löydätte siinä Kasakkain tasavallan puoluekomitean lausunnon Ishanbazarin puoluejärjestöstä, jossa toimi aivan puhdas kulakkisoluu. Tässä kulakkisolussa tapahtui sellaistaikin, että köyhälistölle jaettavaksi aiottuja kyselykaavakkeita puolueeseen liittymistä varten myytiin 2—3 ruplan hinnasta kappaleelta. Kyselykaavakkeet kätkettiin tarkoituksellisesti; jos joku halusi liittyä puolueeseen, oli hänen mentävä neuvottelemaan asiasta paikallisen kaupiaan ja kulakin kanssa.

Kauemmaksi ei tarvitse mennäkään. Selvä juttu, että tällaiset järjestöt on mitä huolellisimmalla tavalla läpeensä tarkastettava ja puhdistettava. Niissä on tietenkin aivan uusiakin aineksia, jotka voivat olla puolueessamme. Tahtoisin kiinnittää huomiotanne juuri tuollaisella pohjalla mahdollisesti syntyvään virheeseen, nimittäin siihen, että tässä suhteessa olemme tekemisissä toiselta puolen sellaisten aineiden kanssa, jotka ovat liittyneet puolueeseen kansalaissodan vuosina, ja toiselta puolen vasta nyt puolueeseen liittyneiden uusien aineiden kanssa. Toverit, kun muodostimme puoluejärjestöt Turkmenistanissa, Kasakkain tasavallassa ja muilla samanlaisilla alueilla kansalaissodan vuosina, niin otimme puolueeseen hyvin vähän proletaarisia ja köyhiä aineksia, — he eivät vielä silloin tulleet puolueeseen. Hallussani on erään kansallisen alueella työskentelevän toverin kirjelmä, jossa puhutaan, että kaikkein huolellisin puoluetarkastus ja -puhdistus on toimitettava raja-alueilla, erikoisesti Turkmeniassa. Syy tähän, — kirjoittaa toveri, — sisältä seuraavaan:

„Turkmenistanin kommunistinen puolue syntyi — teollisuusproletariaatin melkein kokonaan puuttuessa — maan alkuasukasväestöstä. Turkmenilaiset köyhät talonpojat ja maatyöläiset, jotka olivat neuvostovallan perustamisen aikoina melkein järjestään lukutaidottomia, jäivät puolueen ulkopuolelle.“
Tämä sama toveri esitti minulle nimiluettelon 20 henkilöstä, jotka pitäisi puhdistaa puolueesta. Kun tarkastelee tätä luetteloa, niin päätyy sellaiseen johtopäätökseen, että uskottavasti on siellä suuri prosentti henkilöitä, joilla ei ole paikkaa puolueessamme. Luen tässä muutamia henkilökuvauksia, mainitsematta kuitenkaan nimiä, koska nämä tiedot eivät ole vielä tarkistettut:

„Entinen valkokaartin upseeri, joka on saanut tunnustukseksi ansiokkaasta taistelustaan Puna-armeijaa vastaan kunniamerkin Buharan emiiriltä. Oli Puna-armeijaa vastaan vv. 1918—19 taistelleen pataljoonan komentajana aina Kaspienmeren rintaman likvidoimiseen saakka.“

„Palveli luutnanttina ja johti l:detta eskadroonaa valkokaartilais-rosvojoukoissa Kaspienmeren rintaman muodostumisajoista aina sen likvidoimiseen saakka. Kunnostautui erikoisella julmuudellaan, ei voinut kärsiä sotavankeja, vaan ampui heidät kaikki korkean omakätisesti. Näistä ja muista samanlaatuisista „urotöistään“ palkitsi Buharan emiiri hänet korkeimman arvoluokan kunniamerkillä.“

„Johti l:mäistä eskadroonaa valkoisten rosvojoukoissa. Kunnostautumisestaan taistelussa punaisia vastaan palkittiin hänetkin kunniamerkillä. Vanhasta muistista juopottelee hän ankarasti ja sikahumalaisena ollen hyvin usein ammuskelee...“

Luulen, että tällaisia esimerkkejä löytyisi kymmenittäin. Keskustelin hiljattain tällä alueella työskentelevien tovereitten kanssa. He puhuivat

tilanteen olevan siellä hyvin monimutkaisen siinä suhteessa, että kokonaiset alueet olivat silloin valkoisten hallussa ja tosiasiallisesti oli koko näiden alueiden väestö mobilisoitu taisteluun bolshevikkeja vastaan. Mutta, toverit, tiedämme kuitenkin, että näinä vuosina on riveihimme tullut ihmisiä, jotka—meille vieraasta yhteiskunnallisesta syntyperästään huolimatta—ovat osoittaneet uskollisuutensa taistelussa neuvostovallan ja sosialismin puolesta.

Aktiivisesti he ovat kanssamme osallistuneet kansalaissotaan, aktiivisesti he ovat osallistuneet sosialistiseen rakennustyöhön ja puolueen jäseninä he ovat tänä aikana suuresti kasvaneet. Tämän vuoksi tahdoisinkin sanoa, että kysymyksen ratkaisemiseen ei pidä käydä käsiksi yksinomaan elämäkerran ja yhteiskunnallisen syntyperän katsontakannalta. Tällöin me voisimme tehdä hyvin suuria virheitä. Jopa parhaimmissakin puoluejärjestöissä on maatyöläisiä keskimäärin vain kaiken kaikkiaan 5—7% koko järjestön jäsenmäärästä. Selvä juttu, että tällaisissa järjestöissä on suhtauduttava kaikella huomaavaisuudella niihin tovereihin, jotka vuosikausia ovat työskennelleet puolueessamme. Puhdistettava on niistä kaikki kulakkien, pappien ja yleensä meille vieraiden aineiden kanssa yhteyttä pitävät henkilöt, jotka väärustelevät sosialistisen politiikkamme linjaa. Riveihimme on taas jätettävä ne, jotka meille vieraasta yhteiskunnallisesta syntyperästään huolimatta ovat osoittaneet uskollisuutensa puolueellemme.

Samanaikaisesti on meidän päätävästi lyötävä sellaisia aineksia, jotka taistelevat tosiasiallisesti puoluelinjaa vastaan ollen yhteiskunnallisten ja elämäntapakysymysten alalla taantumuksellisten tottumusten ja vaikutteiden alaisena, sekä sellaisia aineksia, jotka orjuuttavat, myyvät ja ostavat naisia, kieltävät heitä Idän maissa paljastamasta

kasvojaan, käymästä kokouksissa ja osallistumasta yhteiskunnalliseen elämään.

Tässä suhteessa jää Keski-Aasian puolue toimiston vuonna 1928 hyväksymä ja NKP(b):n KK:n järjestötoimiston vahvistama päätös täysin oikeana edelleenkin voimaan ja on välttämättömänä ohjeena tarkastuskomissionien toiminnalle.

Missä järjestyksessä suurpuhdistus toimitetaan?

Meidän on varoitettava käyttämästä tutkintotuomarin työmetoodia, jolloin jokainen tarkastettava saateetaan vavistuksen valtaan ja jolloin hän saapuu tarkastuskomissionin eteen jo etukäteen kärsien siitä, että häntä voidaan kiduttaa kaikennäköisillä tenttikysymyksillä. Tällaista emme ollenkaan tarvitse. Olemme tenttejä vastaan, sillä on sanottava suoraan, että tarkastettavat voivat joskus olla hyvinkin hyviä puolueen jäseniä ja proletaareja, mutta eivät silti ole mitään „hakoja“ tiedoissa ja teoretikkoina. Tietenkin on itsestään selvää, että silloin kun tarkastamme toisista puolueista ja intelligenssin keskuudesta lähteneitä henkilöitä, jotka ovat hiljattain liittyneet puolueeseemme ja joita kohtaan on olemassa vakavia epäilyksiä,—ei ole haitaksi tarkastaa heidän kommunistista lujuttuaan silläkin tavalla, että otetaan selville, kiinnostaako heitä puolueemme päätökset ja puolueemme historia vai harrastavatko he ehkä viimemainittua enemmän eserrien, Bundin t.m.s. puolueen historian tutkimista. Näitä henkilöitä tarkastettaessa ei tietenkään ole haitaksi ottaa perusteellisemmin selvä asian tästäkin puolesta.

Myöskään ei ole puhdistusta pillattava sillä, että kutsumme meille vierasta väkeä lausumaan tuomionsa kommunisteista. Tämän yhteydessä herääkin kysymys siitä, onko puh-

distuksen oltava avoin vai suljettu. Neuvottelukokouksessa epäilivät jotkut avoimen puhdistuksen mahdollisuutta Leningradin ja muiden kaupunkien suurten tehtaiden tuotannollisissa kollektiiveissa. Muutamat puolueen jäsenet käsittävät asian siten, että meidän on ehdottomasti koottava kerralla kaikki puolueen jäsenet yhteen paikkaan. Jos tätä ei voida tehdä, niin miksemme saa järjestää kokouksia verstaissa verstaalutun ja työvuorottain. Ja—lopuksi—miksemme voisi puhdistusta suorittaa aakkosjärjestyksessä siten, että sinä ja sinä päivänä kutsutaan koolle tarkastuskomissionin istunto, sinä ja sinä päivänä järjestetään avoin kokous sillä ja sillä tunnilla. Aikaisemmin voi tästä jo tiedottaa kaikille työläisille, osoittamalla samalla, ketkä voivat puhdistuskokouksessa olla saapuvilla. Tässä työssä on muodollisuuksia vältettävä. Ja kaiken tämän jälkeen voi jo järjestää sellaisen kokouksen, jossa voivat kaikki olla saapuvilla. Jos vain yksinkertaisesti ilmoitetaan tarkastuskomissionin avoimesta istunnosta, ja tämä tarkastuskomissioni kokoontuukin sellaiseen aikaan ja sellaisessa paikassa, jolloin ja jonne ei mitään huomattavampia väkijoukkoja voi saapua,—niin pelkäämme, että tällöin ei avoimesta puhdistuskokouksesta tule mitään. Katsomme—KK:n marraskuun täysistunnon päätöksen mukaisesti,—että avoin puoluepuhdistus on meille suuresta merkityksestä, työläisiin ja maaseudulla maatyöläisiin, köyhiin ja keskivarakkaisiin talonpoikiin nähden on puhdistuksen oltava avoin. Tietenkin tulemme kohtaamaan tässä suuria vaikeuksia. Puhdistus sujuu jonkunverran hitaammin. Laskemme kuitenkin, että XVI puoluekokoukseen mennessä on koko puhdistustyö loppuun-suoritettu. Emme hyväksy sellaista hätiköimistä, jonka mukaan työ pitäisi saada mahdollisimman nopeasti käsistä pois. Sellainen ei ole hyväksi.

Meidän on poistettava avonaisissa kokouksissa ilmaantuva demagoogisten, puoluevastaisten esiintymisten vaara, jolloin yhdet ja toiset toverit voivat antautua joissakuissa avoimissa, tosiasiallisesti puolueettomien kokouksissa vallitsevien meille vieraiden mielipiteiden valtaan. Kaikesta tästä huolimatta on avoin, työläisten ja talonpoikain läsnäollessa suoritettava puoluepuhdistus ainoa oikea. On itsestään selvää, että meille vieraita aineksia ei näihin kokouksiin pidä päästää. Etukäteen on ilmoitettava, että puhdistuskokouksiin eivät saa osallistua valitsemisoikeutensa menettäneet henkilöt sekä yleensä meille vieraat ainekset.

Neuvottelukokouksessa päätimme, että puhdistuksessa äänestävät vain tarkastuskomissionin jäsenet.

Tarkastuskomissioni tekee päätöksen. Jotkut ajattelevat, että puhdistuksen ajaksi puoluejärjestö ikäänkuin hajoaa. Kuitenkaan ei missään tapauksessa saa tarkastuksen aikana heikentää puolueen kontrollia ja johtoa.

Mielestämme on paljon parempi, jos me annamme läsnäolevien vapaasti lausua mielipiteensä kustakin kommunistista ja ilmoitamme heille tämän ohella: „Toverit, jääväyksenne ja mielipiteenne otamme kysymystä ratkaistaessa huomioon“. Tämä tapa on paljon parempi sellaista, jolloin komissioni tekee päätöksensä vasta edelläkäyvän yleisen äänestyksen jälkeen; yleisen äänestyksen tulosta—vaikka se olisi harhaanosuvakin—on jälestäpäin hankalata muuttaa.

Puhdistuksen ajoista. Päätimme neuvottelukokouksessa, että puhdistus on aloitettava toukokuun 15:nneistä p:stä, siitä; mitkä solut—maaseutu—vai korkeakoulu-, sotilas- vai tuotannolliset solutko—on ensiksi tarkastettava, päätetään jokaisessa piirissä erikseen. Tämä sentähden, että esim. toukokuun teko alkaa eri paikoissa eri aikoina. Näin me siis annamme vain yleiset ohjeet, jota-

vastoin konkreettisen suunnitelman valmistaa kukin puoluejärjestö erikseen.

Erikoisesti tahtoisin kiinnittää huomiota siihen, että jo nyt on sattunut joitakuita väärinkäsityksiä kysymyksessä eri oppositiorihmistä.

Puolueen päätös on, että oikeistosuuntaa vastaan käymme me aatteellista taistelua. Tämä päätös on ei ainoastaan voimassa, vaan lisäksi velvoittaa meitä äskettäin koolla olleen täysistunnon päätös käymään tässä suhteessa erikoisen tarmokasta taistelua. On itsestään selvää, että siellä, missä havaitsemme suoranaista puolueen päätösten rikkomista, puolueen vahvistamien teollisoimista, maatalouden kollektivisoimista ja kulakkia vastaan käytävää taistelua koskevien päätösten rikkomista, kulakeille säädetyn yksilöllisen verotuksen vastustamista ja kulakkiaineksien tukemista, — on itsestään selvää, että tällaiseen syyllisiksi havaituilla henkilöillä ei ole paikkaa puolueemme riveissä. Olisi kuitenkin aivan väärin, jos me tämän perusteella eroittaisimme puolueesta kaikki ne, jotka ovat lausuneet mielipiteensä yhteen tai toiseen suuntaan työjärjestyksessämme olevista kysymyksistä ennen niiden lopullista vahvistamista. Tällainen olisi kokonaan virheellistä.

Erikoisesti on kiinnitettävä huomiota tarkastuskomissionien valmentamiseen, niiden huolelliseen valintaan ja ohjaamiseen sekä siihen, että komissionien työhön suhtauduttaisiin todella täydellisellä luottamuksella. Jos tulee virhe tehtyä, niin on se heti nopeasti korjattava, sillä muuten halventaa virheen tehnyt komissioni itsensä ja vaikutus tästä voisi heijastua suhtautumisessa kaikkien tarkastuskomissionien työhön. On taattava pysyvä ja huo-

lellinen ohjaus näiden tarkastuskomissionien työlle, eri komissionien työkokemukset on otettava tarkasti ja nopeasti varteen ja tarkastuksen kulusta on joukoille laajasti tiedoitettava.

On pidettävä mielessä, että tehtävämme ei ole ainoastaan määritellä yhden tai toisen yksityisen kommunistin kelpoisuus, vaan tämän lisäksi on meidän tehtävä yhteenvedot kunkin puoluesolun ja kunkin puoluejärjestön työstä, — yleiset yhteenvedot, jotka auttavat meitä parantamaan työtämme. Vaikeudet tulevat olemaan jättäjäismäiset, puolitoistamiljoonaisen puolueen suuri puhdistustyö vaatii meiltä voimia ja varoja.

On muistettava edessämme olevan tehtävän vastuunalaisuus, tarkastetaviin on suhtauduttava huolellisesti, luokkalinjan puhtaus tarkastuksen aikana on turvattava, — se on tärkeintä. Minkäänlaisia kontrollinumeroita puhdistettavien määrästä ei etukäteen pidä laatia. Puolueen jäsenten vapaaehtoista työtä puhdistuksen hyväksi on maksimaalisen suuressa määrin käytettävä ja on heitä mobilisoitava tähän työhön. Varoja vaatii puhdistus aika paljon. Niitä on meidän mahdollisimman säästelellisesti käytettävä ja koetettava korvata maksimaalisen suuri osa niistä vapaaehtoisella työllä.

Lisäksi on meidän huolehdittava siitä, että puhdistus auttaisi jo sen suorittamisen aikana kiinnittämään puolueeseen uusia työläisjoukkoja. Entisten värväyskamppailujen kokemusten perusteella on meidän muistettava, että nyt ei ole kysymys mistään iskutehtävän luontoisesta värväys-„kamppailusta“. Huolellisesti on meidän suhtauduttava riiveihimme liittyviin niin tarkastuksen aikana kuin sen jälkeenkin, välttääksemme saastuttamasta uudelleen puoluetamme, sillä jos siten kävisi, niin työmme menisi aivan hukkaan.

Heittäen riveistään ulos vieraat ja kelvottomat ainekset on puolueen tultava tämän puhdistuksen kautta väkevämmäksi ja taistelukykyisemmäksi. Puolue mobilisoi ja sen täytyykin mobilisoida kaikki voimansa taisteluun byrokratismia vastaan, taisteluun puolueen päätösten toteuttamisen puolesta, päätösten, jot-

ka tähtäävät taloutemme täydelliseen rekonstruointiin, sosialistiseen uudestirakentamiseen!

Vaikka tämä tehtävä olisi kuinkaakin vaikea, niin olen vakuutettu, että puolue, — tehtävän tärkeiden tuntien — täyttää sen sosialismin puolesta käytävän taistelun etujen mukaisesti. (Suosionosoituksia).

Päätöslauselma.

NKP (b) : n jäsenten ja kandidaattien puhdistuksesta ja tarkastuksesta.

1. Koko toiminta-aikanaan on NKP (b) vain kerran suorittanut riviensä suurpuhdistuksen. Tämä tapahtui v. 1921, kansantalouden jälleenrakentamiskauteen siirryttäessä, kansalaissodan loputtua, jolloin puolue, asetettuaan tehtäväkseen „puolueen puhdistamisen epäkommunistisista aineksista tarkistamalla tarkoin jokaisen kommunistin toiminnan tehtäviensä ja puoluejäsenvelvollisuuksiensa suorittamisen kannalta“, vapautui huomattavassa määrin sille vieraista sekä turmeltuneista aineksista, lujitti puoluerivejä ja otti käytäntöön sarjan toimenpiteitä, jotka rajoittavat ei-proletaaristen ainesten tunkeutumista puolueeseen ja takaavat huolelliseman siivilöinnin työväenluokan ja talonpoikaiston riveistä puolueeseen liittyviin nähden.

2. Tämän puhdistuksen suorittamisesta on kulunut 8 vuotta, jona aikana puolue on lukumäärällisesti kasvanut kolminkertaiseksi. Tällä ajalla—XIII ja XIV edustajakokousten välillä—suoritettiin ei-tuotannollisten solujen jäsenten ja kandidaattien tarkastus, jonka päätehtävänä oli „puolueen puhdistaminen yhteiskunnallisesti vieraista ja turmeltuneista aineksista sekä sellaisista ei-proletaarisista henkilöistä, jotka puolueessaoloaikanaan eivät ole osoittautuneet kommunisteiksi yhden-

tai toisenlaatuisten valtiollisten, taloudellisten tai muiden järjestöjen työn parantamisessa, eivätkä ole ylläpitäneet välitöntä yhteyttä työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin“ (XIII edustajakokouksen päätöslauselmasta). Kaikkiaan tarkastettiin noin 25% koko puolueesta, jolloin eroitettavaksi joutui noin 7% tarkastetuista. V. 1926 suoritettiin maaseutusolujen osittainen tarkastus ja v. 1927 kaikkien puolueen jäsenten ja kandidaattien uudelleenregiströinti. Näin on NKP (b) noudattanut yhtä Kominternin kuulumisen ehtoa (järjestyksessä 13 : matta), jossa vaaditaan:

„Kommunististen puolueiden on kaikissa maissa, missä kommunistit työskentelevät julkisesti, suoritettava määrääjoittaisesti järjestöjensä henkilököönpanon puhdistuksia, puhdistukseen täten rivinsä niihin väistämättömästi tunkeutuvista pikkuporvallisista aineksista.“

Jälleenrakentamiskauden kestäessä on puolue tämän lisäksi järjestelmällisesti päivästä päivään puhdistanut rivejään kontrollikomissionien työn kautta, vetämällä edesvastuuseen ohjelmaa ja puoluekuria vastaan rikkoneita puolueen jäseniä sekä turmeltuneita ja meille vieraita aineksia. Vuodesta 1922 viime vuoden kesäkuuhun saakka poistui puolueesta kontrollikomissionien eroittamina,

oma-aloitteisesti eronneina tai jäämällä saapumatta uudelleenregistreintiin yhteensä 280.144 NKP (b):n jäsentä ja kandidaattia.

3. Maan sosialistisen talouden uudestirakennuskautena, johon välittömästi liittyy sosialististen aineiden hyökkäys kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan sekä luokkataistelun kärjistyminen, on puolueen erikoisen huolellisesti tarkastettava rivinsä luodakseen lujemman vastarinnan pikkuporvarillisen vaistovaraisuuden vaikutukselle ja tehdäkseen puolueen yhdenkaltaisemmaksi ja taistelukykyisemmäksi voittamaan kansantalouden sosialistisen uudestirakentamisen tiellä olevat vaikeudet.

V. 1928 marraskuun täysistunnon päätös „puolueen mitä päättävimmistä puhdistamisesta yhteiskunnallisesti vieraista, puolueeseen tuppautuneista, byrokratisoituneista ja turmeltuneista aineksista“, „aineksista, jotka käyttävät hyväkseen hallitsevassa puolueessa oloaan omia itsekkeitä etujaan ajaakseen ja kärkyäkseen hyviä virkapaikkoja, porvarillispikkuporvarillisiksi muuttuneista, kulakkien kanssa yhteyttä pitävistä j. n. e. aineksista“—johtuu samalla Kominternin hyväksymästä päätöksestä suorittaa määrääjottain kaikkien NKP (b):n jäsenten ja kandidaattien puhdistuksia (uudelleenregistreointeja) paikallisten puoluejärjestöjen ja koko puolueenkin yhteiskunnallisen kokonannon parantamisen sekä poliittisen ja moraalisien tason kohottamisen tarkoituksessa tänä mitä vaikeimpana sosialismin puolesta käytävän taistelun ajankohtana, jolloin aloitamme koko SNTL:n kansantalouden perinpohjaisen sosialistisen uudestirakentamiskauden.

4. Puolueen rivien yhteiskunnallisen kokonannon epäämättömän parantamisen ja sen proletaarisen rungon lujittumisen ohella (44% Leninin kuoleman aikana ja 62% heinäkuun alussa vuonna 1928) ja siitä

huolimatta, että puolue on kasvanut kolminkertaiseksi ja puolueen työläissolujen ominaispaino on tuntuvasti lisääntynyt, jää puolueen yhteiskunnallinen kokoonpano yhäkin vielä jällelle niistä vaatimuksista, joita puolueen edessä on Neuvostoliiton kansantalouden sosialistisen uudestirakentamisen kautena. Lisäksi se, että ammatillisen, taloudellisen ja neuvostokoneiston lähes kaikissa renkaissa, vieläpä puoluekoneistossakin, on byrokratisoituneita aineksia ja paikoita, varsinkin maaseudun alemmassa koneistossa, tavataan muuntuneisuutta porvarillisuuteen, yhteishommailua kulakkien kanssa ja luokkalinjan vääristelyä, hidastuttaa parhaiden proletaariainesten puolueeseen liittymistä niin kaupungeissa kuin maaseudullakin, heikentää sosialistisen rakennustyön vauhtia ja toisinaan kylvää jonkinlaista epäluottamusta neuvostovaltaa kohtaan laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen keskuudessa. Lujana leniniläisenä runkona puolueessamme olevien satatuhantisten proletaarijoukkojen ohella on riveissämme myöskin niihin tuppautuneita pikkuporvarillisia aineksia, jotka tuovat mukanaan mädännäisyttä elämäntavoissa, vaikuttavat esimerkillään turmelevasti puolueriveihin ja suhtautuvat yliökäisesti työläisten ja työtätekevään talonpoikain yleiseen mielipiteeseen, aineksia, jotka ajavat puolueessa omia itsekkeitä etujaan ja tavoittelevat hyviä virkapaikkoja, aineksia, joista puolue on riittämättömässä määrin puhdistautunut kontrollikomissionien jokapäiväisen työn kautta.

Edessäolevan puhdistuksen on vapautettava NKP(b):n rivit näistä aineksista ja veimistutettava puolueen mobilisointivalmeutta sosialistista hyökkäystä varten ja entistäänkin enemmän lujitettava luottamusta puolueeseen, vedettävä sen riveihin niin kaupungeissa kuin maaseudullakin uusia proletaari- ja maatyöläisaineksia.

5. Asetettaessa kysymys puolueen suurpuhdistuksesta on ehdottomasti mielessä pidettävä, että työväenluokan kokoonpano on viime vuosina tuntuvasti muuttunut, mistä seikasta V. I. Leninkin katsoi välttämättömäksi varoittaa heti v. 1921 puoluepuhdistuksen jälkeen, jolloin hän kirjoitti:

„Epäilemättä lasketaan meillä ihan vakituisesti työläisiksi sellaiset henkilöt, jotka eivät ole minikäänlaista vakavampaa kouluutusta suurteollisuudessa saaneet. Hyvin usein joutuvat työläisten ryhmään todelliset pikkuporvarit, jotka työläisiksi ovat joutuneet sattumoisin ja vain vähäksi aikaa. Kaikki järkevämmät valkokaartilaiset ottavat täysin määritellysti varteen sen seikan, että puolueemme muka proletaarinen luonne ei itse asiassa ole ollenkaan takeena sellaista mahdollisuutta vastaan, että pikkuomistajiin kuuluvat ainekset voivat saada puolueessamme ylipainon, vieläpä hyvinkin lyhyessä ajassa.“

Samaten katsoi Lenin välttämättömäksi varoittaa siitä, että „varsin monille intelligentti- ja puolintelligenttiaineksille ei työläiseksi ryhtyminen meidän oloissamme ole mikään vaikeus“.

Hän vaati, että „käsité työläinen“ on määriteltävä sillä tavalla, jotta tähän käsitteeseen sisältyisivät ainoastaan ne, jotka tosiasiallisesti oman asemansa pohjalla elämässä ovat joutuneet omaksumaan proletaarisen psykologian, jota ei voi omaksua, ellei ole useampia vuosia ollut työssä tehtaassa yleisten, taloudellisten ja yhteiskunnallisten olojen pakosta, ilman mitään sivutarkoituksia“. (Lenin v. 1922)

Pitäen tehdassoluja puolueen terveimpänä osana on puolueen tästä huolimatta tarkastettava ei ainoastaan ei-tuotannolliset ja maaseutusolot, vaan myöskin tuotannolliset solut, ottaen huomioon, että puolueen tehdassoluihinikin tuppautuu—joskin

paljon vähemmän kuin muihin—sellaisia aineksia, jotka ovat kykenemättömiä esittämään kommunistisen avangardin osaa, aineksia, jotka pitävät yhteyttä maaseudun kulakkitalouksien kanssa ja johdattavat pikkuporvarillisia vaikutteita proletariaatin keskuuteen, aineksia, jotka teollisuuden palveluksessa olonsa käyttävättä loudellisesti vaurastuakseen ja jotka tulevat tehtaisiin ja puolueeseen omia itsekkäitä etujaan tavoitellakseen, eivätkä osallistu aktiivisesti työkurin kohottamiseen, aineksia, jotka suhtautuvat välinpitämättömästi juutalaisvihan kaltaisia vastavallankumouksellisia ilmiöitä kohtaan, aineksia, jotka eivät ole lopullista pesäeroa tehneet uskonnollisten menojen kanssa j. n. e.

Ilman koko puolueen, siis myöskin sen tuotannollisten solujen, puhdistusta ei puolue voi täydelleen vetää riveihinsä sitä puolueetonta proletariaktiivin parhainta osaa, joka on välttämätön puolueen proletaarisen rungon lujittamisessa. Ilman tällaista rivien puhdistusta ja samanaikaisesti suoritettavaa järjestelmällistä parhaiden proletariainesten värväystä eivät tehdassolut kykene täyttämään uuden ajankohdan suuria ja vaikeita tehtäviä, jotka vaativat maksimaalisen suurta yhtäläisyyttä, yhtenäisyyttä, tietoisuutta ja proletaarista, leniniläistä järkähtämättömyyttä.

6. Erikoisen huolellisesti on puolueen tarkastettava maaseutusolujen kokoonpano, puhdistettava ne päättävästi niihin tuppautuneista luokkanäkökannalta vieraista aineksista ja sellaisista, jotka pitävät yhteyttä kulakkiaainesten ja papiston kanssa, myös sellaisista puolueen jäsenistä, jotka politiikallaan työntävät maatyöläiset ja köyhät talonpojat pois puolueen ympäriltä, jotka eivät osallistu maatalouden sosialistiseen uudestijärjestelytyöhön; samaten sellaisista virkavaltaisista aineksista, jotka eivät noudata puolueen ohjeita nojaantumisesta kylä-

köyhälistöön ja liiton solmiamisesta keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen kanssa, myös sellaisista puolueen jäsenistä, jotka oman taloudellisen vaurastumisensa tähden ovat hyljänneet propaganda- ja järjestötehtävien suorittamisen maaseudulla, samaten turmeltuneista vallankumouksellisen laillisuuden rikkojista ja henkilöistä, jotka käyttävät virka-asemaansa omien persoonallisten tarkoituseriensä ajamiseksi.

Ainoastaan sellainen maaseutusolujen puhdistus, joka suoritetaan—toiselta puolen—maatyöläisten, köyhäin ja keskivarakkaiden talonpoikain aktiivien läsnäollessa ja selvittämällä laajasti suurille talonpoikaisjoukoille puolueen politiikkaa, ja—toiselta puolen—suhtautumalla tunnollisesti maaseudun todella kommunistisiin aineksiin, aktivisteihin, yhteiskunnallisiin toimitsijoihin, jotka ovat osallistuneet kansalaissotaan ja läpikäyneet vallankumouksenkoulun Puna-armeijassa ja jotka tosiasiallisesti auttavat puoluetta toteuttamaan sosialistisia toimenpiteitä maaseudulla, —ainoastaan tällainen puhdistus pystyy muuttamaan kyläsolut kommunistisen puolueen tukikohdiksi maaseudulla, suurentamaan luottamusta puoluetta kohtaan, kiinnittämään sen riveihin parhaita kommunistisia aineksia, maatyöläisiä ja köyhiä talonpoikia ja jouduttamaan maatalouden kollektivisoitumista.

7. Ei-tuotannollisten solujen tarkastus, joka suoritettiin XIII puoluekokouksen jälkeen, osoitti näiden solujen yhteiskunnallisen kokoonpanon tuntuvasti parantuneen. Ei-tuotannollisissa soluissa osoittautui olevan: työläisiä yhteiskunnalliselta syntyperältään 39,4%, talonpoikia 36,7% ja toimitsijoita 23,9%. Vaikkakin ei-tuotannolliset solut jatkuvasti täydentyvät proletaarisilla aineksilla puolueen kiinnittäessä työläisiä yhteiskunnallisiin, tehtäviin niin siitä huolimatta ovat ne pahimmin alttiit ei-proletaaristen ainesten vaikutuk-

selle, usein peittyenkin tällä rikkaaruoholla.

Lenin osoitti monesti, että „hallituspuolueeseen tuppautuu väkisin virkaetuja tavoittelevia ja satunnaisia aineksia“. „Meidän joukkoomme on paikoittain imeytynyt kiipeilijöitä, jotka nimittävät itseään kommunisteiksi ja pettävät, aineksia, jotka ovat tunkeutuneet joukkoomme siksi, että kommunistit ovat nyt vallassa...“ Lenin kehoitti puhdistamaan puolueen „etuilijoista“, „seikkailijoista“, „nimikommunisteista“, niistä, jotka haluavat vain saada etuja oleskelutaan hallituspuolueessa ja jotka eivät halua tehdä uhrautuvaa työtä kommunismin hyväksi“; hän kehoitti „jättämään puolueeseen vain vilpittömät, tietoiset, kommunismille uskolliset jäsenet“, jotta puolueessa olisi vain „työväen valtiolle rehellisesti uskollisia, rehtejä uurastajia, kapitalismin riistämien joukkojen todellisia edustajia“ (Lenin). Juuri ei-tuotannollisissa soluissa voivat etuilijat laajimmin väärinkäyttää asemaansa puolueessa,—kavallukset, kuomalaisuus, virkatavoittelu, byrokraattinen suhtautuminen joukkoihin; juuri näissä on havaittavissa joukkoja vieroittava „elämäntapojen turmeltuminen“; juuri näissä soluissa vahingoittavat vieraat, byrokraattituneet ja turmeltuneet ainekset eniten puoluetta; juuri näissä soluissa on eniten muista puolueista siirtyneitä, jotka eivät ole vielä riittävästi kiehuneet bolshevismien kattilassa, vaan ovat säilyttäneet aatteellisesti vieraita näkökantoja.

Ja kuitenkin näiden solujen kokoonpanosta, niiden toiminnasta, niiden puoluekannan lujudesta ja niiden yhteydestä joukkoihin riippuu laajojen sekä puoluejäsen- että puolueettomien työläis- talonpoikaisjoukkojen luottamus neuvostovaltion koneistoa, taloudellisia ja ammatillisia järjestöjä ja puoluetta kohtaan; myös riippuu edelläluetelluista seikoista kaikkien näiden järjestöjen toiminnan menestys.

Tämän vuoksi on erittäin huolellisesti puhdistettava puolue kaikista epäkommunistisista, turmeltuneista, vieraista, byrokratisoituneista ja puolueeseen tunkeutuneista, virkavaltaisesti toimeensa suhtautuvista aineksista.

Tämän yhteydessä on välttämätöntä suhtautua erikoisen tunnollisesti työläisten ja työläisnaisten keskuudesta värvätyihin nostokkaisiin, on otettava varteen heidän ensiainkoina uusissa tehtävissään voitettavina olevat vaikeudet ja yhdistettävä ei-tuotannollisten solujen puhdistus työläisten ja työläisnaisten entistä tarmokkaampaan kiinnittämiseen taloudellisiin, hallinnollisiin ja puolue-tehtäviin.

8. Edessäolevan tarkastuksen ja puhdistuksen tehtävänä on näinollen saattaa puolue laadultaan enemmän yhtäläiseksi ja vapauttaa se kaikesta epäkommunistisesta. On sanomattakin selvää, että tällainen tarkastus on yhteydessä tavattomien vaikeuksien kanssa ja on se suoritettava mitä suurimmalla huolellisuudella sen jälkeen, kun ensin on tarkoin selostettu puhdistuksen tarkoitus niin puolueen kaikille jäsenille ja kandidaateille kuin myös puolueettomille työläisille ja talonpojillekin. Asettaen jokaiselle puolueen jäsenelle ja kandidaatille vissit vaatimukset sellaisiin seikkoihin nähden kuin moraalinen taso, yhteys joukkoihin, aktiivisuus puolueetyössä j. n. e., varoittaa puolue samalla muuttamasta puhdistusta pikkumaiseksi puoluejäsenten henkilökohtaisen elämän penkomiseksi; samaten varoittaa puolue itse tarkastustoimituksen kelvottomaksitekemisestä ja sen suorittamisesta pitämättä silmällä kommunistisen puolueen luokkanäkökantoja. Puhdistuksessa on säälimättä heitettävä ulos puolueen riveistä kaikki vieraat, puolueen toiminnan menestymistä ehkäisevät, sen taistelua kohtaan välinpitämättömät ainekset, parantumattomat byrokraatit, omissa henki-

lökohtaisissa tarkoituksissa puolueeseen tuppautuneet, luokkavihollisen kanssa yhteyttä pitävät ja sitä auttavat ainekset, puolueesta oman taloudellisen vaurastumisensa vuoksi vierautuneet, juutalaisvainoojat ja uskonnollisten menojen salaiset kannattajat; puhdistuksessa on paljastettava salaiset trotskilaiset, mjasnikovilaiset, detsistit ja muiden puoluevastaisten ryhmien kannattajat ja on puolueen rivit tällaisista puhdistettava. Samalla on puhdistuksen lujitettava järjestöjen työtä, tarkastettava solujen toiminta, luotava entistä toverillisemmat suhteet puolueen jäsenen välille, kohotettava jokaisen jäsenen vastuuvollisuutta puolueen politiikasta ja kohtalosta, annettava sysäys eteenpäin poliittisten tietojen kartuttamisessa, voimistutettava taistelua byrokratismia vastaan, kohotettava järjestön kaikkien jäsenten aktiivisuutta, lujitettava niiden yhteyttä työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, voimistutettava aktiivista osallistumista maaseudun sosialistiseen uudistajärjestelyyn, tuotannon ja hallintoelinten ratsionalisointiin, työkurin kohottamiseen, tuhlaavaisuuden poistamiseen j. n. e. Puhdistuksella ei siis saa olla tenttien tai oikeudellisen tutkinnon leimaa. Niissä tapauksissa, kun kommunisti vastaa kaikkia muita puolueen jäsenelle esitettäviä vaatimuksia, mutta poliittisen tietoisuuden taso ei ole tarpeeksi korkea, ei tämä millään muotoa saa olla syynä puolueesta eroittamiseen, vaan on se otettava huomioon tarkoituksella luoda sellaiset toimintasuhteet, joiden vallitessa tämä jäsen voisi puutteensa poistaa. Ottaen selvää jokaisen puolueen jäsenen ja kandidaatin kykeneväisyydestä puoluevelvollisuksiensa suorittamisessa, auttaen korjaamaan heidän erehdyksensä ja puutteensa, jättäen riveihin kaikki kommunistille uskolliset ainekset, on tarkastuksessa tämän ohella saatava selville, missä määrin oikein on soluja ohjattu ja missä määrin

puoluejäsenten erehdykset ja puutteet johtuvat tästä ohjauksesta.

9. Tarkastus ja puhdistus voidaan menestyksellä suorittaa vain siinä tapauksessa, jos siihen yhdistyy mahdollisimman laaja kritiikki ja itsekritiikki paikallisessa ja yleisessä sanomalehdistössä, seinälehdissä, puoluejäsenten kokouksissa ja avonaisissa kokouksissa, joihin työläisiä ja talonpoikia osallistuu. On huolehdittava siitä, että puhdistukseen osallistuisi myöskin puolueettomia. On seurattava tov. Leninin evästystä, jossa hän kirjoitti:

„On seutuja, joissa puhdistetaan puoluetta nojautumalla pääasiassa kokemukseen, puolueettomien työläisten osoituksiin, ottamalla huomioon näiden ehdotuksia ja kuunnellen puolueettomien proletariijoukkojen ääntä. Tämä juuri on kaikkein arvokkainta, kaikkein tärkeintä. Jos meidän onnistuisi juuri tällä tavalla puhdistaa puolue ylhäältä alas asti „kasvoihin (toimiasemaan) katsomatta“, niin vallankumouksellinen saavutus olisi todella suuri“. (Leninin kootut teokset, XVIII osa, ens. nide, siv. 360)

„Emme me tietenkään joukkojen kaikkiin osoituksiin alistu, sillä joukotkin saattavat varsinkin erikoisen väsymyksen, liiallisen rasituksen vaivamina joutua mielen-tilaan, joka ei ollenkaan merkitse etujoukon mielentilaa. Luonnehtiessamme ihmisiä, kielteisessä suhtautumisessamme riveihimme puoliväkisin tuppautuneisiin, „komissarisoituneisiin“ ja „byrokraatisoituneisiin“ aineksiin, ovat puolueettomien työläisten, vieläpä puolueettomien talonpoikainkin huomautukset tavattoman suuresta arvosta. Raatajajoukot osaavat mitä tarkimmalla vaistolla eroittaa rehelliset ja uskolliset kommunistit vastenmielisesti ihmisiin vaikuttavista olennoista, ihmisiin, joiden on otsansa hiessä hankittava leipänsä, joilla ei ole mitään

etuoikeuksia eikä mitään keinoja johtoon pääsemiseksi.“ (Lenin)

„Puolueen puhdistaminen ottamalla huomioon työtätekevien joukkojen osoitukset on suurta, se tuottaa hyviä tuloksia. Se tekee puolueen entistään suuremmassa määrin voimakkaammaksi luokan etujoukoksi, etujoukoksi, joka on vanhassa yhteydessä luokkaan ja kykenee johdattamaan sen voittoon vaikeuksien ja vaarojen suuren määrän keskellä.“ (Leninin kootut teokset, XVIII osa, Inide, siv. 360)

Vetäessämme puoluerivien tarkastukseen laajoja puolueettomia työläisten ja talonpoikain joukkoja on kuitenkin välttämätöntä:

1) että avonaisia kokouksia ei missään tapauksessa saa tehdä areenaksi, jossa proletariaatille vieraat ainekset saisivat tahallisesti halventaa puolueen auktoriteettia, eikä päästää näihin kokouksiin työtätekemättömiä ja luokallemme vieraita aineksia;

2) että missään tapauksessa ei saa kulkea puolueettomien joukkojen jälessä siellä, missä on kysymys jonkin puolueen jäsenen oikeasta puoluelinjasta;

3) että tällaisia „avonaisia kokouksia käytetään puolueen linjan selostamiseksi sekä puolueettomien työläisten, maatyöläisten ja köyhien talonpoikain parhaan aineksen kiinnittämiseksi puolueen riveihin.

Erittäinkin avonaisia kokouksia, joihin puolueettomia osallistuu, koskevat huomautukset varovaisesta ja huolellisesta suhtautumisesta kunnollisiin kommunistisiin aineksiin puolueessa sekä kehoitukset täysin toverillisen tilanteen luomiseksi tarkastuksessa ja puhdistuksessa.

10) Erittäin tärkeä tehtävä lankeaa tarkastuksen aikana puoluelehdistölle. Jo heti alusta lähtien on turvattava puhdistuksen tarkoituksen täysin luotettava, periaatteellinen valaistus, jotta kaiken aikaa ylläpidettäisiin määrätty poliittinen puhdistuskysymysten käsit-

telytaso ja jotta samalla, kun kerrotaan kunnottoman aineksen armottomasta ulosheittämisestä riveistämme, valaistaisiin myöskin sitä hyvää, mitä on tarkastuksen kestäessä havaittu puoluejärjestöissä. Ruoskiesaan kunnottomasta ainesta ei lehdistö saa missään tapauksessa terrorisoida ja myrkyllisesti kohdella tovereita, jotka kokemattomuutensa vuoksi ovat jonkun erehdyksen sattumalta tehneet. Paikallisten kontrollikomisioien on ohjattava kaiken puhdistusta ja tarkastusta koskevan valaisemista lehdessä ja huolehdittava siitä, että puoluetta ei tahrata jonhnu yksityisen kommunistin rikkomusten pohjalla.

11. Puolueen on puhdistuksen valmistamistyöhön kiinnitettävä erittäin suurta huomiota siksi, että itse puhdistus- ja tarkastusprosessi tapahtuisi mahdollisimman lyhyessä ajassa. Tätä varten tarvitaan kaikkien huolellisinta valmistelua, puhdistuksen tarkoituksen selostamista lehdissä ja kokouksissa, niiden vaatimusten selvittämistä, joita puolue puhdistuksessa asettaa kaikille jäsenilleen ja kandidaateilleen, eikä vain selostaa puolueen jäsenjoukoille, vaan vieläpä puolueettomillekin, joita tullaan kiinnittämään puolueen avuksi puhdistettaessa ja tarkastettaessa rivejämme.

Huomioonottaen erehdykset edellisissä puhdistuksissa sekä sen, että nyt on tarkastettava noin 1.500.000 jäsentä ja kandidaattia, jotka työskentelevät mitä erilaisimmissa oloissa laajan Neuvostoliiton kaikilla kulmilla, on puolueen erittäin suurella huolella puhdistuksen valmistelutyötä suoritettava. Puolue kiinnittää erikoisen suurta huomiota puhdistuskomiteain kokoonpanoon, joihin on kiinnitettävä bolshevikien vanhan kaartin luotetuimpien jäsenten ohella myöskin sellaisia jäseniä, jotka ovat puolueeseen liittyneet v. 1917 sekä kansalaissodan vuosina. Näiden komiteain mitä luotettavin proletaarinen kokoonpano

on turvattava, minkä ohella niiden kokoonpanosta pitää laajojen työläisjoukkojen olla tietoisia jo ennakolta, jotta työläiset ja puolueen jäsenet voisivat tehdä korjausehdotuksia siellä, missä ne ovat huonosti kokoonpannut. Näitä komiteoita on työhönsä valmistettava suurella huolellisuudella ja tarkistettava niiden tehtäviä jokaisessa puoluesolussa, riippuen solun kokoonpanosta, työmahdollisuuksista, kehitystasosta j. n. e.

12. Edessäolevassa tarkastuksessa vältetään monet erehdykset vain siinä tapauksessa, jos puolue jokaiseen jäsenensä ja kandidaattiinsa suhtautuu huolella, jos syytökset tarkoin tarkistetaan, jos tarkastuskomiteain jäsenet osaavat saada selville henkilökohtaiset parjaukset, ryhmätaistelut, henkilökohtaiset riidat, toisen työpaikan tavoitteluilmiöt, tietoisien halventamispyrkimyksen, jos tarkastusta tullaan suorittamaan määrättyllä periaatetasolla, välttämällä pikkumaisuuksia, kaavamaisuutta ja kankeata suhtautumista. Puolue katsoo tarpeelliseksi erikoisesti vartioida muodollisesta suhtautumisesta tarkastettaviin. Tarkastuskomiteain jäsenten on otettava huomioon kaikki erikoisuudet puolueen jäsenten ja kandidaattien työssä tuotannossa, virastoissa, jäsenten aineelliset ja muut elinmahdollisuudet, kansalliset erikoisuudet, sairaiden toverien erikoiset työsuhteet, samoin naisiin, maa- ja metsätyöläisiin, talonpoikiin, nuorisoon j. n. e. nähden. Keskuskontrollikomiteain on laadittava paikallisille kontrollikomiteoille mitä tarkimmat ohjeet, jotka auttaisivat välttämään erehdyksiä. KKK:n on koko aika seurattava tarkastuksen kulkua, korjattava sen suoritusajana sattuvia erehdyksiä paikallisten kontrollikomiteain ja tarkastuskomiteain taholta.

13. Ottaen huomioon ylläesitetyn päättää KK:n ja KKK:n yhteinen täysistunto:

1) toimeenpanna puolueen suuropuhdistus siinä mielessä, että puolue-rivien tarkastus päättyisi NKP (b):n XVI edustajakokoukseen mennessä. Erilaisten puoluesolujen (maaseutu-, tuotannollisten, opiskelijain- j. n. e.) tarkastuksen määrääjät on sovel-luttava siten, että otetaan huomioon näiden työn erikoisominaisuudet (tärkeimpien peltotöiden välinen aika maaseutusoluissa, ennen tai jälkeen tutkintojen suoritusta oppi-laitosten soluissa j. n. e.). Jokaisen järjestön on nämä määrääjät itse määriteltävä;

2) velvoittaa KKK laatimaan tar-kat ohjeet paikallisille kontrolliko-miteoille tarkastuskomiteain jäsenten valinnasta, tarkastuksen ja puhdis-tuksen toimittamisesta, tarkastus-komiteain työn kokemusten huomioi-

misesta, komiteain ohjauksesta, pai-kallisten tarkastus- ja kontrolliko-miteain päätösten valittamisjärjes-tyksestä, turvaamalla tarkastusko-miteain jäsenten valinnassa mitä suurin huolellisuus ja niiden jatkuva ohjaus KKK:n ja johtavien paikalliskomiteain (tasavaltain, alueiden j. n. e.) taholta;

3) toimittaa puoluepuhdistus avo-naisesti puolueettomien työläisten, maatyöläisten ja köyhien ja keski-varakkaiden talonpoikaisjoukkojen läsnäollessa;

4) käydä laajaa valmistuskamp-pailua sanomalehdistössä ja puolue-järjestöjen kokouksissa, selostamalla kaikille puolueen jäsenille ja kandi-daateille sekä puolueettomille työ-läisille ja talonpojille tarkastuksen ja puhdistuksen tarkoitusta.

Nykyajan mekanistit.

Kirj. M. MERKURJEV.

Viime vuosien varrella on marxi-laisten keskuudessa muodostunut ryhmä, joka useissa tärkeissä periaat-teellisissa kysymyksissä poikkeaa marxismista. Tämän ryhmän edusta-jia nimitetään mekanisteiksi. Tosin he itse eivät tunnusta olevansa epä-marxilaisia, väittävätpä vielä ole-vansa marxismin kehittäjiä. Luon-nontieteen saavutukset viime vuosi-na muka pakottavat tarkistamaan Engelsin lausuntoja, ja se ei näette-kös ole muuta kuin materialismin „muodon“ kehittämistä. Jos luon-nontieteen saavutukset tosiaan olisi-ivat ristiriidassa Engelsin, ja siis myöskin Marxin oppien kanssa, oli-simme oikeutettuja tekemään vas-taavia korjauksia niihin. Mutta asia onkin päinvastoin. Dialektinen ma-terialismi voittaa yhä suurempaa alaa luonnontieteessä. Useat tiede-miehet alkavat jo tietoisesti käyttää dialektiikkaa tietoamistyössä. Miksi? Juuri siksi, että luonnonprosessien

kulku on dialektista ja siis myöskin niiden tietoamisen pitää olla dialek-tista. On samalla muistettava, että tiedekin on puolueellista, ja sen ta-kia on porvarillisen tieteen tuloksiin suhtauduttava dialektisen materia-lismin näkökannalta. Porvarillisen luokkahengen heijastumina voivat nuo tulokset usein kantaa taantu-musluonnetta.

Erimielisyydet dialektikkojen ja mekanistien välillä johtuvat pääasi-allisesti siitä, että viimemainitut eivät ymmärrä tai eivät tahdo ym-märtää dialektiikkaa, tuota marxis-min erottamatonta osaa. Heidän mu-kaansa on dialektinen materialismi mekanistista maailmankatsomusta. He ovat siis läheisiä sukulaisia XVIII vuossadan Ranskan materia-listeille. Tosin he eivät sitä itse tunnusta. Eräs mekanistien johta-jista, tov. Stepanov vainaja kirjoitti: „Nykyaikana dialektinen luonnonkä-sitys konkretisoituu mekanistisessa

käsityksessä, mikä merkitsee sitä, että kaikki luonnon prosessit johdetaan sellaisten energian muotojen muuttumiseen ja toimintaan, joita fysiikka ja kemia tutkivat.“

Näin ollen kaikki luonnonilmiöt ovat fysiikallis-kemiallisia. Elämänilmiötkin ovat fysiikallis-kemiallisia.

Luemme, mitä tästä kirjoittaa sama Stepanov: „Jonkun elämänilmiön ymmärtäminen merkitsee nykyaikaiselle kielelle käännettynä sen ilmiön johtamista yksinkertaisiksi fysiikallisiksi ja kemiallisiksi prosesseiksi“. Toisessa paikassa hän kirjoittaa: „Fysiologi tutkii organismin elämää fysiikallisten ja kemiallisten prosessien kokonaisuutena—juuri samanlaisten prosessien kuin ovat ne, joita fysiikka ja kemia tutkivat, mutta jotka tässä tapauksessa monimutkaisena yhdistelmänä ollen antavat organismin elämäntoiminnan.“

Nämä otteet väittävät, että elämä ei ole mitään muuta kuin fysiikallisia ja kemiallisia prosesseja. Koska elämä ja yleensä elollinen luonto mekanistien mielestä on vain fysiikkaa ja kemiaa, niin sen tutkimismetoditkin ovat vain fysiikallisia ja kemiallisia metoodeja. Tov. Stepanov kirjoittaaakin: „Kysymys ei ole siitä, että ikäänkuin „osittain“ hyväksyttäisiin elämänilmiöiden fysiikallis-kemialliset selittämismetodit, vaan siitä, että nämä metodit, jotka jo ovat antaneet niin loistavia tuloksia, myönnettäisiin „ainoaksi tieteelliseksi“ elämän selvittämismenetelmäksi...“

Onko asia tosiaan näin, kuten mekanistit luulevat? Onko elämän olemus samaa kuin ovat fysiikalliset ja kemialliset prosessit? Dialektinen käsitys ei tätä myönnä. Dialektinen materialisti pitää elämää laadullisena muodostumana, joka eroaa fysiikallisista ja kemiallisista prosesseista. Dialektinen kehitys tapahtuu niin, että määrättyssä aineen liikunnan muodossa syntyy seuraava muoto, joka suhteellisesti eroaa vanhasta

muodosta. Tässä tapauksessa elollinen luonto on kyllä johtunut elottomasta luonnosta, jota fysiikka ja kemia tutkivat, mutta tästä huolimatta se on jotain uutta. Siinä on kyllä paljon yhteistä elottoman luonnon kanssa, esim. siinä suhteessa, että elollisessa luonnossa ei löydy mitään uusia aineita, joita elottomassa luonnossa ei olisi. Näemme siis, että elämä on samanaikaisesti sekä samanlainen että erilainen kuin eloton luonto. Se se onkin vastakohtien yhtenäisyyttä. Elämä on uusi laatu, joka ei täydellisesti ole vastakkainen fysiikallis-kemiallisille prosesseille. Elämällä on oma lainmukaisuutensa. Yleensäkin uusilla aineen liikunnan muodoilla on omat erikoiset lakinsa. Samalla uudessa muodossa jäävät voimaan vanhat lait, mutta ne eivät enää ole määrääviä. Tässä tapauksessa elollisella luonnolla on omat erikoiset, biologiset lakinsa. Samanaikaisesti jäävät voimaan myös fysiikallis-kemialliset lait, mutta vain toisarvoisina lakeina. Kun elämänilmiöissä ovat määräävinä biologiset lait, niin niiden tutkiminen voi tapahtua biologisia metoodeja käyttäen. Tämä ei merkitse sitä, että kokonaan hyljätään fysiikallis-kemialliset metodit elollisen luonnon tutkimisessa. Niitäkin käytetään, käytetään apumetoodeina. Tavallisesti fysiikka ja erikoisesti kemia saa selville elollisen olion kokoonpanon, ja sen selville saaminen on kyllä välttämätön ehto selvittämistyössä.

Mekanistit syyttävät dialektikkoja vitalisteiksi sentähden, koska dialektikot tunnustavat elämän uudeksi asiaksi, joka laadullisesti eroaa elottomasta luonnosta. Tämä syytös on perusteeton. Vitalistithan väittävät, että elollinen luonto on tyyten erilaista, omaperäistä, että elämänilmiöt ovat salaperäisen „elonvoiman“ aiheuttamia. Ja että elämän olemuksesta emme voi koskaan päästä perille. Mekanistit taas väittävät päinvastoin, että elollinen luonto ole-

mukseltaan vastaa elotonta luontoa ja että siinä vaikuttavat lait ovat elottoman luonnon lakeja. Dialektikot sitävastoin tunnustavat, että elollinen luonto on yhtäaikaisesti sekä samanlainen että erilainen kuin eloton luonto. Ei siis täydellisesti samanlainen, eikä täydellisesti erilainen. Huomaamme selvästi eri suuntien eroavaisuuden.

Että dialektikot ovat oikeassa, sitä todistaa sekin seikka, että vaikka tiedemiehet Trauble, Rumbler ja muut ovatkin onnistuneet saamaan „keinotekoisia soluja“, niin ne ovat sentään kaukana elollisista soluista. Tiedemiehet tuntevat munanvalkuaisaineen kemiallisen kokoonpanon, mutta yksikään ei ole vielä onnistunut saamaan munanvalkuaisainetta kokoon. Tämä todistaa sitä, että elämä ei ole täydellisesti samaa kuin kemialliset ilmiöt ja että elollisen luonnon tietoisuudessa eivät riitä yksistään analyttiset menetelmät, jotka ovat ominaisia fysiikan ja kemian aloilla, vaan täytyy käyttää yhtä suurilla oikeuksilla myös synteesiä, sillä elämä on synteesin tulos. Se että tiedemiehet eivät vielä ole onnistuneet saamaan kokoon elollista olentoa, se ei ollenkaan merkitse sitä, että sellaista ei koskaan saataisi ja että elollinen luonto ei tulisi koskaan selvitettyksi. Periaatteellisesti se on kyllä mahdollista. Käytännössä tulee se ratkaistuksi, kun löydetään vastaavat selvittämismetodit. Fysiikalliset ja kemialliset metodit eivät todennäköisesti riitä elämän selvittämisessä.

Tässä yhteydessä mainittakoon, kuinka mekanistit käsittävät henkisten ilmiöiden olemuksen. Tov. Stepanov kirjoitti: „tiede ei missään, ei myöskään henkisten ilmiöiden alalla, löydä minkäänlaisia salaperäisiä energian muotoja, ei löydä muita kuin sellaisia, joita yleensä havaitaan fysiikallisissa ja kemiallisissa prosesseissa“.

Samasta asiasta kirjoittaa Engels: „Joskus epäilemättä juonnamme kokemuseräisesti ajattelun aivoissa tapahtuviin molekyyliin ja kemiallisiin liikkeisiin, mutta rajoittuuko siihen ajattelemisen olemus?“ Engelsing mukaan voimme vastata kieltävästi. Hän ei periaatteellisesti hyväksy sitä, että yritettäisiin monimutkaisia ilmiöitä selvittää yksinkertaisilla ilmiöillä, siitä syystä että monimutkaisilla ilmiöillä on niille ominaiset erikoisuutensa, joita ei ole yksinkertaisilla ilmiöillä. Ajattelussa on nähtävästi jotain sellaista, mikä eroaa aivoissa tapahtuvista liikkeistä ja mikä estää kokonaisuudessaan käsittämästä ajattelun olemuksen fysiikallis-kemiallisten liikkeiden perustalla. Aivan vastakohta Stepanovin käsitykselle.

Näimme, että mekanistit kieltävät elollisen luonnon erikoisuuden. Tämä taas johtuu siitä, että he eivät yleensä tunnusta laadullista kehitystä. Monimutkaiset ilmiöt ovat vain määrällisen kasvun tulosta, vissi aineosien paljoudellinen kombinatio. Jos niin todella olisi, niin ei syntyisi mitään uutta, vaan kaikki kehitys olisi vain jo ennestään annettun olevaisen joko kasvua tai pienenemistä. Sitä että kehitys on dialektista, mikä merkitsee, että prosessien kulussa muodostuu uusia muotoja, joita ennen ei ollut olemassa, sitä he eivät tahdo ymmärtää. Eri prosessien laadullisten eroavaisuuksien pohjalla ovat syntyneet eri tieteetkin. Esim. kemia on tekemisissä aivan erilaisten ilmiöiden kanssa kuin fysiikka. Samoin biologia eroaa kemiasta.

Kehityksessä on otettava huomioon sekä määrällinen että laadullinen puoli. Vissillä asteella synty määrällisen kasvun pohjalla uusi laatu, jonka sisällä taas tapahtuvat määrälliset muutokset johtavat seuraavaan laatuun. Prosessit eri laadussa saavat erilaisen luonteen ja sentakia on laadun tutkimisessa välttämättä kiinnitettävä päähuomio näihin

laadun erikoisuuksiin. Pelkästään paljoudellisen puolen tutkiminen ei riitä. Mekanistien pyrkimys johtaa laadulliset erilaisuudet pelkästään määrällisiksi erilaisuuksiksi on ristiriidassa dialektisen kehityksen kanssa. Ei saa erottaa määrällistä puolta laadullisesta puolesta, sillä erikseen niitä ei ole olemassa. Emme selvittäisi ollenkaan kapitalistisen järjestelmän olemusta, jos rajottuisimme vain pääoman paljouden selvileesaamiseen. Mekanistit käsittävät kehityksen vain määrällisenä prosessina, mikä tapahtuu vähittäin, katkeamattomasti, yhtäjaksoisesti. Että samalla kehityksen toisena momenttina on laadullinen puoli, joka muodostaa uutta ja syntyy hyppäyksittäin, sitä he eivät tahdo ymmärtää. Heidän on näinollen tunnistettava kaiken olevaisen ikuisuus.

Ollaan tyyten väärässä, jos luullaan, että jokin laadullinen muodostuma olisi vain sen osien summa. Esim. yhteiskunta ei ole pelkkä ihmisyksilöitten summa, vaan yksilöiden väliset määrätyt suhteet vasta luovat yhteiskunnan. Ja kysymys luokasta. Mekanistit epäilevät, jopa väittävätkin, että luokkaa ei tosiasiallisesti ole olemassa, että se on vain meidän ajatuksemme muodostama käsite. Mekanistien ajatuksen mukaan on olemassa vissimäärä ihmisyksilöitä, kapitalisteja tai proletareja, mutta ei mitään enempää. On kyllä totta se, että ilman proletareja ei voi olla myöskään työväenluokkaa. Mutta yhtä selvää on, että luokka on jotain muuta kuin työläisten summa. Luokan muodostavat vasta vissit ihmisten väliset tuotannolliset suhteet. Jos luokkia todellisuudessa ei olisi, niin silloinhan ei olisi luokkataisteluja eikä myöskään vallankumousta. Eiväthän ne pelkät käsitteet taistele eivätkä luo historiaa. Ilman todisteluja on myös selvää se että Lokakuun vallankumous tapahtui todellisuudessa, eikä vain meidän ajatuksessamme. Kuten näemme, johdonmukaisesti ajatellen vie

mekanistinen katsantokanta idealismiin yhteiskunnallisella alalla.

Yhteiskunnalliseen kehitykseen sovellettuna on mekanistien teoria vastavallankumouksellista. He eivät mitenkään myönnä, että kehitys tapahtuisi hyppäyksittäin, vaan puolustavat sitä kantaa, jonka mukaan kaikki olevainen on vähittäisen kehityksen tulosta. Yleensä tieteen tarkoituksena on muka ottaa selko siitä, kuinka muuttuminen on tapahtunut vähittäin, katkeamattomasti. Jos muistamme, että heidän ajatuksensa mukaan kehityksellä ei ole mitään laadullista puolta, niin silloin ei voi olla hyppäyksiäkään laadusta toiseen. Muutokset tapahtuvat saman muodon sisällä. Eri muodot eivät ole laadullisesti toisistaan eroavia, vaan ne ovat vain paljousuhteiden muuttumisen tuloksia. Hyppäyksien kieltäminen yleensä— se merkitsee yhteiskunnallisella alalla vallankumouksien kieltämistä. Se merkitsee sitä, että kehitys toisesta yhteiskuntamuodosta toiseen tapahtuu hiljalleen, vähitellen, ilman hyppäyksiä, ilman vallankumouksia. Toisin sanoin: siirtyminen kapitalistisesta diktatuurista proletariaatin diktatuuriin, kapitalismista sosialismiin tapahtuu vähitellen, ilman proletaarista vallankumousta. Kapitalismi muuttuu sosialismiksi ilman vallankumouksia. Onko parempaa liittolaista reformismille, kuin ovat mekanistit tällaisine maailmankäsityksineen? Tämäntapaisilla opeilla sumentavat nykyajan sosialidemokraatit työläisten silmiä, ja siten palvelevat kukkaron omistajia. Kun mekanistit eivät uskalla suoraan tunnustaa olevansa näin kunniantomia lakeijoja, niin se johtuu siitä, että he eivät ole kyllin johdonmukaisia.

Perusteeton on sekin ajatus, että yhteiskunnalliset ilmiöt voidaan selvittää biologisten lakien mukaisesti. Koska biologiset lait mekanistien mielestä eivät ole mitään muuta kuin fysikaalis-kemiallisia lakeja ja

nämäkin vuorostaan voidaan johtaa mekaanisiksi laeiksi, niin loppujen lopuksi mekaaniset lait ohjaisivat myös yhteiskunnallista kehitystä. Näin perusteltaisiin ihmisten pyrkimystä kaupunkeihin massan veto-voimalla, tai maasta toiseen siirtymistä keskipakoisuusvoimalla. Tällaista perustelua voitaisiin kyllä löytää, mutta kysymyshän onkin siitä, kuinka turhaa hommaa tällainen on. Aivan hyödytöntä työtä tehtäisiin, jos esim. ryhdyttäisiin perustelevaan neuvostojärjestelmää mekaanisilla laeilla.

Muistuu mieleen akateemikko Pavlovin ajatus, jonka mukaan ihmisten väliset suhteet voitaisiin muka joskus vielä ratkaista refleksologian tuntemisen kautta. Tämänluontoisia yrityksiä tapaamme kyllä eri tieteitä edustavilla oppineilla. Kun tällaiset tiedemiehet käyvät soveltuttamaan oman erikoisalansa lakeja vieraille aloille, esim. yhteiskuntaan, niin he usein esittelevät kovin typeriä ajatuksia. Filosofoimisy yrityksissään joutuvat monet tiedemiehet, Engelsin sanoja käyttäöksemme, kurjimman filosofian vangeiksi, koska eivät ole selvillä filosofisista kysymyksistä.

Huomaamme siis, että mekanistien oletukset johdonmukaisesti vievät dialektisen kehityksen kieltämiseen. Tosiasiansa dialektinen kehitys konkretisoituu erilaisten aineiden erilaisissa liikuntamuodoissa. Tällainen aineen dialektinen liikunta muodosta toiseen johtuu aineen itseliikunnasta, samoin kuin aine johtuu itse aineesta. Jokainen liikunnan muoto saa perustuksensa aineen liikunnassa itsessään. Mekanistit ymmärtävät kaiken liikunnan mekaanisena liikkeenä, ja niin ollen kaikki liikunnan muodot saavat perustuksensa mekaanisessa liikkeessä. Kun otamme huomioon, että mekaaninen liike on mahdollista vain toisen kappaleen välityksellä, että toisin sanoen mekaaninen liike aiheutuu sivuvoimasta, niin johdonmukaisesti meidän täytyy olettaa sel-

lainen sivuvoima, joka antaa sysäyksen maailman liikunnalle. Meidän täytyy siis myöntää joku „yliluonnollinen“ maailma. Toiselta puolen mekaaninen liike, joka on vain kappalten tai ainehiukkasten paikan muutosta, ei sisällä mitään kehitystä siinä mielessä, että syntyy jotain uutta. On otaksuttava, että kaikki olevainen on syntynyt sellaisista osista, jotka ovat toisilleen vastakkaisia ja muuttumattomia. Ja sellaisia osasia ovatkin heidän mielestään elektroonit ja protoonit. Ne ovat muka niitä tilikiviä, joista maailman rakennus on pystytetty.

Tässä he sekottavat kaksi käsitettä: yhdistävät aineen fyysillisen määritelmän filosofisen aine-käsityksen kanssa yhteen. Filosofinen aineen käsitys on tämä: aine, materia on se, mikä objektiivisesti on olemassa ja mikä vaikuttaa aistielimiimme ja aiheuttaa siten tuntemme. Tähän määritelmään ei ollenkaan kuulu aineen konkreettinen fyysillinen rakenne. Elektroonit ja protoonit, jotka ovat aineen fyysillistä rakennetta, eivät vastaa ainetta sanan yleisessä merkityksessä. Elektroonit ja protoonit ovat niitä asteita, jotka tiede on tähän saakka onnistunut saavuttamaan aineen rakenteen tutkimisessa. Eräänä aikana pidettiin molekyyliä aineen perusosana, jaksamattomana osana. Sitten huomattiin, että molekyylit muodostuvatkin atomeista. Ja nykyaikana on taas huomattu, että atoomitkin muodostuvat elektrooneista ja protooneista. Tiede ei ole vielä kumonnut sitä olettamusta tai väittämää, että ainetta ei tulla koskaan jakamaan perusosiksi, sillä sellaisia osia, joihin aine rajoittuisi, ei ole olemassa. Jos mekanistien tavoin elektrooneja ja protooneja pidetään aineena sellaisenaan ja niin muodoin myönnetään niiden ikuisuus, niin on tultava siihen johtopäätökseen, että aine on muuttumatonta. Dialektisen kannan mukaisesti sitävastoin on myönnettävä, että elektroonit ja protoonit

ovat yleisen itsekehittyvän aineen määrätty aste, konkreettisia yksityismuotoja, ja niin ollen on otaksuttavaa, että tiede ei pysähdy elektrooneihin ja protooneihin, vaan tulee löytämään uusiakin muotoja. Tiede onkin menemässä tähän suuntaan.

Jokaisessa prosessissa huomaamme sekä sisäiset että ulkoiset siteet ja suhteet. Sisäiset siteet johtuvat aineen sisäisestä itseliikunnasta ja sentakia ne ovat välttämättömiä. Siksi sanommekin välttämättömiksi niitä ilmiöitä, jotka ovat johtuneet sisäisestä kehityksestä. Esim. ihmisen kuolema on välttämätön ilmiö. Mutta ilmiöllä on myöskin ulkoiset suhteet toisten ilmiöiden kanssa. Niitä ilmiöitä, jotka johtuvat ulkoisista suhteista, sanomme satunnaisiksi, sattumiksi. Jos jääpala putoaa räystäältä ohikulkevan ihmisen päähän ja tappaa hänet, niin se on sattuma. Mekanistit eivät tunnusta sattumia. Heidän mielestään ilmiö tuntuu sattumalta siksi, kun emme tarkalleen tunne niitä syitä, joiden aiheuttama ilmiö on. Jos ne syyt tunnemme, niin ilmiö lakkaa olemasta sattuma. Kaikki ilmiöt ovat syyperäisiä, eikä siis mikään voi olla satunnaista. Mekanistit tahtovat esittää asian niin, että sattuma muka olisi dialektikkojen mielestä syyperätön, ja väittäessään, että syyperättömiä ilmiöitä ei ole, he kumoavat myös sattuman. Jos otamme ohikulkijan ja jään putoamisen, niin sekä kulkeminen että jään putoaminen oli syyperällistä. Mutta itse tuo kahden ilmiösarjan kohtaaminen juuri tässä muodossa oli pelkkä sattuma. Kulkijasta ei ollenkaan johtunut, että tuolla hetkellä hänen päähänsä putoaisi jääpala, eikä jääpalan putoamisesta johtunut, että sillä hetkellä sattui sen alle juuri tuo määrätty henkilö. Otetaan vielä Leninin ja lokakuun kumouksen välinen suhde. Lokakuun kumous oli välttämätön ilmiö ja se tarvitsi välttämättömästi myös johtajan. Mutta se,

että johtajaksi tuli nimenomaan Lenin, se oli sattuma. Jos Leniniä ei olisi ollut, olisi johtajaksi tullut joku toinen henkilö. Tämä välttämättömyys—johtajan tarve—ilmetessään sattuman kautta juuri Leninin nimessä tuli vaikuttamaan lokakuun vallankumouksen kulkuun. Epäilemättä Leninistä suureksi osaksi johtui, että esim. Brestin rauha tehtiin, mikä taas vaikutti määrättyllä tavalla vallankumouksen kulkuun ja neuvostovallan kehitykseen. Näemme siis, että välttämätön kehitys tapahtuu sattumien muodossa ja että siis sattuma ei riipu meidän tiedoistamme tai tietämättömyydestämme, vaan on objektiivinen. Sattumaa ja välttämättömyyttä ei saa eristää aivan vastakohtaisiksi sarjoiksi, vaan ne siirtyvät toinen toisiinsa.

Sattumailmiöiden objektiiviselle perustalle pohjautuu myös Darwinin oppi luonnollisesta valinnasta. Sattumalta vierekkäin joutuneet kukkaset, joista toisella on vahvempi elimistö, johtaa siihen, että heikompi kukkanen kärsii tästä läheisestä naapuruudesta. Se kukkanen, jolla on isommat lehdet ja vahvemmat juuret, tulee jossain määrin riistämään heikomman kukkasen ravintomahdollisuuksia. Ravinnon vähyyden vuoksi alkaa heikompi kukkanen ennen pitkää kuihtua, jotavastoin vahvempi kukkanen yhä edelleen rehottaa. Näemme, että tässä sattuma tunkeutui sisäiseen kehityskulkuun aiheuttaen heikomman kukkasen häviämisen.

Dialektinen katsantokanta ei ollenkaan kiellä satunnaisia ilmiöitä, vaan pitää niitä yhtenä kehityksen momenttina.

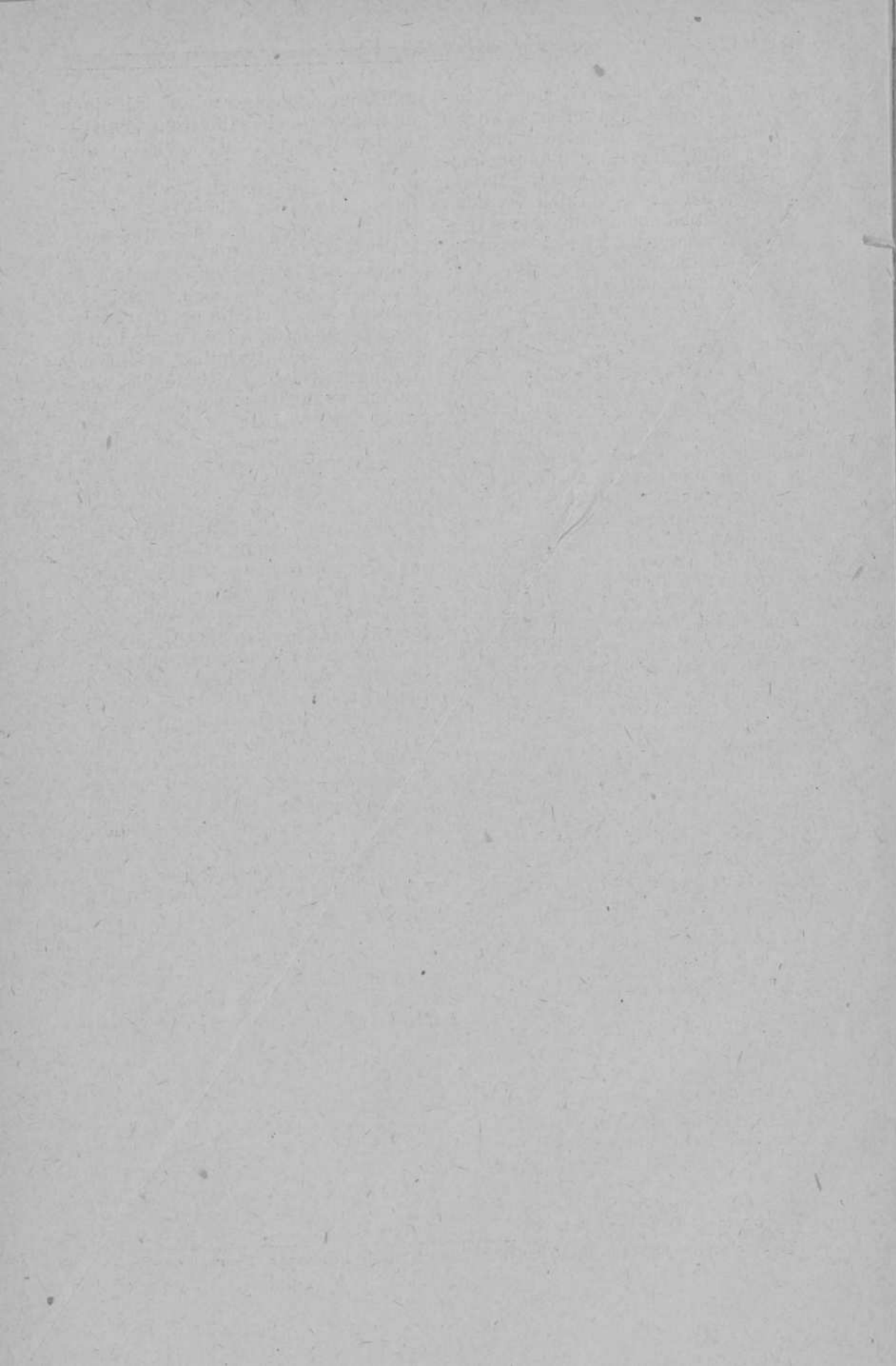
Kysymys filosofian itsenäisyydestä on riidan keskeisimpiä kysymyksiä. Mekanistit kieltävät filosofian itsenäisen olemassaolon, mikä johtuu heidän yleisestä katsantokannastaan. Kuten huomasimme, on dialektinen liikunta erilaisten liikun-

tamuotojen siirtymistä toinen toisiinsa. Tällaiset siirtymiset ja niiden aiheuttamat eri muotojen sisäiset siteet muodostavatkin yleisen lainmukaisuuden. Tutkiessaan jotain konkreettista tieteen alaa ei tämä määrätty tiede luonnollisesti voi tyhjentävästi selvittää yleistä kehitystä ja sen lainmukaisuutta. Tuo konkreettinen ala, jolla on omat lakinsa, on aiheutunut yleisestä lainmukaisuudesta, joka käsittää kaikki alat. Jokainen ala saa näin perustuksensa yleisestä lainmukaisuudesta. Esim. biologian ala on johtunut yleisestä kehityksestä, ollen sen määrätty aste. Se ei käsittele maailmaa kokonaisuudessaan, sen ulkopuolella on olemassa monia muita aloja. Filosofia on juuri sellainen tiede, joka tutkii maailman kehitystä kokonaisuudessaan, sen yleisimpiä lakeja. Se selvittelee eri liikuntamuotojen siirtymistä seuraavaan muotoon ja siten määrittelee eri tieteiden suhteen tähän kokonaisuuteen. Jos myönnämme, että maailman kokonaisuus ei sisälly mihinkään yhteen alaan, jota jokin erikoistiede tutkii, niin on tunnustettava myös filosofian itsenäisyys tätä kokonaisuutta tutkivana tieteenä. Filosofia siis tutkii eri tieteiden yhdyssiteitä, muodostaa yhtenäisen kehitysprosessien tietoaamisen logiikan. Jos filosofia kielletään, niin täytyy edellyttää, että maailman prosessien kokonaisuus sisältyy johonkin yksitysiismuotoon, ja siten kielletään toisten

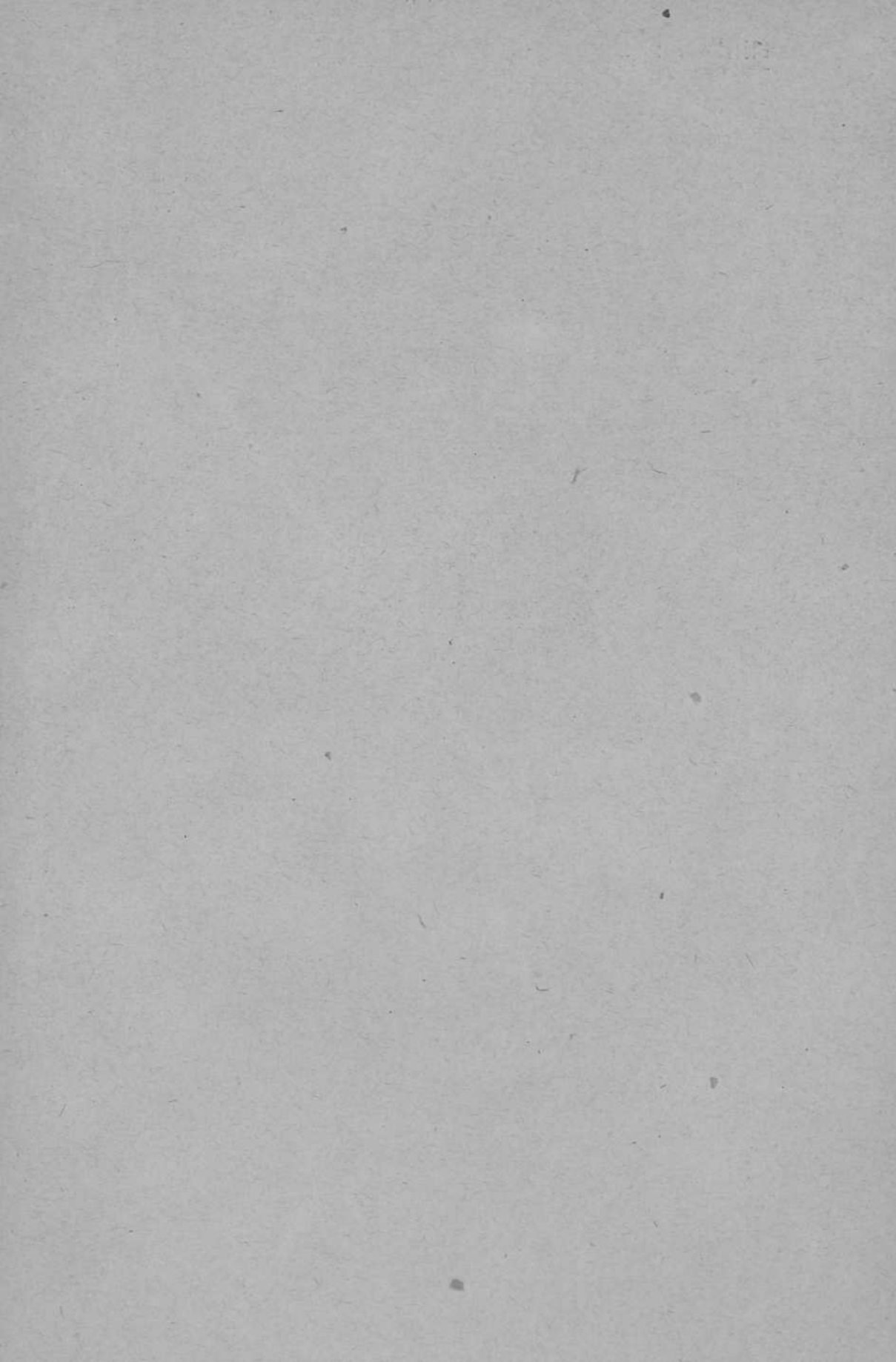
muotojen olemassaolo. Tällainen olettaus veisi dialektisen kehityksen kieltämiseen. Mekanistien tunnuslause: „tiede itse on filosofia itselleen“, on kohdistunut marxilaista filosofiaa, dialektista materialismia vastaan. Suhtautuessaan kieltävästi dialektiikkaan he eivät käytä sitä myöskään ympäröivän elämän tietoaamisaseena. Siitä on seurauksena, että he eivät ymmärrä sitä suhdetta, mikä jonkun ilmiön ja yleisen kehityskulun välillä on. Tuloksena tästä on ilmiöiden yksipuolinen ymmärtäminen, mikä useimmiten vie väärin johtopäätöksiin. Harhaan joutumisen voi välttää ainoastaan siten, että oppii käyttämään dialektiikkaa tietoaamisvälineenä.

Mekanistien tärkeimmät väittämät jontavat marxismia vastaan ja siis myöskin marxismin vallankumouksellista metodia vastaan, sen kieltämiseen. Tosin eräät mekanisteista tämän nähdessään alkavat perääntyä entisistä katsomuksistaan, mutta hekään eivät rehellisesti virheitään tunnusta, vaan yrittävät peitellä niitä kaikenlaisilla tempuilla.

Mekanistisen suunnan juuret ulottuvat epäilemättä siihen vanhaan, minkä historian kulku on määrännyt häviämään. Mutta koska tuo suunta vielä nyt voi estää proletariaatin voittokulkua, on sitä vastaan kohdistettava voimakas isku. Sitä vaatii uuden yhteiskunnan luomistyö.

Hinta 1 rpl.

